Pierre Alexis Ponson du Terrail

Pierre Alexis Ponson du Terrail

ROCAMBOLE

Ciclul „Dramele Parisului”
CLUBUL VALEŢILOR DE CUPĂ
Volumul 2

Capitolul XIX.

Doamna Malassis era la cincisprezece ani modistă într-o importantă casă de mode de pe strada Păcii.

La şaisprezece ani, abandonă brusc această situaţie, pentru a urma un bătrân văduv, desfrânat, bogat, fără copii, care înlocui şalul ei de stofă printr-unul de caşmir, iar florile din păr – cu ramuri de coral.

De la optsprezece la douăzeci şi trei de ani, existenţa tinerei femei fu încercată de toate întâmplările care apar în viaţa unei păcătoase.

Un adorator o găsi într-o seară fără nici un ban, îi plăcu foarte mult şi prevăzând, fără îndoială, că nebuna făptură nu se gândeşte deloc la viitor, se gândi el pentru ea, şi-i cumpără o parfumerie pe Bulevardul Italienilor.

Aici, doamna Malassis, care din fericire era ordonată, luă lucrurile în serios, învăţă repede să fie aprigă la câştig şi econoamă la cheltuieli, ceea ce a făcut ca, în scurt timp, să devină o comerciantă foarte bună.

Un fost comis-voiajor, un om cam la cincizeci de ani, nu fu impresionat neplăcut de trecutul cam încărcat al proprietăresei parfumeriei, îi oferi numele său şi avu succes. Ca şi César Birotteau, nemuritorul erou al domnului Balzac, domnul Malassis era predestinat măririlor omeneşti.

Şapte sau opt ani îi fură de-ajuns pentru a strânge două sute de mii de franci. Deveni primar adjunct în

arondismentul unde locuia, membru a numeroase instituţii de binefacere, pătrunse întâi în lumea oficială, apoi în cea a finanţelor, ajunse în foburgul Saint-Honoré şi, astfel, mica modistă de la Fanny, fosta femeie galantă pe jumătate reabilitată de căsătorie, pătrundea împreună cu el în toate aceste onorabile locuri. Când domnul Malassis muri – şi muri în urma unei indigestii provocate de un prânz copios la Rocher-de-Cancale – soţia sa era adoptată de lume, care nu cunoştea întregul ei trecut.

Dar, noi am spus acest lucru, viciul nu iartă… Deşi doamna Malassis şi-a ascuns cu abilitate instinctele perverse, domnul Malassis a fost totuşi, după cum se şopteşte, deseori înşelat.

După moartea soţului ei, văduva îl întâlni pe bătrânul duce de Château-Mailly.

Avea atunci treizeci şi cinci de ani, vârsta tuturor ambiţiilor. Întrezări un viitor splendid, visă să acopere pentru totdeauna mocirla din trecutul ei cu strălucitoarele perle ale unei coroane ducale. Timp de doi ani, vechea curtezană îşi luă în serios rolul de femeie cinstită; participă la numeroase opere de binefacere, se arătă în cercurile lumii bune şi legă o intimă prietenie cu marchiza Van-Hop, ştiind, în acelaşi timp, să inspire bătrânului duce o pasiune irezistibilă…

S-ar fi putut crede că fusese definitiv convertită pentru drumul greu, dar frumos al virtuţii…

Iluzie!

În ziua când a întâlnit pe acest tânăr – cu ochelari de baga, cu părul bucălat, cu faţa vulgară, dar seducătoare, cu îndrăzneala specifică băieţilor de familie care se plimbă fără treabă, cu mănuşi galbene, culoarea canarului, a căror viaţă se petrece mai mult pe Bulevardul Italienilor —, doamna Malassis simţi că trecutul o prinde din nou în mâinile lui lungi şi puternice, şi că prăpastia se deschide din nou la picioarele ei.

Era născută curtezană şi trebuia să rămână aşa, până în ziua când orbul duce de Château-Mailly ar fi condus-o la altar.

Văduva avea treizeci şi şase de ani, vârstă – pentru femeie – a marilor pasiuni vulcanice; în lume se şuşotea că începea deja să arate această vârstă. Bătrânul duce nu vedea nimic, orbit de dragostea pe care o purta doamnei Malassis.

Dar ducele era în vârstă de şaptezeci de ani.

Şi probabil că vocea secretă a inimii care-şi cere drepturile se trezi, în sfârşit, şi în această femeie a cărei viaţă se desfăşura atât de calculat.

În drumul ei, întâlnise într-o noapte un bărbat de douăzeci de ani, lansat ca o bombă de mâna invizibilă a lui sir Williams; acest tânăr îi vorbise în simplul şi căldurosul limbaj al pasiunii, şi femeia, care de atâtea ori cedase, fusese încă o dată învinsă.

Timp de câteva ore, acest spirit puternic, socotit, această însumare de cifre, deveni dintr-o dată femeie, uitând totul pentru moment… I s-a vorbit de dragoste – ei, care nu mai auzise de mult timp aceste cuvinte venind de pe buze tinere şi proaspete – şi ascultă.

Dar nebunia are şi ea orele ei, nimic mai mult!

Doamna Malassis vroia să trăiască plăcerile dragostei, dar, în acelaşi timp, vroia să se şi căsătorească cu ducele.

Aşa că, începând din acea zi, îşi împărţi cu abilitate timpul.

Stătea întotdeauna seara acasă, gata să-l primească oricând pe domnul duce de Château-Mailly, în caz că un capriciu al gelosului bărbat l-ar fi adus în strada Pépinière, dar ieşea zilnic către ceasurile două la amiază.

Unde mergea?

Ca femeie prudentă, doamna Malassis n-a crezut necesar să-şi iniţieze nici camerista, nici alţi oameni, în secretul noului amor…

Pleca de acasă în trăsură, de obicei într-o trăsură închisă, urca de-a lungul străzii Pépinière, o lua pe strada Saint-Lazare, pe care o străbătea în toată lungimea ei, oprindu-se în faţa bisericii Notre-Dame-de-Lorette. Intra în biserică pe uşa principală, se ruga aproximativ zece minute şi apoi ieşea pe uşa care dădea în strada Fléchier.

Aici urmele doamnei Malassis se pierdeau. Se ducea să ajute o nenorocită? Sau mergea la vreo întâlnire secretă?

Intra întotdeauna într-o casă de pe strada Fléchier, trecea ca o umbră prin faţa lojii portarului, urca sprintenă o scară, purtând tot timpul voalul coborât pe faţă… O uşă se deschidea şi se închidea… Asta era totul…

Trecea o oră sau două înainte ca ea să iasă. Traversa din nou biserica şi îşi regăsea în faţa intrării principale trăsura, cu care se reîntorcea în strada Pépinière.

Capitolul XX.

Povestea dura de opt zile, când, într-o zi, către orele trei, în momentul când cobora din imobilul de pe strada Fléchier şi se pregătea să treacă strada, doamna Malassis se opri şi se dădu deodată înapoi, ca şi cum ar fi văzut apărându-i în faţă un şarpe veninos şi şuierător.

Venture se plimba în lung şi în lat pe trotuar, cu mâinile în buzunare, surâzând încântător şi fluierând o arie deocheată.

Sperând că n-a fost încă recunoscută, văduva încercă să treacă…

Dar Venture se aşează exact înaintea ei şi-i zise:

— Bună ziua, doamnă.

Şi dădu acestui ultim cuvânt inflexiunea respectuoasă şi particulară pe care o au servitorii când vorbesc cu stăpâna.

Şi cum doamna Malassis rămăsese stupefiată, el repetă:

— Bună ziua, doamnă.

Complet tulburată încă, dar gata să-şi recapete sângele rece, văduva luă un aer sever şi-l privi drept în ochi.

— Ce cauţi aici, Venture? întrebă ea.

— Mă plimb, doamnă.

— Nu pentru a te plimba ai fost angajat la mine.

Lacheul coborî capul, bâlbâi câteva cuvinte de scuză şi tăcu.

— Caută-mi o trăsură, spuse ea, şi plăteşte-o. Mi-am golit punga la nişte bieţi oameni care mureau de foame.

Venture nu aşteptă să i se repete; se grăbi să se supună şi doamna Malassis ajunse acasă, zicându-şi:

— Iată un om pe care mă voi grăbi să-l concediez.

Şi într-adevăr, seara, după ce mâncă, sună şi Venture apăru.

Văduva era în dormitor, aşezată într-un colţ; în cameră nu erau decât ei doi.

Venture salută şi rămase în picioare, cu cascheta galonată în mână.

— Ce făceai azi dimineaţă, pe strada Fléchier? îl întrebă ea cu un ton cercetător.

— Vă aşteptam, doamnă.

— Mă aşteptai…?! spuse ea tresărind.

— Am urmărit-o pe doamna de acasă.

Un fulger de mânie străluci în ochii doamnei Malassis.

— Cu ce drept? întrebă ea cu o voce iritată.

— Spionam, doamnă, răspunse el cu un calm plin de cinism.

Buzele văduvei albiră. O asemenea obrăznicie depăşea orice limită.

— Venture, spuse doamna Malassis. Cred că voi fi obligată să intervin ca să fii admis la Charenton; căci, Dumnezeu să mă ierte, ai înnebunit.

Venture nu răspunse.

Îşi puse cu neruşinare cascheta pe cap şi se aşează fără mofturi într-un fotoliu, vizavi de cel în care şedea văduva.

— Dacă doamna ar dori să discute cu mine măcar un minut, spuse el, ar vedea nu numai că nu sunt nebun, dar că, din contră, s-ar putea ca doamna să aibă nevoie de mine.

Privirea liniştită, tonul sigur şi plin de trufie al acestui om, care în aceeaşi dimineaţă fusese cel mai respectuos dintre valeţi, descumpăni complet pe doamna Malassis, care-şi imagina că trăieşte un vis urât.

Totuşi, în gesturile lui, în atitudinea lui, în privirea acestui om era un gen de siguranţă care o fascina şi care i se impunea atât de puternic, încât doamna Malassis nu avu nici forţa de a-l goni cu un gest maiestuos, şi nici ideea de a fugi la cordonul de sonerie pentru a-şi chema camerista ca să-l dea afară.

Venture se aşezase deci în faţa ei şi-i spuse:

— Nu trebuie niciodată să vă supăraţi, doamnă, înainte de a asculta explicaţiile oamenilor. Întotdeauna este penibil să spargi geamurile fără nici un rost şi treaba asta devine uneori chiar periculoasă…

În culmea uimirii, văduva îl asculta.

— Doamnă, reluă Venture, fiţi amabilă şi uitaţi, pentru moment, că port o livrea, că sunt în serviciul dumneavoastră şi ascultaţi-mă, aşa cum aţi asculta un prieten.

Ea făcu un gest de repulsie, aproape de dezgust.

El avu un surâs hidos şi continuă:

— Să jucăm cu cărţile pe faţă, doamnă. Dumneavoastră vreţi să vă căsătoriţi în mai puţin de trei săptămâni cu domnul duce de Château-Mailly. Un om foarte bogat şi purtând unul din cele mai vechi nume de noblеţe; dar este aşa de uşor să rupi un plan de căsătorie! Uneori cele trei săptămâni pot avea durata unui secol. Astfel, de exemplu, să ne închipuim că domnul duce s-ar fi găsit în locul meu astăzi, pe trotuarul străzii Fléchier…

Doamna Malassis tremură şi-l privi pe Venture cu un aer speriat.

— Nu aveţi impresia, continuă fără ruşine lacheul, că domnul duce ar cere un răgaz de gândire înainte de a se căsători cu dumneavoastră, dacă ar şti că mergeţi în fiecare zi pe strada Fléchier la numărul 4, că urcaţi la primul etaj şi

că sunaţi la uşa din dreapta scării? Sper că mă scutiţi să adaug şi restul…

Venture o privi obraznic pe văduvă. Doamna Malassis îi aruncă o privire plină de mânie şi ură.

— Sunteţi un mizerabil! spuse ea, şi-mi închipui ce vreţi…

În acest moment se ridică, merse şi trase sertarul unei mici mobile de Boule, din care scoase un portofel burduşit.

— Cât vă trebuie? întrebă ea cu dispreţ.

Venture ridică din umeri.

— Vă grăbiţi peste măsură, doamnă, zise el. Înainte de a cumpăra ceva, trebuie să ştiţi ce cumpăraţi, înainte de a mă întreba ce vreau să obţin ca preţ al tăcerii mele, aşteptaţi să aflaţi, cel puţin, în ce măsură v-aş putea face rău, dacă aş dori acest lucru… Stimată doamnă, reluă el, sunteţi ceea ce se numeşte o femeie prudentă; asta înseamnă că n-aţi scris niciodată şi, în consecinţă, aţi putea oricând nega înaintea ducelui, aţi putea afirma că mint, că nu cunoaşteţi nici un domn Arthur, că, în fine, n-aveţi nici un fel de idee despre tot ceea ce vorbesc eu.

— Într-adevăr, nu ştiu nimic, spuse doamna Malassis, care-şi regăsi un fel de siguranţă în cel mai greu moment al acestei situaţii disperate.

— Fie, rânji lacheul. Numai că sper că nu mă veţi insulta în a crede că-mi pun vinul în sticle, înainte ca acesta să fermenteze; vreau să spun că nu aş intra într-o afacere ca aceasta fără ca să-mi iau toate precauţiunile.

— Ei şi? spuse ea rece.

— Ducele este îndrăgostit, în consecinţă este orb. S-ar putea întâmpla să vă creadă inocentă şi victimă a unui lacheu odios, dacă nu aş fi în stare să-i aduc unele dovezi. Din fericire, am un dosar…

Numai cuvântul „dosar” o făcu pe doamna Malassis să tremure toată.

— Doamnă, reluă Venture, n-aţi avut întotdeauna treizeci şi şase de ani; aţi fost cândva tânără, necunoscătoare,

uşuratică… Aţi scris… şi încă mult, şi la tot felul de oameni…

Şi cum ea îl privea terorizată, acest om, care părea să fie un demon aruncat de iad pe Pământ, începu să povestească an cu an, aproape zi cu zi, întreaga existenţă a doamnei Malassis, din momentul în care părăsise casa de mode de pe strada Păcii, până în acest moment, în care ea îl asculta cu spaima în suflet şi fruntea şiroind de sudoare.

Dacă un procuror ar fi lansat un rechizitoriu împotriva unui criminal şi i-ar fi trecut în revistă întreaga viaţă, până în cele mai întunecate ascunzişuri, tot n-ar fi fost atât de bine informat, pe cât se arăta Venture, povestindu-i doamnei Malassis propria ei viaţă.

Nu uită nici un detaliu, nici o intrigă, legă fiecare fapt de un nume, de o dată, de un număr de casă de pe o anume stradă, relatând fiecare scrisoare căzută – nu se ştie cum – în mâinile lui.

Erau suficiente dovezi pentru a înspăimânta până şi pe cel mai împietrit ocnaş. Timp de câteva minute, doamna Malassis ascultă în tăcere, aproape zdrobită.

— Vedeţi bine, doamnă, spuse Venture, că pot multe şi că de mine singur depinde căsătoria dumneavoastră cu domnul duce de Château-Mailly.

Ea continua să tacă, încovoiată şi cu lacrimi strălucind în ochi.

— Cât vă trebuie? murmură ea, în sfârşit.

— A! spuse el surâzând, nu sunteţi destul de bogată.

— Voi deveni.

— Nu, nu am nevoie de bani.

Acest om – pe care cu puţin înainte vroia să-l gonească pur şi simplu, iar acum o domina – îşi opri asupra ei o privire calmă şi sigură, reluând:

— Doamnă, nu aveţi dreptate dacă vi se pare că sunteţi numai în puterea mea. Eu sunt totul şi, de fapt, nu sunt nimic, în acelaşi timp. Sunteţi în puterea unei asociaţii imense, foarte puternice, iar eu nu sunt decât mandatarul acestei asociaţii.

Şi, în timp ce ea continua să-l privească înspăimântată, el îi spuse mai departe:

— Nu cu câteva hârtii de o mie de franci vă va vinde vreodată coroana ducală de Château-Mailly asociaţia secretă pe care o reprezint; preţul pe care ei îl cer sunteţi dumneavoastră înşivă, întregul dumneavoastră devotament, libertatea dumneavoastră… Gândiţi-vă, reflectaţi…

Venture se ridică; imediat îşi reluă atitudinea umilă, respectuoasă, servilă a unui servitor gata să execute ordinele stăpânei sale.

— Când veţi reflecta, doamnă, spuse el, mă veţi suna. Trebuie să mai adaug că nu aveţi de ales decât între două lucruri: sau chiar în această seară dosarul, despre care am avut onoarea să vă vorbesc, va ajunge în mâinile domnului duce de Château-Mailly şi, în consecinţă, trebuie să vă resemnaţi, să renunţaţi la planuri de căsătorie… sau acceptaţi, cu sinceritate, să intraţi în asociaţie cu ochii închişi, ţinând seama, de altfel, că această asociaţie nu vrea decât fericirea dumneavoastră şi nu vă va cere decât câteva mici servicii.

Şi Venture ieşi.

Timp de o oră, doamna Malassis rămăsese încovoiată sub greutatea nedreptăţilor, întrebându-se cum a fost posibil ca un geniu infernal să reconstituie în felul acesta toată viaţa ei, pentru a-şi face din această reconstituire o teribilă armă; apoi începu să se întrebe ce aşteptau de la ea sau, mai curând, ce puteau să aştepte…?

Datorită faptului – pe care l-am arătat mai înainte – că ajunsese la vârsta ambiţiilor, această vârstă coaptă când unele femei devin necruţătoare şi nu pregetă să calce în picioare pe oricine, dacă aceasta este folositor egoismului lor, ea sună şi îi spuse lui Venture, când acesta se prezentă:

— Vorbeşte… Sunt gata să ascult… Să mă… supun.

Şi trufaşa femeie coborî capul, în timp ce se umilea astfel în faţa unui lacheu.

Cum a continuat discuţia între ei? Nimeni nu ştie.

Dar de a doua zi, surâsul reveni pe buzele frumoasei văduve, privirea îi era din nou calmă, era mai sigură ca niciodată că se va căsători cu ducele de Château-Mailly, iar Venture redeveni cel mai respectuos dintre intendenţi.

Zilnic, doamna Malassis ieşea, ca de obicei, din casă şi mergea în strada Fléchier.

Uneori chiar, intendentul îi ducea domnului Arthur un mic bilet parfumat, scris de frumoasa mână a stăpânei sale.

Aşa stăteau lucrurile când doamna marchiză Van-Hop, urmând indicaţiile scrisorii primite, alergă într-un suflet la doamna Malassis şi, aflând aproape imediat că domnul de Verny fusese grav rănit în dimineaţa aceea, leşinase sub lovitura acestei fulgerătoare ştiri.

Imediat după ce marchiza leşină, văduva trase cordonul soneriei; apăru Venture, care-şi ajută stăpâna s-o transporte pe doamna Van-Hop pe o canapea.

Doamna Malassis îi dădu să respire din sărurile ei, o înconjură cu o mie de griji şi, în momentul în care deschise ochii, îi ceru lui Venture să iasă, ceea ce el făcu fără cel mai mic zgomot.

— Ah! murmură marchiza, aruncând în jurul ei priviri mirate, ce s-a întâmplat, Dumnezeule?

— Nimic, scumpă doamnă, absolut nimic, răspunse doamna Malassis. Vi s-a făcut rău… Un mic leşin, asta e tot.

Şi cum marchiza, îngrozitor de palidă, îşi amintea şi părea să se simtă cuprinsă de o spaimă de nedescris, madame Malassis se grăbi să adauge:

— Fiţi liniştită în privinţa altora, spuse ea, fiţi liniştită, scumpa mea marchiză, rana nu e mortală… Va fi salvat!

Doamna Van-Hop scoase un strigăt… un strigăt de bucurie imprudentă şi nebună.

Apoi, dintr-o dată, îşi dădu seama că a trădat secretul. Înţelese că mai există încă cineva care ştie torturile îngrozitoare ale sufletului său; pura şi casta femeie, inocenta victimă a trădărilor destinului şi a infernalei răutăţi a oamenilor, roşi şi se bâlbâi.

Îşi aplecă fruntea ca un criminal care-şi mărturiseşte nelegiuirea şi, în prima zvâcnire a durerii, murmură:

— Dumnezeule! Dumnezeule! sunt pierdută!

Dar atunci doamna Malassis, care, fără îndoială, prevăzuse această disperare, această ruşine anticipată a femeii virtuoase care se crede de-acum vinovată, doamna Malassis, care studiase conştiincios rolul, îngenunche înaintea ei, îi luă mâinile în ale ei, o privi cu o minunată expresie de indulgenţă şi devotament, zicându-i:

— Până acum nu am fost decât prietena dumneavoastră, vreţi ca de acum să fiu sora dumneavoastră?

Marchiza nu răspundea, dar prin apăsările convulsive ale mâinilor văduvei, prin pasiunea pe care o punea în această strângere a mâinii, se vedea clar că mândra creolă, femeia care nu-şi reproşa nimic şi putea merge oricând cu fruntea sus, era acum foarte tulburată. Abisul era întredeschis în faţa ei.

Capitolul XXI.

Istoria pe care noi o povestim este foarte complexă.

Ea cuprinde un mare număr de personaje şi este compusă din evenimente atât de diverse, încât suntem obligaţi să părăsim, rând pe rând, pe fiecare dintre eroii noştri, pentru a putea spune ce se întâmplă cu ceilalţi.

Să lăsăm deci pentru un moment pe marchiza de Van-Hop, pe doamna Malassis şi combinaţiile machiavelice ale lui sir Williams, pentru a revedea pe una dintre eroinele celuilalt episod, domnişoara Hermine de Beaupréau, devenită doamna Fernand Rocher.

Ne amintim foarte bine că Fernand îşi lăsase soţia la bal în grija socrului său, domnul de Beaupréau, iar el ieşise imediat pentru a se bate în duel cu vicontele de Cambolh.

Ştim de asemenea ce i s-a întâmplat, în cele opt zile care au urmat acestui bal.

Doamna Rocher s-a întors acasă, în strada Isly, către ceasurile patru sau cinci ale dimineţii, convinsă că-l va găsi pe Fernand acasă.

Dar Hermine se înşela.

Oamenii din casă îi spuseseră că Fernand nu venise acasă.

Ea îşi aducea foarte bine aminte că, atunci când a plecat, domnul Rocher îi spusese că este vorba de o operă de binefacere.

Aşa că liniştită, puţin obosită din cauza balului, se culcă şi nu întârzie să adoarmă.

Când se trezi fiindcă intrase camerista, era a doua zi către prânz. Hermine se regăsi singură şi se gândi mai întâi că soţul ei, nevrând s-o deranjeze, se culcase în apartamentul lui particular.

Întrebată de Hermine, camerista răspunse că domnul nu s-a reîntors încă.

Hermine se ridică în grabă şi, neliniştită de această dispariţie, alergă la tatăl ei.

— Tată, Fernand nu ţi-a spus aseară unde se duce?

— Ba da, răspunse domnul Beaupréau cu acel surâs tâmp, care trăda la el începutul idiotismului.

— Şi unde s-a dus?

— Să facă o faptă bună.

— În Paris?

— Nuuu! departe de Paris.

De patru ani de când erau căsătoriţi, aceasta era prima noapte pe care Fernand o petrecuse în afara domiciliului conjugal. Era straniu.

Ziua începea pentru doamna Rocher cu o inexprimabilă spaimă.

Veni seara şi Fernand tot nu apăru. Atunci tânăra femeie începu să se lase purtată de cele mai negre presimţiri.

Şi, dintr-o dată, îşi aminti…

Îşi aminti că soţul ei părăsise balul marchizei însoţit de doi sau trei oameni şi avu impresia că îi răsună în urechi cuvântul duel:

— Dumnezeule! îi spuse ea mamei sale, Fernand s-a bătut în duel… Poate mi l-au ucis… Dumnezeule!

Doamna de Beaupréau, femeie înţeleaptă şi încercată de greutăţi, împărtăşind neliniştile fiicei sale, înlătură la început gândul că Fernand părăsise balul pentru a se duce să se bată în duel.

Ştia bine că Fernand este un om amabil, inofensiv, totdeauna gata să treacă neobservat.

Şi, în plus, era puţin probabil ca la marchiza Van-Hop, unde vine lumea cea mai bună, un om rezonabil cum este Fernand să ajungă la ceartă.

Chiar admiţând această ultimă ipoteză, cum poate avea loc un duel la orele două dimineaţa? Şi chiar dacă ar fi avut loc duelul, Fernand ar fi trebuit să se reîntoarcă acasă, dacă scăpase, sau să fie adus acasă, dacă murise.

Un bărbat ucis în duel este întotdeauna adus de ceilalţi la el acasă.

Toate acestea corespundeau unei logici riguroase şi Hermine se văzu obligată să renunţe la îngrozitoarea ei idee.

Dar atunci unde era Fernand? De ce acest mister?

De ce n-a mărturisit nimic soţiei sale?

Era foarte greu pentru un locuitor al Parisului să creadă – aşa cum totuşi cred provincialii – că un om poate să fie sechestrat în mijlocul Parisului sau să fie aruncat în apă când trece pe un pod, şi încă în timp de Carnaval, când străzile sunt pline de lume la orice oră din zi şi din noapte. Aşa că nici doamna de Beaupréau şi nici Hermine nu s-au gândit la aceste posibilităţi.

Fernand lipsea, Fernand nu revenise; dar în afară de cazul în care ar fi fost ucis în duel, nimeni nu-şi putea închipui, nici măcar un minut, că ar fi fost reţinut cu forţa într-o casă străină.

Hermine spera că va reveni în cursul nopţii.

Noaptea trecu, la rândul ei, lăsă dimineaţa să-i ia locul, găsind pe cele două femei, mama şi fiica, făcând cele mai sumbre presupuneri.

Atunci doamna Rocher nu mai putu suporta.

Primul ei gând se îndreptă către domnul Armand de Kergaz şi alergă la el.

Fernand era un fel de adjunct al domnului Armand de Kergaz în filantropie. Lui îi fusese încredinţată de domnul Kergaz, în timp ce acesta locuia în Sicilia, misiunea cea mai delicată; în acelaşi timp, cei doi prieteni îşi uneau eforturile financiare în serviciul ajutorării săracilor.

Hermine se gândi că domnul de Kergaz trebuie să ştie ceva despre dispariţia lui Fernand, şi de aceea se urcă imediat în trăsură, cerând vizitiului s-o conducă în strada Culture-Sainte-Catherine.

Când ajunse, domnul de Kergaz era în camera sa de lucru împreună cu vicontele Andréa.

Pocăitul frate îşi luase de câteva zile noile funcţii în primire. Conducea cu o abilitate fără pereche poliţia secretă a contelui, care avea misiunea să demaşte şi să distrugă temuta asociaţie a Valeţilor de Cupă.

Contele fu puţin surprins s-o vadă intrând la această oră pe doamna Fernand Rocher, ai cărei ochi abătuţi, privirea înspăimântată şi paloarea, aveau să indice apariţia unor momente foarte grele în viaţa ei.

Aşadar, alergă către ea, manifestându-şi o mirare nelinişitită.

— Am venit să vă cer ştiri despre soţul meu, le spuse Hermine.

Contele făcu un gest de uimire.

— Cum? strigă Hermine… Nu l-aţi văzut… ieri… astăzi?

Contele ridică privirea.

Atunci, tremurând toată, doamna Rocher povesti dispariţia lui Fernand, iar domnul de Kergaz, stupefiat, asculta cu atenţie, privind, rând pe rând, pe Hermine şi pe contele Andréa.

— Vai, ce straniu! strigă vicontele, care coborâse modest ochii la vederea tinerei femei, obiectul poftelor sale vinovate de altădată.

Şi, dintr-o dată, strigă:

— Totuşi un om nu dispare în felul acesta din mijlocul Parisului, doamnă; îl vom găsi, nici să nu vă gândiţi că s-ar putea întâmpla altfel.

Şi, în gura celui care fusese sir Williams, această speranţă era aproape o promisiune.

— Dumnezeule! murmură Hermine, sunt treizeci şi şase de ore de-atunci… Mi-au ucis bărbatul!

Armand îl privea pe fratele său cu un aer întrebător, ca şi cum i-ar fi cerut sfatul.

Vicontele avea aerul unui om consternat de o ştire proastă, dar care caută totuşi un mijloc de a învinge vitregia soartei.

Hermine îl imploră cu privirea – ca şi cum, cu toată ura cu care altădată a urmărit-o sir Williams, ar putea totuşi să aibă acum o încredere oarbă, nelimitată, în pocăitul viconte Andréa.

— Doamnă, îi spuse el, cu un ton convins, vă jur că, de-ar trebui să mişc lumea din loc şi să ajung în fundul pământului, tot vă voi găsi soţul.

Şi adăugă, coborând privirea:

— Am comis atâtea crime care trebuie să-mi fie iertate…!

— Ah! murmură Hermine impresionată, e atâta timp de când crimele dumneavoastră sunt uitate. Sunteţi un sfânt… Dumnezeu v-a iertat.

În momentul în care ea pronunţa aceste cuvinte, intră în cameră valetul contelui de Kergaz:

— Doamnă, îi spuse el lui Hermine, valetul dumneavoastră este aici în salon şi cere cu insistenţă să vă vadă.

— Să intre! zise contele.

Doamna Rocher, plecând de acasă, în cupeul ei, nu luase decât vizitiul. Valetul rămăsese acasă şi acum venea în grabă să-i vorbească.

Hermine avu o tresărire de speranţă.

— Precis că-l trimite Fernand! gândi ea.

Valetul intră cu o scrisoare în mână.

— Chiar în momentul când aţi plecat, spuse el, un comisionar din colţul străzii a adus această scrisoare. Mi-a recomandat să v-o dau imediat, adăugând că este de la domnul Fernand.

Contele şi fratele respirară uşuraţi; Hermine lăsă să-i scape un strigăt de bucurie, repezindu-se să ia scrisoarea.

Deci nu era mort!

Dar, aruncând ochii pe scrisoare, păli. Nu era scrisul lui.

Rupse în grabă plicul şi scoase un petec pătrat de hârtie, emanând un parfum discret şi de bun gust, ce era acoperit cu un scris delicat, alungit, care trăda o mână de femeie.

Întoarse pagina şi, tremurând, îşi îndreptă, înainte de-a citi, privirea către semnătură, pe care o recunoscu imediat: era numele şi parafa soţului ei.

Abia atunci respiră şi, fără să se întrebe de ce nu scrisese el însuşi, din moment ce a semnat această scrisoare, ea începu să citească cele scrise de Turquoise în acea dimineaţă, în timp ce Fernand o privea cu admiraţie.

Sigur că pentru o femeie, până mai ieri adorată, o asemenea scrisoare, venind de la bărbatul care-şi petrecuse până atunci viaţa la picioarele ei, era cel puţin stranie. Tonul uşuratic, aproape impertinent, totala răceală în exprimare, această lipsă de condescendenţă care se simţea de la primul rând până la ultimul rând – toate acestea erau în stare să înnebunească pe cea mai puţin geloasă femeie, cea mai puţin obişnuită cu respectul datorat.

Peste toate acestea, Fernand se servise de mâna unei femei, nu-i dădea soţiei sale nici o indicaţie asupra locului unde se afla şi nu-şi anunţa reîntoarcerea decât foarte vag, ca un lucru nesigur şi supus unei voinţe străine.

Hermine nu mai avu forţa să pronunţe vreun cuvânt. Întinse tăcută scrisoarea lui Armand, care o luă, o citi, arătând o mirare profundă, care creştea cu fiecare rând parcurs.

Şi asemeni ei, consternat de acest mister inexplicabil, nu găsi de cuviinţă să spună nici un cuvânt şi întinse în tăcere scrisoarea vicontelui Andréa.

Vicontele citi scrisoarea, ca un savant care descifrează o inscripţie ebraică sau egipteană şi care caută sensul ascuns al fiecărui cuvânt.

Timp de două minute, cât dură pentru el acest examen, privirea contelui de Kergaz şi cea a Herminei nu părăsiră deloc faţa vicontelui, încercând parcă să ghicească ce impresie face asupra lui.

Dar faţa vicontelui rămase neclintită; ai fi spus că ezită să se pronunţe.

Până Ia urmă, îşi ridică privirea şi se uită la Hermine.

— Doamnă, îi spuse el, liniştiţi-vă, soţul dumneavoastră nu este ameninţat de nici o primejdie şi va reveni, aşa cum vă spune, de altfel, în această scrisoare. Sunt convins că-l veţi revedea înainte de a trece opt zile.

— Dar… această scrisoare?… acest scris?… întrebă tânăra soţie, cu o voce sugrumată, căci şarpele geloziei muşcase deja din inima cinstitei femei.

— Această scrisoare a fost scrisă de o femeie, accentua cu gravitate vicontele.

Hermine păli.

— Dar această femeie, urmă el, nu va fi niciodată destul de puternică pentru a stinge dragostea pe care soţul dumneavoastră v-o poartă.

Hermine scoase un strigăt.

Contele Armand de Kergaz o susţinu, pentru a nu cădea.

— Fiţi tare, doamnă, îi spuse el. E adevărat că există aici un mister, pe care cu siguranţă că va trebui să-l cercetăm.

Dar, din nefericire, Hermine nu mai auzea vocea contelui Armand. Doar vocea lui Andréa părea să-i răsune încă în urechi, asigurând-o că este cu certitudine o femeie, o femeie invidioasă pe fericirea ei, care scrisese această scrisoare, care prin fiecare rând îi dădea o lovitură de pumnal.

Totuşi ea găsi forţa de a se stăpâni, de a se gândi la dragostea dintre ea şi Fernand, la demnitatea ei de femeie, la încrederea pe care întotdeauna a acordat-o soţului ei.

— Nu, nu, spuse ea cu energie, vă înşelaţi, domnule, nu mi se poate întâmpla nimic, soţul meu mă iubeşte.

— Doamnă, răspunse vicontele Andréa, nu vă pot afirma decât un singur lucru: că acest bilet a fost scris de o femeie şi semnat de soţul dumneavoastră. Pentru moment, restul este un mister şi eu nu pot să-l descopăr în două minute. Dar liniştiţi-vă, doamnă, în scurt timp voi lămuri totul.

Şi ca şi cum s-ar fi supus unei inspiraţii bruşte, vicontele adăugă:

— Cunoaşteţi multă lume la marchiza Van Hop?

— Aproape pe nimeni, domnule. Am cunoscut-o pe marchiză, la băi, în vara trecută. La bal ea ne-a prezentat un tânăr, contele de Château-Mailly.

— Cunosc acest nume, întrerupse domnul de Kergaz.

— Mi l-a prezentat şi am şi dansat cu el.

— Ei bine, doamnă, spuse vicontele, s-ar putea întâmpla ca domnul Château-Mailly să ştie când şi cu cine a părăsit soţul dumneavoastră balul; orice indiciu poate fi interesant.

— Ah! spuse Hermine, voi alerga la tatăl meu; va merge să-l caute imediat pe domnul de Château-Mailly.

Şi biata femeie, complet emoţionată, plecă la ea acasă în fuga cailor, fiind grăbită să-şi trimită tatăl să-l caute pe domnul de Château-Mailly.

Imediat ce plecă, Andréa îşi privi fratele.

— Iată, zise el, un scris pe care-l cunosc.

— Serios? spuse contele mirat.

— Sau mă înşel foarte tare, urmă Andréa, sau în umbra acestei afaceri se găsesc Valeţii de Cupă!

Armand tresări.

— În anumite momente, urmă Andréa, omul capătă o curioasă proprietate de a ghici… E de ajuns nu fleac, un cuvânt, un simplu indiciu pe care ţi-l dă un rând scris, pentru a te duce pe o pistă până atunci căutată în zadar.

Fernand a dispărut… Fernand scrie de la o femeie, de care se şi serveşte ca secretară. Ei bine! Ţine minte ce-ţi spun, frate, sunt sigur că se găseşte în mâinile acestei asociaţii teribile pe care o urmărim…

Şi baronetul sir Williams, ridicând capul, adăugă plin de îndrăzneală şi sigur pe sine:

— Acordă-mi opt zile: în opt zile voi afla foarte multe. Dar de-acum încolo nu mă mai întreba nimic.

— Fie, spuse Armand.

Capitolul XXII.

În acest timp, Hermine ajunsese acasă şi alergă către apartamentul ocupat de domnul de Beaupréau.

Aşa cum am mai spus-o, domnul de Beaupréau devenise un bătrânel simpatic, rezonabil în tot ce făcea, cu excepţia cazului când i se vorbea sau când îşi aducea aminte de Cerise, tânăra muncitoare pe care o credea moartă, din dragoste pentru el.

În acest caz, domnul de Beaupréau stătea trist, melancolic, plângea ca un copil şi-şi pierdea complet capul.

În fiecare dimineaţă, se scula către orele nouă şi se plimba pe jos până la Madeleine aux Marais, parcurgând bulevardele.

Plimbarea era astfel aranjată încât ajungea acasă exact la ora prânzului.

Când Hermine ajunse acasă, domnul de Beaupréau era, ca de obicei, plecat la plimbare.

Ea îl aşteptă nerăbdătoare, după ce arătase doamnei de Beaupréau scrisoarea lui Fernand.

Sărmana mamă, la fel ca şi vicontele Andréa, ca şi domnul de Kergaz, înţelese o parte a adevărului, ceea ce nu înţelegea era graba cu care vicontele ţinea să se discute cu domnul de Château-Mailly.

Domnul de Beaupréau se întoarse din oraş.

— Tată, îi zise Hermine, Fernand tot nu s-a întors.

— Eeh! făcu el cu un aer indiferent. Se va întoarce.

Acest răspuns, din gura unui om care mai înainte părea şi el afectat de absenţa ginerelui său, dovedi celor două femei că în această dimineaţă nu prea era în apele lui.

Şi apoi, dintr-o dată, începu să râdă cu râsul acela tâmp – semn, uneori, de nebunie:

— Ştiu unde este.

— Ştii? întrebă Hermine.

— Da, spuse el, făcând cu ochiul.

— Spune, atunci! strigă ea.

— Este la amanta lui, răspunse încet nebunul. Mi-a spus-o chiar mie.

Şi în timp ce ambele femei îl ascultau în culmea uimirii, adăugă:

— Dar se înşeală, bietul băiat, ea nu va muri din dragoste pentru el. Aşa ceva mi se poate întâmpla numai mie.

Şi continua să râdă, fără să dea impresia că a observat paloarea, emoţia, durerea care apăreau, rând pe rând, pe feţele celor două femei.

Ele crezură că domnul de Beaupréau avea una din acele accese de nebunie, care-l apucau foarte rar şi care nu durau decât câteva ore; şi într-adevăr, după ce a râs în hohote, a început, dintr-o dată, să plângă, să bolborosească numele lui Cerise şi să se scuze de moartea ei.

Hermine înţelese imediat că nu trebuie să se bizuie pe el, în această zi pentru a-l trimite în căutarea domnului de Château-Mailly.

Şi se gândea deja să scrie câteva rânduri doamnei marchize Van-Hop, cerându-i unele lămuriri, când un servitor întredeschise uşa anunţând:

— Domnul conte de Château-Mailly.

Norocul, sau mai bine zis providenţa, îl trimitea exact în acel moment.

Ne amintim că la balul marchizei Van-Hop, urmând sfaturile gentilomului cu părul roşu, sub înfăţişarea căruia se ascundea atât de bine şeful Valeţilor de Cupă, contele

reuşise să fie prezentat Herminei de către domnul de Beaupréau.

Îi făcuse atunci o curte respectuoasă; îi ceruse şi obţinuse permisiunea de a se prezenta la ea acasă, în strada Isly. Tânăra femeie, pe care dragostea pentru soţul ei e absorbea cu totul, nu găsise necesar să-l refuze.

Hermine era prea cinstită pentru a nu avea încredere în ea însăşi. E greşeala celor mai multe femei.

Sosirea domnului de Château-Mailly constituia deci un lucru foarte obişnuit.

Erau ceasurile două, într-o zi de vineri, zi când se ştia că doamna Rocher era întotdeauna acasă după-amiaza; nu încăpea nici o îndoială că domnul de Château-Mailly nu ştia nimic despre evenimentele pe care tocmai le-am povestit, el uzase pur şi simplu de permisiunea care-i fusese acordată pentru a face o vizită.

Contele era un cavaler frumos şi elegant; manierele sale distincte, ţinuta, surâsul puţin cam mândru, trădau toate marele senior.

Hermine nu se gândea decât la soţul ei şi nu vedea, în domnul de Château-Mailly, decât omul care i-ar putea veni în ajutor, însoţind-o în cercetarea oribilului mister care părea să înconjoare dispariţia şi absenţa soţului ei.

Capitolul XXIII.

Domnul conte de Château-Mailly era unul din acei oameni care, crescuţi odată cu secolul, acceptaseră aproape toate ideile lui. Adevărat parizian al Bulevardului Italienilor, contele fusese şi mai era încă un chefliu, în toată accepţiunea cuvântului.

Avea o morală uşuratică şi indulgentă, atât pentru el, cât şi pentru alţii. Iar principiile de credinţă, foarte ferme asupra câtorva probleme, erau mult mai libere asupra altora.

Astfel, el acceptase fără nici un scrupul propunerea gentilomului cu păr roşu, spunându-şi că numai un tâmpit ar refuza să recapete o moştenire pierdută atunci când,

pentru asta, era de ajuns să seducă o tânără şi foarte drăguţă femeie.

Sigur că sir Williams se ferise să-l pună pe conte la curent cu adevăratul aspect al proiectelor sale, căci, fără îndoială, nobilul descendent n-ar fi acceptat niciodată să facă parte dintr-o asociaţie de bandiţi; dar englezul a ştiut să se prefacă a fi un îndrăgostit dispreţuit şi respins, care pune în slujba răzbunării sale toată inteligenţa şi averea.

Privind astfel lucrurile, el găsea foarte natural să accepte rolul care i-a fost trasat.

Nu-i cunoştea pe domnul Fernand Rocher… Hermine era chiar frumoasă.

Aceste două motive erau suficiente, în elastica lui conştiinţă, ca să-l liniştească cu totul.

Cu toată rapiditatea cu care femeile îşi ascund gândurile şi ştiu să dea un calm înşelător feţei lor, aspectul răvăşit, emoţia profundă a Herminei nu scăpară domnului de Château-Mailly.

Îşi dădu seama că se întâmplase ceva fie cu ea, fie în apropierea ei, şi anume ceva cu totul neobişnuit.

— Domnule conte, îi spuse tânăra femeie, după ce schimbară câteva vorbe, mergeţi des la marchiza Van-Hop?

— Foarte des, doamnă.

— Cunoaşteţi mulţi din obişnuiţii casei?

— Aproape pe toţi.

Tânăra femeie suspină; dar ea găsise de-acum forţa generală care permite femeilor să întrebe fără să răspundă, să pătrundă secretele altora fără să le trădeze pe ale lor.

Hermine mărturisise deschis contelui de Kergaz şi vicontelui Andréa spaima inexprimabilă pe care o simţea.

Le arătase biletul scris de mâna unei femei, bilet care părea să indice că o alta îi acaparase soţul…

Dar faţă de domnul Château-Mailly, care era un străin, Hermine îşi regăsi întreaga prudenţă feminină. Ea încercă să afle cât mai multe şi abia când contele mărturisi cu naivitate că nici nu l-a remarcat pe domnul Fernand Rocher

la bal, tânăra femeie lăsă să-i scape e jumătate din mărturisire.

— Soţul meu, spuse ea, a dispărut către ceasurile două de dimineaţă, spunându-mi că pleacă pentru restul nopţii şi că va reveni acasă singur. L-am aşteptat ieri toată ziua, toată noaptea trecută şi în dimineaţa asta… Şi încă nu l-am văzut.

— Doamnă, răspunse contele – care primise în aceeaşi dimineaţă un mic bilet trimis de misteriosul său complice, care cuprindea instrucţiuni foarte amănunţite, soţul dumneavoastră nu este înalt, brunet şi cu o mică mustaţă neagră?

— Ba da.

— Trebuie să aibă douăzeci şi opt sau treizeci de ani?

— Exact, domnule.

— A! zise contele, l-am văzut ieşind de la marchiză cu maiorul Carden, un ofiţer suedez.

— Şi… întrebă Hermine, sunteţi sigur că au plecat împreună?

— Foarte sigur.

— Dumnezeule, reluă ea, omiţând să vorbească de biletul primit, mi-e frică să nu se fi bătut în duel. Dacă a fost rănit…!

— Cu siguranţă, răspunse contele, îmi amintesc că a avut loc o ceartă la masa de joc… Dar nu ştiu dacă şi soţul dumneavoastră a fost amestecat în această ceartă.

Aceste cuvinte păreau să arunce o oarecare lumină asupra situaţiei; dar biletul lui Fernand lăsa totuşi un colţ în umbră.

Hermine avusese însă curajul să nu-i vorbească de acest bilet şi să-l convingă pe conte că ea nu ştie absolut nimic despre soarta soţului ei, dacă mai trăia sau murise.

— Doamnă, spuse domnul de Château-Mailly ridicându-se, îl cunosc bine pe maiorul Carden, alerg la el şi voi afla imediat ce s-a întâmplat cu soţul dumneavoastră.

Îi sărută mâna şi plecă, lăsând să-i scape câteva cuvinte din care o femeie mai obişnuită cu viaţa ar fi înţeles cât era de fericit că-i devenise folositor.

Hermine aşteptă întoarcerea contelui, încercând să lupte împotriva bănuielilor şi a primelor simptome de gelozie, acest sentiment până ieri complet necunoscut, gândindu-se, probabil, Fernand s-a bătut în duel, a fost rănit şi transportat într-o casă apropiată de locul duelului, pentru a nu fi alarmată familia. S-ar putea, de asemenea, ca rana fiind la braţ, el să fie silit să se servească de o mână străină pentru a scrie scrisoarea şi, admiţând că ea a fost scrisă de o femeie, aceasta nu dovedeşte nimic…

Dar, tonul uşuratic, obraznic chiar, neobişnuit al acestei scrisori, pe care ea o citise şi o recitise de câteva ori, nu dovedeau acreala, ura ascunsă a rivalei sale…?

Există momente în viaţă când femeia cea mai lipsită de experienţă, cea mai ignorantă în problemele vieţii, capătă o luciditate minunată, un dar straniu de a ghici, când ea prevede viitorul cu o înţelepciune inegalabilă.

Cu toate împrejurările curioase care păreau să învăluie plecarea soţului ei şi să-i prelungească absenţa, Hermine rămase convinsă de un fapt, fapt capital, unic în felul său, care părea să fie cel mai important din toate: Fernand locuia la o femeie.

Această femeie era sau va deveni rivala ei. Cum? Nu ştia încă; dar presimţea rezultatul.

Contele de Château-Mailly se întoarse.

Nu trecuse mai mult de o oră de când plecase şi totuşi această oră i se păru Herminei un secol.

Doamna Rocher era singură în salon, întinsă pe o canapea în atitudinea plină de lâncezeală a femeii fragile, căreia chinurile morale îi înfrâng slaba rezistenţă fizică.

Pentru prima oară de când era fericită şi uitase întreaga lume pentru a nu-l vedea şi a nu-l iubi decât pe soţul ei, Hermine se gândi să fie cochetă.

Avea nevoie de conte. Contele se arătase grijuliu, devotat, şi femeile au un tact aparte pentru a ghici până unde poate să meargă zelul şi abnegaţia unui bărbat când întrezăreşte cea mai slabă speranţă.

În ajun, l-ar fi primit pe domnul conte de Château-Mailly cu acea răceală distinsă, acea politeţe fină de indiferenţă care pare să spună în mod categoric:

— Sunteţi pentru mine un vizitator oarecare, un bărbat din societate la o doamnă din societate, şi nimic mai mult.

Astăzi părea să înţeleagă că acest bărbat, care se punea atât de spontan în serviciul ei, o iubea şi la nevoie îi va fi devotat, îi întinse mâna, ca unui prieten, îi surâse cu acel surâs trist şi serios care defineşte încrederea unei inimi îndurerate şi, cu un gest, îi indică să se aşeze într-un scaun în apropiere de canapeaua pe care stătea.

— Ei bine? întrebă ea.

— Maiorul Carden a plecat azi dimineaţă la Londra, răspunse contele, dar am reuşit să obţin unele amănunte de la camerist. Fiţi liniştită, doamnă, soţul dumneavoastră este în viaţă şi n-a părăsit Parisul.

— Ah! făcu Hermine, care păru că respiră uşurată.

— Se pare, reluă contele, că, într-adevăr, domnul Rocher a avut o ceartă pe şoptite, cu un suedez, compatriot al maiorului: vicontele de Cambolh. Vicontele trebuia să părăsească Parisul chiar în acea dimineaţă. Nu avea nici măcar un minut de pierdut. Valetul nu mi-a putut spune dacă maiorul a fost martorul vicontelui sau al soţului dumneavoastră… Ştiu însă sigur că întâlnirea a avut loc aproape imediat, către orele trei dimineaţa şi că arma aleasă a fost sabia. Cameristul nu ştie unde a avut loc duelul, dar a înţeles, din câteva cuvinte scăpate de stăpânul său, că adversarul vicontelui de Cambolh – căci pe acesta îl cunoaşte foarte bine – a fost rănit la braţ şi transportat într-o casă învecinată.

— Şi această casă?… întrebă Hermine tremurând toată.

— Nu ştia unde se află această casă. Se pare doar că este la o doamnă, o baroneasă, crede el, care este foarte legată de aceşti domni.

Hermine răsuflă.

Începea să spere; credea că tot ce s-a întâmplat a fost fără consimţământul lui Fernand, fără îndoială leşinat; şi dacă n-ar fi fost termenii curioşi ai acestui bilet, ar fi devenit, fără îndoială, cu totul liniştită.

— Doamnă, reluă contele. Nu văd nimic neobişnuit în toate acestea. Soţul dumneavoastră s-a bătut în duel, a fost rănit; martorii şi, fără îndoială, şi adversarul său, neştiind încă ce gravitate are rana şi pentru a vă menaja pe dumneavoastră, l-au transportat în altă parte decât la el acasă. În asemenea cazuri, se întâmplă des aşa ceva. Trebuie să vă mai spun că vicontele de Cambolh este destul de cunoscut în lumea galantă. Cine poate şti dacă soţul dumneavoastră n-a fost dus în casa amantei vicontelui? În ciuda viciilor lor, aceste făpturi au şi unele calităţi… sunt, de obicei, excelente infirmiere.

Fiecare cuvânt al contelui pătrundea în inima doamnei Rocher ca o lovitură de pumnal.

Oribilul mister începea să se lămurească: scrisoarea femeii îşi găsea explicaţia.

Un singur lucru rămânea de neînţeles: Fernand, care o iubea şi o adora, cum de a putut să semneze un bilet conceput în aceşti termeni?

În acest moment, femeia castă şi pură, căreia căsătoria îi păstrase toate iluziile, toate naivităţile de fecioară, încercă să seducă, să fascineze, să câştige de partea ei pe domnul de Château-Mailly.

Sigur că baronetul sir Williams ar fi tresărit de plăcere dacă ar fi putut asista la această scenă, văzând cum se realizau, punct cu punct, planurile sale ticăloase.

Nici n-ar fi putut visa să decurgă, mai favorabil pentru el, prima întrevedere între tânăra femeie şi viitorul seducător.

Domnul de Château-Mailly avea, de altfel, o fizionomie deschisă, simpatică, plăcută.

El a fost elocvent, pasionat, a vorbit cu un devotament incontestabil, resimţit la prima vedere. I-a jurat doamnei Rocher că-i va aduce soţul, sau cel puţin că va face toate eforturile şi-şi va folosi toate puterile; şi când dragostea împrumută limbajul prieteniei, arată foarte bine.

Nici nu trecuse o oră şi domnul Château-Mailly câştigase atât de bine încrederea tinerei femei, încât aceasta i-a permis să revină ori de câte ori ar căpăta cea mai mică informaţie cu privire la întâlnirea dintre Fernand Rocher şi vicontele de Cambolh, ba chiar îi arătă şi faimosul bilet.

Dar abia îşi aruncă domnul de Château-Mailly ochii pe bilet, că păru tulburat, lăsă să-i scape o mişcare de surpriză şi strigă:

— Dar eu cunosc acest scris!

— Dumneavoastră… îl… cunoaşteţi? murmură doamna Rocher, care simţi tot sângele suindu-i-se în cap.

— Da, spuse contele. Dar ar fi aşa de ciudat, aşa de inexplicabil!

Şi privind-o pe Hermine cu o compasiune neaşteptată, spuse:

— Sărmana femeie!

— Domnule, domnule, imploră doamna Rocher, dacă ştiţi ceva despre această femeie… pentru numele lui Dumnezeu?

Contele îşi descheie redingota, scoase din buzunarul interior un mic portofel, în care căută o scrisoare amestecată cu altele; deschizând apoi această scrisoare, o confruntă cu cea pe care doamna Rocher o ţinea în mână.

Era aceeaşi hârtie, acelaşi parfum discret, acelaşi scris delicat, alungit.

Numai că această scrisoare era astfel concepută: „Scumpul meu conte, Vrei să vii să bei un ceai şi să fumezi câteva ţigarete mâine, miercuri, la mine? Vei găsi parteneri convenabili pentru cărţi, precum şi noua pasiune care te-a

vindecat de dragostea pentru mine, monstrule drag! Adică domnişoara Charlotte Lupin, poreclită Carambole.

Te îmbrăţişez şi te iert”.

Această scrisoare, în al cărei stil se simţea cartierul Breda cu tot ce avea el mai deochiat, era semnată cu un nume imposibil, cum nu auzi pronunţat decât în lumea interlopă a păcătoaselor. Autoarea acestei invitaţii se numea Topaze.

Contele puse sub ochii Herminei cele două bilete. Doamna Rocher le confruntă şi păli.

— E acelaşi scris, murmură ea înspăimântată.

— Numai că, spuse contele, a mea e mai veche cu un an şi ceea ce mi se pare cel mai extraordinar, doamnă, este că această creatură a plecat în Italia acum cincisprezece zile. Ce caută la Paris, cum a ajuns soţul dumneavoastră să se servească de ea pentru a scrie? Iată ce voi lămuri cu orice preţ.

Atunci domnul de Château-Mailly, care părea să fie foarte emoţionat, îi luă mâna, o duse respectuos la buze şi îi spuse cu un accent de simpatie şi devotament ce-i pătrunseră până în inimă:

— Doamnă, vă cred de pe acum atât de nefericită, încât vă implor să mă consideraţi prieten; căci numai eu aş putea să vă salvez…

Îndrăzni să-şi plece un genunchi înaintea ei.

— Permiteţi-mi, adăugă el, să mă înclin înaintea dumneavoastră, aşa cum trebuie să te înclini înaintea virtuţii persecutate de viciu.

Ea îl ascultă nedumerită, dar nu se gândi să-şi retragă mâna, nu vedea în el decât omul care ştia, probabil, toată întinderea nenorocirii ei şi pe care cerul i-l trimitea în acest greu moment, ca protector.

— Doamnă, continuă contele cu îndârjire. Înainte de a vă spune ce primejdie vă ameninţă şi ce pot face eu pentru a o îndepărta, pentru a vă salva, daţi-mi voie să vă pun o întrebare.

— Vorbiţi, domnule.

— Nu sunteţi mamă?… Căci mai înainte, se întrerupse contele şi arătă cu degetul o uşă, am auzit vocea unui copil.

— Am un copil de treisprezece luni.

— Ei bine, în numele acestui copil, reluă contele, cu accentul călduros al devotamentului, aveţi încredere în mine ca într-un prieten, ca într-un tată.

Bărbatul care vorbea astfel era tânăr, avea figura cinstită, privirea deschisă; întrebuinţa atât de nobil limbajul prieteniei, încât naiva femeie îl crezu şi se simţi atrasă spre el.

— Voi avea încredere în dumneavoastră, spuse ea.

Atunci contele îndepărtă respectuos fotoliul, ca şi cum încrederea acordată ridicase între ei o barieră nevăzută, şi reluă:

— Mă veţi ierta, doamnă, dacă voi îndrăzni să pătrund în prezenţa dumneavoastră în amănuntele ruşinoase ale vieţii de bărbat, amănunte, de altfel, pe care nu trebuie niciodată să le cunoască altă femeie, în afară de dumneavoastră.

Ea tăcu, părând prin tăcere că-l invită să vorbească.

— Topaze, reluă domnul de Château-Mailly, este una din acele perverse creaturi pe care infernul le aruncă pe pământ, din fericire nu foarte des, sub aspectul seducător al unui înger. E o femeie fără inimă, fără milă, fără nici un scrupul uman, capabilă să aducă pe oricine la disperare, având acea privire care fascinează şi încântă, o voce melodioasă şi genul machiavelic al seducţiei pe care femeile din lumea bună nu-l posedă. Timp de trei ani, doamnă, am fost o pradă vie în ghearele acestui monstru care ştie să pară un înger; mi-aş fi lăsat, probabil, viaţa, inima, inteligenţa, averea întreagă – din care nu mi-a luat decât jumătate – dacă n-ar fi intervenit ceva din exterior. Şi totuşi, în momentul în care am cunoscut-o, eram un bărbat cu experienţă de viaţă şi un spirit destul de puternic. Ei bine! Pentru a mă smulge din gheruţele roz ale acestei scorpii, a trebuit să se ţină un consiliu al celor mai apropiaţi prieteni,

care s-au transformat într-un tribunal suprem, înlocuind voinţa mea prin a lor. M-au răpit într-o noapte de acasă, m-au aruncat într-un poştalion şi doi din cei mai buni prieteni m-au dus peste Rin, în Germania, la două sau trei sute de leghe departe de acest minotaur feminin, care mă devora de viu.

Contele se opri şi o privi pe doamna Rocher. Hermine avea culoarea albă ştearsă a unei statui. Viaţa părea să se fi refugiat la ea numai în privire şi asculta cu aviditate, la fel cum ascultă un condamnat termenii sinistri ai sentinţei.

— Mi-a trebuit un an de călătorii, de excursii, a fost nevoie de întregul devotament al prietenilor mei, au trebuit să fie strânse toate probele infamiilor comise de această creatură, pentru a mă vindeca. Ei bine, doamnă, dacă m-aş lua după acest bilet, dacă am recunoscut bine acest scris, iată în ce mâini – prin nu ştiu ce misterioasă înlănţuire de circumstanţe pe care nu pot încă să le descifrez – a căzut soţul dumneavoastră…

Şi cum Hermine stătea aplecată, pe jumătate zdrobită de greutatea descoperirilor făcute, văzând abisul deschizându-se la picioarele ei, contele îi reluă mâna şi o strânse cu o afecţiune respectuoasă.

— Înţelegeţi acum, doamnă, de ce v-am cerut un jurământ… Eu singur sunt în stare să vă salvez, să salvez averea copilului dumneavoastră, care s-ar topi în mâinile vrăjite ale acestui monstru ca un lingou într-un creuzet, dar pentru asta trebuie să vă lăsaţi condusă de mine; trebuie să-mi acordaţi o încredere oarbă, e necesar ca toate acţiunile dumneavoastră să fie dictate de mine. Doar cu acelaşi preţ voi putea readuce fericirea în casa dumneavoastră.

Două lacrimi tăcute curgeau de-a lungul obrajilor tinerei femei.

— Mă voi supune, spuse ea, mă voi supune ca unui frate mai mare…

— Bine, răspunse el; atunci vă voi salva şi adăugă: din această zi, doamnă, nu pot şi nu trebuie să mai revin aici. Soţul dumneavoastră nu trebuie să ştie că am fost aici; trebuie să fiu pentru dumneavoastră un străin.

— Dumnezeule, spuse ea, cu o spaimă neaşteptată, nu vă voi mai vedea?

— Ba da, răspunse contele, mâine pe înserat ieşiţi pe jos din casă, urcaţi într-o trăsură de piaţă şi mergeţi pe Champs-Élysées, voi fi la colţul cu Bulevardul Lord-Byron.

Şi, cum ea păru să ezite, adăugă:

— Priviţi-mă, spuse el ridicând o privire sinceră şi calmă, am eu aspectul unui om incorect?

— Voi veni, răspunse ea, roşind pentru ezitarea avută.

Contele se ridică, îi sărută mâna şi adăugă:

— Aveţi încredere în mine… Vă voi salva. Adio…

Făcu doi paşi către uşă, apoi reveni.

— Nu spuneţi nici un cuvânt nimănui, nici măcar mamei dumneavoastră; numai astfel poate fi asigurat succesul.

— Vă promit.

Şi seducătorul plecă, lăsând-o pe Hermine pradă celor mai negre temeri, dar plină de speranţă şi de încredere în acest bărbat pe care blestematul sir Williams îl aruncase în calea ei.

Capitolul XXIV.

Domnul conte de Château-Mailly venise la doamna Rocher în faeton, conducând el însuşi şi neavând decât un singur servitor, un puşti aşezat alături de el. Se reîntoarse la trăsură, reluă hăţurile şi-şi conduse calul către casă.

Tânărul conte era puţin emoţionat de scena pe care fusese silit s-o joace, cu un veritabil talent dramatic. Opt zile mai înainte ar fi roşit, probabil, dacă ar fi avut o conduită asemănătoare. Dar acum zarurile au fost aruncate. Şi-apoi, îşi zise el, în dragoste toate mijloacele sunt bune, dacă duc la succes.

Contele îşi permitea această mică consolare, exact când întorcea colţul străzii Laffitte, unde locuia.

Avea aici un apartament drăguţ, situat la primul etaj, iar în curte un şopron pentru două trăsuri şi un grajd pentru cinci cai.

Contele era un om de gust; în casa sa, fiecare mobilă, fiecare obiect, fiecare detaliu de decoraţiune dovedea acest lucru. Unise, lucru rar de obicei, bogăţia omului de finanţe cu simplitatea sobră a gentilomului. Tablourile de vânătoare şi de pescuit care ornau sufrageria şi care valorau câteva mii de scuzi, un superb Murillo plasat în salon, doi Hobbema atârnaţi în fumoar, un bronz chinezesc minunat lucrat deasupra pendulei, toate arătau gustul său în artă; tapetele cenuşii, camera de culcare din stejar bătrân dovedeau că avea oroare de acea adunătură de aurărie, oglinzi, tinichele strălucitoare, adevărat lux de cafenea, pe care-l etalează cu atâta plăcere unele regine ale teatrului sau unii oameni cu gusturi dubioase.

Servitorii contelui erau: puştiul pe care l-am văzut – de origine engleză —, o bătrână bucătăreasă şi un negru care îndeplinea funcţiile de camerist şi care, prin antiteză, era poreclit Boule-de-Neige (bulgăre de zăpadă).

Boule-de-Neige, care stătea în sufragerie, veni să deschidă stăpânului său şi-l avertiză că în salon îl aşteaptă un străin.

Deschise uşa salonului. Un bărbat era aşezat înaintea focului, stând înfipt rigid într-un scaun, parcă era un automat; ţinea în mână o pipă cu muştiucul de aur, pe care o privea cu un aer melancolic; purta un pantalon strâmt cu carouri albe şi cenuşii, o vestă albă, o redingotă de culoare închisă, cu guler tare; capul, cu un păr blond roşcat, era acoperit de o pălărie dreaptă, cu boruri abia vizibile. Pe scurt, era sir Arthur Collins, în ţinută de oraş, acelaşi pe care l-am întâlnit în ţinută de bal la marchiza Van-Hop şi care servise de martor vicontelui de Cambolh în duelul cu Fernand Rocher.

— Ah! zise el, întorcând capul cu acea rigiditate metodică pe care o pun englezii în toate mişcările lor. Bună

ziua, domnule.

— Bună ziua, milord.

— Eh! spuse englezul, sunt numai baronet.

Contele se aşeză.

— Ei bine? întrebă sir Arthur, fără să părăsească accentul gutural englezesc.

— Ei bine, răspunse domnul de Château-Mailly, am urmat instrucţiunile dumneavoastră, punct cu punct.

— Aţi arătat şi scrisoarea pe care v-am trimis-o?

— Da; şi am ştiut să zugrăvesc cel mai puţin amabil tablou, al pasiunii imaginare resimţite pentru această femeie – nu mai puţin imaginară – pe care dumneavoastră o numiţi Topaze.

Şi contele povesti pe scurt, dar fără să omită nici un fapt important, scena pe care noi am descris-o mai înainte.

Sir Arthur ascultă cu mare atenţie, dând din timp în timp mici semne de aprobare, înclinând mereu capul de sus în jos; apoi, pe măsură ce contele povestea despre spaimele, despre încrederea naivă şi imprudentă a Herminei, o mare satisfacţie părea să apară pe figura lui roşcată.

— Ah! zise el, în fine. Treburile noastre merg foarte bine, scumpul meu conte.

— Credeţi?

— Fără îndoială, tot ce vă spun este adevărat.

— Ah! Topaze există?

— Bineînţeles, pentru că ea a scris.

— Şi se numeşte Topaze?

— Nu; dar asta n-are importanţă.

— De acord. Totuşi îmi place să cred că este mai puţin periculoasă decât o arată portretul pe care i l-am făcut.

— Vă înşelaţi, sunteţi încă mai prejos decât adevărul.

Contele tresări.

— Dar atunci, spuse el, ducem aici o acţiune absolut abominabilă!

Englezul începu să râdă şi ridică asupra domnului de Château-Mailly acea privire fixă, morocănoasă, fără

strălucire, specifică fiilor Albionului.

— Glumiţi, sper, spuse el rece.

— Glumesc atât de puţin, spuse contele, încât încep să mă căiesc de a fi încheiat un târg cu dumneavoastră.

— Vreţi să-l rupem?

— Doamne! murmură domnul de Château-Mailly, vreau să fac toate eforturile pentru a intra în graţiile tinerei şi încântătoarei femei, căreia nici măcar nu-i cunosc soţul; dar a mă face complice în ruinarea lui…

Englezul ridică din umeri.

— Cred că v-aţi pierdut raţiunea, domnule conte.

— Credeţi?

— Sunt aproape sigur. Căci, vă rog să observaţi cu atenţie: nu dumneavoastră aţi făcut ca domnul Rocher să cadă în mâinile femeii despre care vorbim, dumneavoastră n-aţi fost amestecat în nici un fel, nici în cearta domnului Rocher, nici în duel, nici în ridicarea şi transportarea rănitului.

— Într-un fel, aveţi dreptate.

— În consecinţă, urmă sir Arthur, dacă domnul Fernand Rocher se va ruina, aceasta nu vă priveşte deloc… Singura dumneavoastră misiune – şi această misiune, foarte agreabilă prin ea însăşi, mi se pare destul de bine plătită prin moştenirea unchiului dumneavoastră, de care aţi fost lipsit fără intervenţia mea, – singura dumneavoastră misiune, repet, constă în a plăcea doamnei Rocher; iată totul. De altfel, fiţi liniştit şi nu vă faceţi scrupule, domnul Rocher nu se va ruina.

— Parcă aşa aţi spus?

— În primul rând are douăsprezece milioane…

— Drace! Nu-l credeam deloc aşa de bogat, murmură contele ameţit de o asemenea cifră.

— În fine, vom vedea.

— Milord, spuse rece contele. Nu sunteţi dumneavoastră din întâmplare chiar diavolul?

— Aş fi vrut să fiu, răspunse sir Arthur, cu un calm perfect. Din nefericire, nu sunt decât discipolul lui.

Şi apoi adăugă surâzând amabil:

— Începeţi să mă înţelegeţi?

— Aproape…

— Deci, pentru doamna Rocher sunteţi de pe acum prietenul, protectorul, omul în care are încredere. Speranţa că îi veţi readuce bărbatul, că-l veţi smulge din ghearele acestei oribile femei, o va determina să facă pentru dumneavoastră orice concesie, să treacă peste toate convenienţele. Bineînţeles că la început se va comporta cu dumneavoastră de parcă i-aţi fi frate…

— Dar eu nu-i voi reda soţul…

— Dimpotrivă, veţi face ca el să se întoarcă acasă.

Contele făcu un gest de mare mirare.

— Ce spuneţi?

— N-aveţi întâlnire cu doamna Rocher mâine seară?

— Ba da, pe Champs-Élysées, la căderea nopţii.

— Ei bine, îi veţi da o vagă speranţă şi veţi aranja o altă întâlnire pentru poimâine. Nu e rău deloc să îmboldim puţin nerăbdarea femeilor. Nu trebuie să se obişnuiască să vă vadă prea des.

— Foarte bine, şi atunci ce-am să-i spun?

— Îi veţi anunţa întoarcerea soţului în mai puţin de trei zile, fără să intraţi în nici un amănunt şi cerându-i să nu facă nici un fel de aluzie nici la biletul pe care i l-aţi arătat şi nici la Topaze.

— Şi soţul ei va reveni?

— Bineînţeles!

Contele îl privi pe sir Arthur Collins cu o mirare din ce în ce mai mare.

— Dar în acest caz, spuse el, speranţele mele sunt pierdute?

— Din contra, în ziua în care domnul Fernand Rocher se va întoarce acasă, înseamnă că aţi făcut un pas imens către inima ei.

— Asta nu pot înţelege.

— Da! Am uitat să vă spun că se va reîntoarce acasă condus de Topaze şi iubind-o mai mult ca niciodată. Va fi deci permanent cu o privire posomorâtă, într-o proastă dispoziţie, cu o faţă morocănoasă, adică toate amănuntele ce, la un loc, caracterizează soţul care iubeşte pe cineva din afara căminului său.

— Şi apoi ce se va întâmpla?

— Eh! răspunse sir Arthur. Astăzi sunteţi prea curios, domnule conte. Mulţumiţi-vă să urmaţi, punct cu punct, instrucţiunile mele şi credeţi-mă, dacă veţi fi pătruns de însemnătatea rolului dumneavoastră, înainte de a trece o lună, doamna Rocher vă va adora şi, ceea ce este mai important, unchiul dumneavoastră, bătrânul duce de Château-Mailly, va renunţa pentru totdeauna să se mai căsătorească cu doamna Malassis şi, deci, să vă dezmoştenească.

Sir Arthur Collins se ridică în timp ce pronunţa aceste cuvinte, îşi puse pălăria, întinse mâna tânărului conte şi plecă fredonând o arie de vânătoare în timp ce mergea cu acel pas rigid, care este atât de specific la compatrioţii săi.

Englezul venise într-o trăsură închiriată, ca un simplu muritor. Aceeaşi trăsură îl conduse acum în strada Foburg-Saint-Honoré, la domnul viconte de Cambolh, unde mergea să-şi schimbe costumul şi peruca, pentru a-l reintroduce pe baronetul sir Williams în redingota lungă şi sub pălăria cu boruri largi a vicontelui Andréa, pocăitul, mâna dreaptă a contelui Armand de Kergaz, şef al poliţiei virtuoase a acestuia, poliţie ce avea ca principal obiectiv depistarea şi distrugerea misterioasei şi periculoasei frăţii a Valeţilor de Cupă.

Confidenţele domnului conte de Château-Mailly au lăsat-o pe Hermine pradă unei desperări teribile. Degeaba i-a promis el că i-l va aduce pe Fernand. Nefericita femeie nu vedea şi nu înţelegea decât un singur lucru, că soţul ei nu-i mai este credincios, el, pe care l-a iubit atât şi care a iubit-o

atât de mult, şi chiar în acest moment ea stătea aici, cu ochii plini de lacrimi, nevăzând pe nimeni în jurul ei, în timp ce Fernand stătea, probabil, mână în mână cu odioasa ei rivală şi o privea surâzând.

Suferinţele pe care le-a încercat în timpul nopţii şi a întregii zile următoare nu le va putea reda nimeni. Totuşi a rămas credincioasă promisiunii făcută contelui, nu a trădat nimic mamei ei. A plâns în tăcere, înlăturând orice consolare şi păstrând o discreţie deplină.

Degeaba domnul de Beaupréau – care părea să fi revenit la normal de o oră sau două – şi sărmana Thérèse se arătau afectuoşi, Hermine păstra o tăcere îndârjită şi părea să aibă un singur gând sfâşietor: Fernand n-o mai iubea!

Trecu noaptea, trecu ziua următoare şi nici o întâmplare nu veni să pună capăt durerii sale. Nu avea decât un singur scop, o singură preocupare: să-l revadă pe domnul conte de Château-Mailly, om care până ieri era un străin, dar care avusese pentru ea sentimente atât de călduroase de prietenie, de devotament fără margini, încât putea fi considerat, în acest moment, sprijinul cel mai sigur, prietenul cel mai bun.

Cum se înseră, Hermine plecă de acasă pe furiş, ca un prizonier care evadează; ajunse în piaţa Havre pe jos, învăluită într-un şal mare, cu obrazul acoperit de un voal des. Aici se urcă într-o trăsură modestă şi ordonă vizitiului s-o ducă la colţul străzii Lord-Byron.

Era o seară friguroasă de iarnă, ceţoasă ca în noiembrie. Bulevardul Champs-Élysées era pustiu şi de o tristeţe mortală, cu marii arbori despuiaţi de frunze şi cu trotuarele acoperite de un noroi negricios. Trăsura singuratică, înaintând cu greu în pasul mărunt al celor două mârţoage, avea un aspect funebru, care îngheţa inima rarilor trecători, întârziaţi pe stradă. Ai fi spus, văzând-o, că este trăsura unui condamnat şi nu te-ai fi gândit deloc, că femeia dinăuntru, această femeie copleşită de griji, cu ochii înroşiţi de lacrimi, care îşi ascundea faţa sub un voal de parcă s-ar

fi dus să comită o faptă rea, era de fapt de douăsprezece ori milionară şi, cu opt zile în urmă, ar fi putut trece pe aici în plină zi, într-o caleaşcă cu patru cai, ţinându-se de mână cu frumosul şi tânărul ei soţ, în timp ce lumea elegantă de pe margini ar fi spus cu un suspin de invidie: „Iată fericirea, dragostea şi bogăţia trecând împreună!”.

Desigur că niciodată n-a existat o întâlnire mai puţin blamabilă, mai scuzabilă decât cea spre care alerga tânăra femeie. Acţiona numai pentru a-şi găsi soţul; în speranţa de a-l smulge din ghearele oribilei femei şi de a-şi salva copilul, de a-i păstra atât tatăl cât şi averea primejduită de aviditatea acestei curtezane; totuşi Hermine tremura în timpul drumului, ca o frunză în bătaia vântului. O voce ascunsă părea să-i spună că alerga către o primejdie mai mare decât cea pe care voia s-o îndepărteze.

Trăsura se opri unde îi fusese indicat.

Hermine, a cărei inimă bătea violent, aruncă o privire neliniştită pe strada Lord-Byron, în întregime pustie.

Contele se lăsa aşteptat; era cea mai bună stratagemă. Timp de un sfert de oră, nefericita femeie aşteptă, pradă unei spaime mortale: că el nu va veni…

În sfârşit, la capătul opus al străzii apăru un bărbat. Era călare şi venea în galop.

— El e! murmură Hermine, cu atâta emoţie, de parcă el ar fi fost bărbatul iubit.

Era, într-adevăr, domnul conte de Château-Mailly.

Descălecă în grabă şi cu pălăria în mână se apropie de trăsură.

Hermine era palidă şi tremura:

— Ei bine? întrebă ea cu o voce strangulată.

— De ieri până azi, doamnă, răspunse contele, am făcut mari paşi înainte; ştiu unde este soţul dumneavoastră şi ştiu, în acelaşi timp, unde este această groaznică creatură. Permiteţi-mi să ne revedem poimâine, căci astăzi nu vă pot spune încă nimic dar fiţi fără grijă, vă voi aduce soţul înapoi.

Hermine vru să-i pună câteva întrebări.

— Nu, spuse el, nu uitaţi: mi-aţi promis că mă veţi asculta.

Îi sărută mâna şi adăugă:

— Poimâine e duminică. Mă voi afla aici la orele cinci.

Hermine se întoarse acasă mai disperată decât în clipa plecării. Şi pusese atâta speranţă în întrevederea cu domnul de Château-Mailly!

Hermine plângea, era torturată de fierul roşu al geloziei; dar avea totuşi încredere în promisiunile contelui şi spera în reîntoarcerea infidelului soţ. Petrecu cele două zile – care trebuiau să se scurgă înainte de a-l revedea pe conte – dedicându-se în întregime copilului ei, refugiindu-se în dragostea maternă, aşa cum o navă lovită de furtună se grăbeşte să se întoarcă în port; ea se agăţă de acest leagăn, cum se agaţă cel ce se îneacă de frânghia întinsă.

Duminică veni exact la întâlnire, de această dată, domnul conte de Château-Mailly nu se lăsă aşteptat.

— Bucuraţi-vă, doamnă, spuse contele; soţul dumneavoastră se va reîntoarce…

Şi, în timp ce ea începu să tremure de bucurie, dar şi de emoţie, contele urmă:

— Miercuri seara, îl veţi vedea întorcându-se în strada Isly. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, doamnă, în numele liniştii dumneavoastră, a viitorului dumneavoastră şi al copilului dumneavoastră, în numele devotamentului pe care vi-l port, vă rog să mă ascultaţi în continuare.

— Spuneţi, murmură ea, mă voi supune…

— Acceptaţi orice explicaţie pe care soţul dumneavoastră o va da în privinţa folosirii timpului cât a lipsit. Credeţi-l sau prefaceţi-vă că-l credeţi. Nu pronunţaţi nici numele acelei femei, nici al meu. Îmi puteţi jura că veţi proceda astfel?

— Sigur, v-o jur!

— Vă mulţumesc! Adio!

Hermine se întoarse acasă cu inima plină de speranţă, iertându-l pe Fernand şi hotărâtă să numere orele şi minutele care o mai separau de momentul în care – după promisiunea contelui – el trebuia să vină acasă.

Povestirea acestei aşteptări ar putea fi un poem de sine stătător. Nu-l vom povesti şi vom sări peste cele trei zile, în aceste trei rânduri.

Miercuri seara, de la orele opt, sărmana Hermine avea impresia că întreaga viaţă atârna de existenţa sau inexistenţa unui singur zgomot: acela făcut de soneria casei.

Când va veni, la ce oră, cum va veni?

Nu ştia absolut nimic. Dar credea cu fermitate în ceea ce-i spusese contele şi, de fiecare dată când se deschidea uşa casei, simţea o inexprimabilă spaimă. Stătea singură în budoar, cu privirea fixată pe acele ceasornicului. Vedea cum orele se succed. Sună miezul nopţii… Şi el nu veni!

Atunci disperarea o cuprinse din nou, din nou simţi că-i lipseşte puterea, ochii i se umplură de lacrimi, i se muiară picioarele, căzu pradă unei neputinţe totale. I se păru că vede pe femeia care i-a furat fericirea şi liniştea, apărându-i şi spunându-i rânjind: „Nu va reveni… fiindcă nu vreau eu, pe mine mă iubeşte!”

Deodată, tocmai când pendula bătea ceasurile două, se auzi ţârâitul slab al soneriei… Hermine simţi răsunând această sonerie, mai curând în inimă decât în urechi.

— Ah! El e! el e! spuse ea.

Încercă să se ridice, vru să alerge în întâmpinarea lui să i se arunce în braţe şi să-i spună: „În sfârşit, în sfârşit te revăd!” Dar emoţia o reţinu nemişcată, fără voce, fără respiraţie… Şi căzu zdrobită şi fără putere pe canapeaua din budoar.

Capitolul XXV.

Să revenim la Léon Rolland.

Trecuseră aproape opt zile de când Turquoise, sub numele de Eugénie Garin, se prezentase la atelierul din

strada Saint-Antoine, unde, urmând recomandarea soţului ei, Cerise îi dădu de lucru.

Aceste opt zile au fost suficiente pentru a atrage furtuna deasupra acestei fericite şi liniştite familii, pe care dragostea şi munca reunite, o protejaseră până acum. Privirea profundă şi fascinantă a falsei lucrătoare fusese suficientă pentru a provoca furtuna.

Ştim ce tulburări s-au produs în câteva ore în inima şi în mintea maestrului ebenist, cărei nelinişti i-a căzut pradă, ce tulburare inexplicabilă a simţit el, din primul moment, sub efluviile magnetice ale acestei stranii priviri. Toată ziua, Léon Rolland a încercat să afle cauza tulburărilor sale. Noaptea următoare a rămas pentru el aproape fără somn.

Totuşi, surâsul încântător şi fericit al soţiei şi al copilului, pe care-l luă de mai multe ori în braţe – parcă ar fi vrut să facă din el o pavăză contra unei primejdii nevăzute – au reuşit să-i distragă atenţia.

Frumoasa Cerise nu observă nimic din starea lui de continuă preocupare.

Dimineaţa coborî în atelier ca de obicei, îşi văzu de treburi, îşi supraveghe muncitorii şi ajunse la ora prânzului fără prea mare nerăbdare. Îi trecu chiar prin cap, la un moment dat, s-o trimită pe Cerise să afle cum îi merge lui moş Garin, mai bine decât să se ducă el însuşi, aşa cum îi promisese în ajun.

Procedând astfel, Léon ar fi ascultat de o inspiraţie neaşteptată şi care ar fi fost salvatoare.

Dar acest gând bun, pe cât de repede îi veni, pe atât de repede îl respinse. Nu-i spuse nimic lui Cerise; coborî din nou în atelier după-amiază şi încercă să-şi omoare timpul până când pendula bătu orele două.

În timpul săptămânii, Cerise nu-l vedea pe Léon decât la masă. Duminica era singura zi pe care o petreceau împreună. Văzându-l ieşind, Cerise îl sărută, spunându-i: „Pe deseară!”

Şi, la rândul ei, îşi văzu de treburi.

Deseori, în cursul zilei, cei doi soţi ieşeau fiecare pentru treburile lor, ocupându-se de afacerile personale. Léon se ducea la micii fabricanţi care lucrau pentru el, la muncitorii care-şi luau de lucru acasă sau la clienţii pe care-i servea.

Cerise urca aproape zilnic într-o trăsură modestă şi făcea, de obicei între orele două şi cinci, drumuri asemănătoare. Ea mergea foarte des şi la contesa de Kergaz, sfătuindu-se împreună şi servind aproape întotdeauna de intermediară pentru numeroasele acţiuni de binefacere, săvârşite de Jeanne.

În consecinţă, cei doi soţi, pe care îi unea o încredere reciprocă, se bucurau de o completă libertate unul faţă de celălalt.

Foarte rar îl întreba Cerise pe Léon cum şi-a folosit timpul; şi mai rar o întreba Léon unde a fost în timpul zilei, ascultând, fără să-şi dea seama, de aversiunea instinctivă pe care o au oamenii ocupaţi de a vorbi, în casă, despre afacerile lor. Aceste amănunte ne sunt indispensabile pentru a înţelege evenimentele care vor urma şi care au fost provocate de introducerea Turquoisei ca muncitoare la domiciliu, în atelierul condus de Cerise.

Când pendula bătu orele două, Léon Rolland, pe care-l împingea o forţă necunoscută şi care se supunea unei atracţii misterioase, dădu câteva ordine maistrului principal, îşi puse paltonul şi ieşi. Merse către strada Charonne, ca pasărea fermecată de privirea şarpelui şi care, bătând din aripi ca să scape, nimereşte exact în gura acestuia. Când urca scara casei lui moş Garin, îşi simţea inima bătându-i puternic. La etajul trei, întâlni portăreasa care mătura.

Văduva Fipart, interesanta nevastă a lui Nicolo ghilotinatul, îl salută pe domnul Rolland, cum se salută în zilele noastre milionarii.

Cu un ton convins, cu o vioiciune fără margini, oribila bătrână găsi posibilitatea să-i povestească lui Léon o frumoasă istorioară de necrezut, a cărei concluzie era că

domnişoara Eugénie Garin îşi petrece zilele şi nopţile lucrând, pentru a-şi întreţine tatăl. Léon plăti cu cinci franci povestea portăresei şi urcă până la etajul şase. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, în momentul când bătu la uşă.

— Intraţi, spuse o voce care-l făcu să tresară din cap până în picioare.

Deschise uşa şi se opri o secundă în prag.

Mizerabila mansardă părea să fi căpătat un aspect mai puţin lugubru, datorită celor doi ludovici pe care-i lăsase în ajun, atât de puţini bani fiind de ajuns pentru a da un aspect confortabil celei mai atroce sărăcii. Bătrânul, tot în pat, era învelit cu o frumoasă cuvertură nouă şi cu lenjerie albă, curată. O sobiţă din fontă, aşezată lângă cămin, răspândise în jurul ei o căldură plăcută. Lângă sobiţă, Eugénie era aşezată cu lucrul pe genunchi şi cu acul în mână.

Léon n-o văzu decât pe ea, şi încântarea pe care o simţise deveni mai pătrunzătoare, mai puternică decât înainte, când lucrătoarea – ridicându-se şi aruncându-i privirea magnetică – roşi uşor, răspunzându-i la salut.

— Papa, spuse ea, e domnul Rolland.

— Da… Moş Garin, bâlbâi Léon, stăpânit de emoţie.

— Ah! bunul meu domn, fiţi binecuvântat, murmură orbul pe un ton de lamentabilă recunoştinţă. Aveţi o inimă de aur.

Léon se aşeză la căpătâiul bolnavului, îl întrebă cum îi merge şi vorbi mult timp, fără să ştie prea bine ce spune; dar tresărea şi se simţea tulburat ori de câte ori frumoasa Eugénie ridica asupra lui ochii ei mari şi albaştri… Şi astfel se scurseră două ore, care-i părură un vis.

Plecă cu un mers nesigur, ca un om care a băut, după ce a strâns în tăcere mâna lui Eugénie şi a promis să revină a doua zi la aceeaşi oră.

Seara se arătă preocupat, morocănos; şi când Cerise, alarmată de această bruscă schimbare, îl întrebă ce are,

pretinse că e obosit şi că îl încearcă o migrenă îngrozitoare. Era prima oară când Léon îşi minţea soţia.

A doua zi se reîntoarse pe strada Charonne. Ca şi în ajun, o găsi pe Eugénie lucrând la căpătâiul bolnavului. Se reîntoarse în ziua următoare şi apoi în fiecare zi.

Lucrătoarea îşi ţinea cu modestie ochii plecaţi; avea comportarea cuviincioasă a unei fete cuminţi, vorbea puţin şi roşea întotdeauna când privirea lui Léon se oprea asupra ei. În felul acesta, la sfârşitul celor opt zile, sărmanul bărbat – fără să-şi fi mărturisit nici sieşi – era îndrăgostit nebuneşte.

Cu toate acestea, ascultând de acea instinctivă viclenie a răului care se ascunde, el dădea dovadă de o veselie de prost gust; îşi săruta încă soţia ca de obicei, cu toate că inima nu-i mai bătea emoţionată. Noaptea, somnul îi era agitat; uneori îi apărea o imagine: un cap de femeie se ivea în visele lui. Dar nu era faţa rozã şi proaspătă a Cerisei, cu ochii ei mari, frumoşi, cu frumosul ei păr negru şi cu buzele roşii ca fructul de iunie ai cărui nume îl purta. Era un obraz mai palid, încadrat de păr blond, luminat de o privire albastră închisă, de unde scapără raze fascinante; un obraz gânditor şi serios, ca al unui înger căzut pe pământ, care regretă cerul, dar pare să se complacă şi cu frumuseţea pe care o poartă.

După ce mânca, Léon pretexta deseori, fie nevoia de a lua aer, fie de a coborî în biroul său pentru a pune la punct lucrările contabile. Simţea nevoia să fie singur.

Uneori se închidea în atelierul lui şi aici, singur, fără martori, începea să plângă ca un copil.

Într-o zi, ajunse mai devreme ca de obicei la moş Garin. Eugénie ieşise, îi spuse orbul.

Léon simţi, ca un cuţit, senzaţia de nelinişte geloasă. Unde era? Ar fi vrut să plece, dar nu avu putere; aşteptă două ore.

În sfârşit, sosi şi Eugénie. Avea un coşuleţ în mână; plecase, după cum spunea, să cumpere câteva provizii în

hale.

Văzând-o intrând, Léon roşi şi păli, rând pe rând; nu mai ţinu cont de nimic şi începu să-i facă imputări că-şi lasă bătrânul tată prea mult timp singur.

Eugénie coborî ochii; Léon văzu o lacrimă căzându-i pe obraz; îi ceru iertare şi plecă supărat, gândindu-se că a nedreptăţit-o şi mărturisindu-şi, pentru prima oară, că, de fapt, nu interesul pe care-l purta orbului îi dictase purtarea, ci, mai curând, un sentiment de gelozie.

Léon începu să citească cu uşurinţă ce se petrece în propria lui inimă şi se dădu înapoi speriat. Căci era, de fapt, un om cumsecade şi cinstit, un suflet simplu şi corect, care-şi respecta jurământul de căsătorie, şi-şi lua în serios obligaţiile de soţ şi de părinte. El o iubise pe Cerise – Cerise l-a iubit întotdeauna – şi-i devenise soţ şi protector, mâinile lor înlănţuindu-se pentru totdeauna deasupra leagănului copilului, onestul om spunându-şi că-i este pentru totdeauna interzis de a-şi ridica ochii spre altă femeie.

Într-o seară, stând singur în camera de lângă atelierul său, îşi repetă toate acestea, se jură să-şi stăpânească inima şi instinctele, să calce în picioare această pasiune smintită, să meargă s-o vadă pe Eugénie pentru ultima oară, să-i lase un pumn de galbeni pe patul tatălui ei, în schimbul angajamentului ca tânăra fiică să se întoarcă împreună cu el la ţară, unde aerul natal, climatul mai propice ar fi putut grăbi vindecarea lui.

Léon vroia s-o îndepărteze pe Eugénie Garin de Paris. Se simţea slab. Îşi dădu seama că dacă ea va rămâne, el nu va mai avea forţa să n-o revadă.

Avea câteva economii de care nu trebuia să dea socoteală nimănui, pe care soţia i le lăsa să le folosească după cum crede de cuviinţă şi pe care ea credea că le întrebuinţează pentru a calma durerile ascunse ale nenorociţilor.

Hotărât să-şi ducă la îndeplinire gândurile, Léon luă cu el o mie de franci din dulap şi-i puse în buzunar. Avea

intenţia să-l facă pe moş Garin să accepte aceşti bani, cu condiţia ca să se întoarcă la el în sat împreună cu fiica lui.

În dormitor, aproape de patul părinţilor se găsea leagănul copilului, pe jumătate ascuns de o perdeluţă.

Léon se opri câteva secunde în prag, ca şi cum ar fi fost chinuit de remuşcări şi de ruşinea de a reveni să-şi ia locul obişnuit între cele două fiinţe, care trebuiau să-i umple viaţa: soţia sa, frumoasa şi credincioasa Cerise şi copilul său, blond şi frumos ca un îngeraş. Îşi trecu mâna pe frunte, ca şi cum ar fi vrut să alunge un gând care-l urmărea, o imagine care nu-i dădea pace, înaintă în vârful picioarelor, îşi reţinu respiraţia şi îndepărtă uşor perdeluţele.

Văzu o privelişte încântătoare. Copilul nu mai era în leagăn. Cerise îl luase lângă ea, îl ţinea în braţe şi dormeau împreună. Copilul, în jurul căruia se strânseseră frumoasele braţe ale mamei, avea buzele întredeschise şi surâdea în somn. Mama dormea aproape de căpşorul blond al micului îngeraş. Léon îşi contempla fericirea sub această îndoită înfăţişare, neîndrăznind să facă nici o mişcare, nici măcar să respire. Imaginea fatală, amintirea fascinantă a demonului cu ochi albaştri, păliseră, şi fericitul tată simţea inima bătându-i, privind la mama şi copilul adormiţi. Vru să-l ia pe copil să-l aşeze în leagăn. Dar cu toate precauţiunile pe care le luase pentru a-l scoate din braţele mamei sale, acest braţ, suplu până atunci, deveni dintr-o dată rigid, o cută apăru pe fruntea albă a lui Cerise şi mama, dormind încă, îşi strânse copilaşul la piept, ca şi când o primejdie îl ameninţa.

Apoi deschise ochii şi-şi zări soţul. Cuta de pe frunte dispăru, gura severă se deschise – într-un surâs, braţul rigid se destinse şi tatăl putu să-şi ia copilul şi să-l aşeze uşor în leagăn. Pentru moment, imaginea Eugéniei Garin dispăruse.

A doua zi, Léon coborî în atelier mai vesel şi mai surâzător ca de obicei.

Toată dimineaţa fu foarte ocupat, asaltat de oameni de afaceri, de comenzi, de muncitori care cereau diverse sfaturi Era sâmbătă, zi de plată, şi, de dimineaţă, Léon avea obiceiul să-şi verifice casa şi să pregătească banii.

Când ieşi din casă, către ceasurile două, pentru a se duce în strada Charonne, avea la el cei o mie de franci. Era ferm hotărât să dea banii lui moş Garin şi să obţină promisiunea că va pleca. Oprindu-se la uşa casei, avu din nou acea stranie bătaie de inimă pe care o avea de fiecare dată când venea aici, dar de data asta era hotărât şi urcă repede treptele.

Văduva Fipart nu era în loja ei, nu întâlni pe nimeni pe scară şi ajunse la etajul şase.

— Intraţi, răspunse vocea tinerei fete, când bătu la uşă.

Léon intră şi scoase un strigăt de surpriză.

Patul bătrânului era gol, fata era singură.

Léon avu ameţeală… Pentru prima oară, se găsea singur cu această femeie care-i răscolise sufletul, şi asta exact în momentul în care venea cu hotărârea de a o vedea pentru ultima dată.

Fata se ridică roşind toată, ca şi cum s-ar fi temut şi ea de a se găsi singură cu el.

— Unde e bătrânul? întrebă Léon cu o voce tremurătoare.

Ea coborî ochii şi suspină:

— E plecat de dimineaţă.

— Plecat?! exclamă Léon mirat.

— Ah! domnule Rolland, murmură Eugénie care se prefăcea a fi foarte încurcată. Ne veţi ierta vreodată…?

— Să vă iert? spuse el emoţionat, dar cu ce sunteţi vinovaţi?

Din acest moment, bietul Rolland uitase de eroica sa hotărâre. Se uita admirativ la Eugénie şi se întreba ce anume trebuia să-i ierte.

— Domnule Rolland, reluă ea cu o voce emoţionantă. Aţi fost binefăcătorul nostru, ne-aţi smuls din mizerie şi ceva

îmi spune că n-am făcut bine că v-am ascuns…

— Ce? întrebă el din ce în ce mai uimit.

— Ei bine, reluă ea, aruncându-i o privire rugătoare şi cu o voce care îl tulbura profund pe bietul Léon de fiecare dată când o auzea, ne veţi ierta, oare, că n-am vrut să vă facem necazuri?

— Vă iert, spuse Rolland.

Apoi se aşează alături de ea şi păru dispus să asculte.

— Domnule Rolland, continuă ea, suntem atât de săraci şi atât de nenorociţi, încât nu e bine că suntem mândri… Şi totuşi… Tatăl meu este… În fiecare zi când plecaţi, bietul de el, începe să plângă şi, binecuvântându-vă ca pe un înger trimis de Dumnezeu, îşi blestemă infirmităţile şi roşeşte că trebuie să accepte banii dumneavoastră… Tot aşa cum roşesc şi eu… sfârşi ea cu voce întretăiată.

— Domnişoară… se bâlbâi Léon.

— Căci, domnule Rolland, reluă ea, n-aş fi vrut să abuzez de bunătatea dumneavoastră, iar tatăl meu şi mai puţin. Doamna Rolland, soţia dumneavoastră, îmi plăteşte cinci franci pentru o treabă care nu merită decât un singur franc şi chiar dumneavoastră nu veniţi aici niciodată fără…

— Taci, copilă! murmură Léon, emoţionat până la lacrimi, doar tatăl dumneavoastră a fost lucrătorul meu.

— Da, domnule, urmă ea. Medicul care îl îngrijea, a spus ieri că va trebui să urmeze un tratament mai lung şi mai costisitor, dacă vrea să-şi recapete vederea; şi cum îşi dădea seama că noi nu vom putea plăti atâta timp, nici medicul, nici medicamentele, i-a oferit să-i aranjeze să fie admis într-un spital…

— Ah! strigă Léon, şi s-a dus?

— În această dimineaţă. Tatăl meu ştia foarte bine, bunul nostru domn Rolland, că dacă veţi afla hotărârea lui, vă veţi opune şi ne veţi oferi din nou bani… Din această cauză nu v-a vorbit ieri nimic şi a plecat astăzi, lăsându-mă pe mine să vă implor să ne iertaţi.

Şi lucrătoarea vru să sărute mâinile domnului Léon, izbucnind în lacrimi.

Sărmanul Léon îşi pierduse capul… Nu se mai gândea la soţie, la copil; uitase totul în prezenta acestei femei care plângea şi către care îl atrăgea o putere de neînvins.

— Cât despre mine, spuse ea, voi merge astă-seară să vă văd pe dumneavoastră şi pe soţia dumneavoastră, voi merge să vă mulţumesc din toată inima pentru binele pe care mi l-aţi făcut şi nu voi uita niciodată…

— Domnişoară, bâlbâi Léon, o să-mi mulţumiţi altădată… N-am făcut încă nimic pentru dumneavoastră… Aşteptaţi…

Ea ridică privirea, un surâs îi străluci printre lacrimi.

— Părăsesc această casă chiar mâine, spuse ea.

Dacă trăsnetul ar fi căzut peste Rolland, n-ar fi fost mai distrus decât de aceste cuvinte.

Totuşi venise hotărât s-o facă să plece în provincie, dându-şi seama că şederea ei la Paris este o primejdie pentru fericirea lui. Când însă ea venise în întâmpinarea dorinţelor lui, când îl anunţă ea că va pleca, că o vede acum pentru ultima dată, iată că se simţi cuprins de o groază neaşteptată, ca şi cum, o dată cu ea i-ar fi fost luate inima şi viaţa…

— Dumneavoastră… părăsiţi… această… casă?… articula el ca omul care n-a auzit bine sau nu-i vine să-şi creadă urechilor.

— Da, răspunse ea simplu, am găsit un loc de cameristă la o englezoaică care călătoreşte mult… Voi câştiga suficient, dar voi pierde ceva din demnitate… Dar ce vreţi? În felul acesta, îl voi putea ajuta pe bătrânul meu tată.

Timp de câteva minute, Léon păstră o tăcere încăpăţânată. O luptă teribilă, sfâşietoare, se dădea în inima lui… Pe de o parte, amintirea soţiei şi a copilului îl asaltau permanent, strigându-i: „Plecarea femeii acesteia constituie fericirea ta, liniştea întregii tale vieţi…” Pe de altă parte, vederea acestei femei, ai cărei ochi plini de lacrimi nu pierduseră nimic din puterea lor de fascinaţie, îl tulburau…

În sfârşit, răul învinse binele, viciul rămăsese triumfător asupra virtuţii.

— Nu veţi pleca! strigă el.

Ea îl privi uimită şi speriată.

— De ce?

— De ce? răspunse el cu o voce înnebunită. Pentru că vă iubesc.

Şi nenorocitul bărbat căzu în genunchi în faţa demonului.

Sărmana Cerise!

Capitolul XXVI.

Exact în ajunul acestei zile, Fernand Rocher fusese lăsat de trăsura lui Turquoise în josul străzii Amsterdam, în faţa gării.

Ne amintim că Fernand îşi scosese legătura de la ochi, se apropie de un felinar şi, la lumina acestuia, a deschis şi citit scrisoarea de bun rămas a frumoasei sale infirmiere. Este imposibil de redat disperarea, stupoarea de care a fost cuprins sărmanul om, fascinat de această femeie, care aproape în acelaşi timp vedea doi bărbaţi cuprinşi de cele mai violente şi incontrolabile pasiuni. Mult timp copleşit, distrus, el rămase zdrobit, sprijinindu-se de zid, pentru a nu cădea.

Apoi, dintr-o dată, starea de prostaţie făcu loc unei exaltări ciudate şi febrile.

— O voi regăsi! strigă el.

Şi începu să meargă la întâmplare, cu un pas sacadat, ca şi cum ar fi vrut să găsească propriile sale urme şi să se întoarcă astfel încât să refacă drumul pe care mersese trăsura, când el era cu ochii legaţi. Dar întâmplarea l-a condus exact în strada Isly, situată foarte aproape de piaţa Havre şi ajungând cu un capăt al ei chiar în strada cu acest nume. Ajungând în strada Isly, Fernand merse maşinal până la poarta casei sale şi sună la soneria portarului. Se găsea în faţa uşii sale, la el acasă, la câţiva paşi de soţia şi de

copilul său, pe care nu-i văzuse de opt zile şi pe care aproape îi uitase.

La semnalul soneriei, uşa se deschise.

Fernand intră. Curtea era liniştită şi pustie.

Fernand ridică ochii şi nu văzu strălucind pe toată faţada casei decât o singură lumină. Lumină care pleca din camera soţiei şi scânteia discret în spatele perdelelor de mătase ale budoarului.

Abia atunci bărbatul – care se reîntorcea acasă pe furiş, pe jos, la o oră nepotrivită, ca un hoţ care intră în casa altuia – îşi trecu mâna pe frunte, căutând să-şi adune gândurile şi să pună puţină ordine în creierul lui tulburat. Se trezea, oare, dintr-un straniu şi penibil vis, după patru ani de bucurie şi dragoste, patru ani de fericire extremă, pe care această lumină discretă, scânteind în mijlocul nopţii, fusese suficient să i-o reamintească? N-a fost cumva pradă vreunui oribil coşmar şi, în timp ce dormea lângă leagănul fiului său, sub perdelele de mătase ale Herminei, n-a visat, oare, că, este culcat într-o cameră necunoscută, păzit de un demon cu forme încântătoare şi care dorise să-i fure inima? Sau poate aceşti patru ani de fericire, poate Hermine şi copilul, poate această casă luxoasă care este căminul lui, poate toate acestea nu sunt decât un vis lung din trezirea căruia se regăseşte nenorocit, aproape alungat de femeia adorată?

Tot punându-şi aceste întrebări, condus de puterea obişnuinţei, Fernand îşi continuă drumul, scoase o cheie din buzunar, deschise uşa cu vitralii, merse fără lumină pe scara ce ducea în apartamentul soţiei sale.

Hermine – aşa cum am mai spus-o – rămăsese nemişcată, fără putere, fără voce, întinsă pe canapeaua din budoar. Dar când auzi mişcare în anticameră, când auzi paşii puţin înăbuşiţi de grosimea covoarelor, dar paşi cunoscuţi şi iubiţi, când uşa budoarului se deschise sub mâna lui Fernand, biata femeie zdrobită îşi recapătă tot curajul, toată puterea, se repezi către soţul ei şi, scoţând un strigăt

de bucurie, se aruncă la pieptul lui, înlănţuindu-i gâtul cu braţele şi spunându-i:

— Ah! în sfârşit, te văd!

Strângerea drăgăstoasă, vocea care părea să rezume pentru el, într-un singur strigăt, patru ani de fericire, sfârşiră prin a-l trezi pe Fernand şi a-l smulge din toropeala lui. Îşi strânse femeia în braţe, regăsi o parte din prezenţa lui de spirit şi se gândi să-i mărturisească absolut tot ce se întâmplase; cum, împotriva voinţei lui, în timpul cât era leşinat, fusese dus într-o casă necunoscută, îngrijit de o femeie necunoscută şi, dintr-o dată, alungat…

Dar, fie ruşinea instinctivă şi teama de a nu tulbura inima acestui înger care-l aştepta, fie unele gânduri ascunse l-au împiedicat, deodată, pe acest om emoţionat – aflat doar cu câteva minute mai înainte în imposibilitate să-şi adune gândurile, să-şi regăsească amintirile – să fie sincer, dar avu suficient sânge rece şi luciditate a spiritului, care fac să apară la oamenii căsătoriţi acel calm perfect şi instinctul de a se grăbi să ofere partenerului nu adevărul absolut, ci adevărul îmbrăcat în haine decente şi împodobit pentru nevoile momentului.

— Scumpă Hermine, murmură el, cât am suferit… şi cât trebuie să fi suferit tu!

Fernand o trase pe canapea şi, aşezat lângă ea, o sărută; fericita femeie tresări sub acest sărut, ca în prima zi a dragostei lor şi crezu că soţul ei revenise cu trupul şi sufletul alături de ea…

Mai mult decât atât, i se păru imposibil că ar putea să-i fie necredincioasă măcar cu gândul şi să-i ascundă discuţiile pe care le avusese şi era gata să strige:

— Nu-i adevărat, domnul de Château-Mailly m-a minţit!

Dar Fernand îi închise gura cu un sărut şi apoi îi spuse:

— Mă vei ierta, nu-i aşa?

El cerea iertare. Deci era vinovat? Ea tăcu şi-l privi.

— Da, scumpul meu înger, reluă el, Fernand al tău, pe care-l iubeşti, Fernand în care ai avut încredere, s-a purtat

ca un zăpăcit, ca un copil. A uitat că vremea nebuniilor băieţeşti a trecut, că are o nevastă şi un copil, şi te-a lăsat la bal, pentru acea explicaţie sub cerul liber. Pentru o ceartă la joc, un fleac, o nimica toată, m-am dus să mă bat în duel la două dimineaţa, uitând de îndatoririle de cap de familie…

— Dumnezeule! murmură ea, ştiu… Am ghicit… Dar, spuse ea, tremurând şi învăluindu-l într-o privire drăgăstoasă, ai fost rănit… uşor, nu-i aşa?

Şi ea îl privi, încercând parcă să-şi dea seama în ce parte a corpului pătrunsese fierul ucigaş.

— A! nu-i nimic, o zgârietură…

Şi în timp ce surâsul revenea pe buzele lui şi lumina faţa adumbrită de nelinişte, el reluă:

— O zgârietură care totuşi m-a ţinut la pat opt zile, care mi-a dat un leşin prelungit şi câteva zile de delir… M-au transportat… nici eu nu ştiu unde. Ţi s-a scris, nici eu nu ştiu ce… Oh! toate astea sunt un vis… adăugă el, trecându-şi mâna pe frunte.

Pronunţând aceste cuvinte, se ridică, alergă către uşa care dădea în camera de culcare a copilului şi se apropie de pătuţ.

S-ar fi zis că încearcă să evite orice altă explicaţie şi de aceea se refugiază cu totul în dragostea paternă. Luă copilul în braţe şi-l acoperi de sărutări; copilul se trezi plângând. Iar mama, auzind plânsetul copilului, nu se mai gândi la nimic, uită propriile dureri, propriile gelozii…

Fernand puse copilul la loc în pătuţ.

Amândoi se aplecară deasupra lui, acoperindu-l de sărutări. Dacă sir Williams însuşi ar fi putut să asiste la această scenă, ar fi avut îndoieli asupra propriei puteri văzând fericirea revenind sub acest acoperiş de unde infernalul său geniu hotărâse s-o alunge.

Dar deodată, Fernand se degajă din această îmbrăţişare. O amintire îi pătrunse în inimă, o imagine blestemată trecea prin faţa ochilor lui. I se părea că vede acea privire – albastră şi profundă ca azurul întinselor mări şi care, ca şi

acestea avea o putere fascinantă – abătându-se asupra lui cu toată greutatea. Păli, începu să tremure, un nor îi acoperi privirea, fruntea i se întunecă dintr-o dată…

— Hermine, spuse el, strângându-i cu putere mâna. Trebuie să-mi faci o promisiune…

Ea îl privi cu o mirare dureroasă, fiind în acelaşi timp uimită de această bruscă schimbare.

— Spune.

— Trebuie să-mi promiţi, spuse Fernand, că nu mă vei întreba niciodată ce s-a întâmplat în timpul celor opt zile care au trecut.

— Îţi promit.

— N-ai să mă întrebi niciodată nici unde am fost, nici cine m-a îngrijit, nu-i aşa?

— Ţi-o jur! murmură sărmana femeie, care înţelese imediat că domnul de Château-Mailly nu minţise deloc.

— Fericirea noastră atârnă de respectarea acestui jurământ, suspină Fernand, care spera că amintirile nu-l vor mai urmări şi, treptat, i se vor şterge din memorie.

A doua zi, când se trezi, Fernand aruncă împrejurul lui aceeaşi privire mirată pe care a plimbat-o pe luxosul mobilier al frumoasei necunoscute, în ziua când şi-a revenit din leşin. La fel ca şi acolo, căută întâi să-şi dea seama de locul în care se află şi, dându-şi seama că este la el acasă, simţi un sentiment de surpriză şi aproape de regret. A trăit atâta timp alături de această femeie, se obişnuise atât de mult în aceste opt zile s-o vadă pe frumoasa necunoscută aşezată la căpătâiul lui când deschidea ochii, încât acum îi părea rău că este singur.

Aşa cum, prima oară, când s-a trezit în casa necunoscutei, a suspinat şi s-a gândit la camera lui de culcare, unde dormea cu capul pe aceeaşi pernă cu soţia, în apropierea pătuţului copilului, tot aşa, regăsindu-se în această cameră plină de amintirile celor patru ani de fericire, nu se putu abţine să nu se gândească la zilele

dinainte, când căuta din ochi pe frumoasa infirmieră, care se apropia de el în vârful picioarelor.

Vederea femeii care dormea, vederea pătuţului de lângă el îl făcură să înţeleagă că necunoscuta nu putea reveni şi, ca unul care vrea să alunge tentaţia, să înlăture o imagine care-l obsedează, el încercă să se gândească numai la prezent, privind rând pe rând faţa albă, părul negru al Herminei şi acest drăguţ copilaş, mărturie a dragostei lor.

Dar amintirile din ajun îi reveneau mereu.

Imaginea alungată, respinsă cu energie, revenea fără încetare şi, pentru prima oară după patru ani, sări din pat fără s-o sărute pe Hermine.

Hermine dormea… Petrecuse atâtea nopţi fără somn, pradă spaimelor aşteptării, torturilor desperării, încât sfârşi prin a ceda oboselii şi adormi alături de cel pe care îl credea recucerit.

Fernand se ridică fără zgomot şi ieşi pe furiş în vârful picioarelor. Avea nevoie de aer, de singurătate, spera ca primele raze ale soarelui, prima adiere a vântului de dimineaţă să-i aducă puţină linişte şi să risipească amintirea viziunilor din acea noapte.

În timpul celor opt zile, Hermine nu vorbise nimic servitorilor despre neliniştile ei; pentru ei domnul era plecat şi atâta le ajungea.

De dimineaţă aflaseră prin portar că domnul se reîntorsese în timpul nopţii.

Fernand coborî la grajd şi ceru să se pună şaua pe calul lui favorit, o frumoasă iapă, cadou minunat al guvernatorului general al Algeriei. Puse piciorul în scară, anunţă că va reveni pentru prânz şi plecă în galop pe strada Havre.

Urcă până în strada Royale, alergă în galop pe Champs-Élysées, coborî până la podul Neuilly şi, după ce făcu înconjurul parcului Bois-de-Boulogne, reveni prin Passy şi strada Saint-Cloud.

Acest ritm rapid, ca acela al cavalerului din balada germană, se potrivea perfect cu tulburările inimii lui…

Către ceasurile unsprezece se întoarse acasă.

Hermine se trezise şi-l aştepta. Când deschise ochii şi nu-l văzu, tânăra femeie scoase un strigăt de spaimă; se temu că fugise din nou, sau poate că odioasa sa rivală venise să-l caute chiar şi acasă. Dar se linişti imediat, aflând de la cameristă că domnul a ieşit călare. Fernand avea obiceiul de a pleca în fiecare dimineaţă călare pe Sarah, frumoasa lui iapă arabă.

Hermine se îmbrăcă cu un gust şi o grijă deosebită; avea o splendidă toaletă de dimineaţă, capabilă să-l fascineze pe contele de Château-Mailly, dar şi să seducă un om blazat. Suferinţele din ajun şi din zilele precedente, făcând-o mai palidă, dăduseră feţei ei un aspect de distincţie superioară.

Văzând-o, Fernand uită încă o dată tot ce se întâmplase. Petrecu toată ziua împreună cu soţia iubită şi copilul lui, ca şi cum s-ar fi temut să rămână singur măcar o clipă.

Vremea era rece, dar frumoasă şi foarte uscată; soarele strălucea radios către amiază.

Fernand ordonă să se înhame caii la trăsura americană; îi propuse soţiei să facă o plimbare şi, conducând chiar el, străbătură bulevardele până la Piaţa Bastiliei. Aici, Fernand întoarse colţul foburgului Saint-Antoine şi ajunse în strada Culture-Sainte-Catherine, unde locuia domnul Armand de Kergaz.

Contele era plecat, dar doamna contesă era acasă. Cei doi soţi petrecură o oră împreună cu ea şi apoi reveniră acasă.

Pe tot drumul, în toată această perioadă de timp, Fernand se arătă vesel, amabil, surâzător…

Hermine începu să spere şi mulţumea din tot sufletul domnului Château-Mailly, invizibilul său protector.

Spre seară însă, o tristeţe mortală îl cuprinse pe Fernand.

Redeveni tăcut şi morocănos.

Hermine, cu toată durerea ei, rămase credincioasă promisiunii făcute şi nu-l întrebă absolut nimic. Se mulţumi să-l înconjoare cu atenţiile, cu mângâierile, cu miile de griji încântătoare ale femeii devotate, iubitoare, dornică să fie iubită…

Se scurseră trei zile. În timpul acestor trei zile, bietul bărbat, încă tulburat, avu perioade alternative de bucurie şi de tristeţe. Uneori se arăta afectuos, drăgăstos cu tânăra-i soţie şi, luându-şi fiul pe genunchi, încerca să-i vorbească cu acel gungurit infantil, acel delicios sâsâit al părinţilor; alteori, dimpotrivă, recădea într-o proastă dispoziţie, nu vorbea aproape deloc, abia dacă răspundea, respingea mângâierile soţiei cu o bruscă nerăbdare…

Biata Hermine plângea în tăcere, în singurătate, şi se ruga lui Dumnezeu să-l vindece pe Fernand de boala de care părea lovit.

În dimineaţa celei de a patra zile, Fernand ieşi foarte devreme; ca de obicei, ordonă să se pună şaua pe Sarah şi plecă spre Bois-de-Boulogne să-şi facă plimbarea obişnuită. Dar ora prânzului sună, şi el nu reveni. O uşoară ploaie care căzuse după plecarea lui o făcu pe Hermine să spere că s-a oprit la Madrid sau la Ermenon-ville şi că mâncase acolo.

Dar trecu după-amiaza. Apoi veni seara…

Atunci Hermine fu cuprinsă de groază… Fernand nu va mai reveni.

Aşteptă până la miezul nopţii, aşteptă până în zori; văzu intrând prima rază de soare în camera ei… Fernand tot nu apăruse; Hermine simţea că moare. Deodată, se auzi în curte tropăitul unui cal.

— El e, gândi ea, precipitându-se către fereastră şi deschizând-o.

Era, într-adevăr, Sarah, iapa africană, dar fără călăreţ, trasă de dârlogi de un comisionar…

Presimţind cea mai groaznică nenorocire, Hermine coborî şi îi puse omului câteva întrebări. Comisionarul îi răspunse că o oră mai devreme, în colţul străzii Champs-

Élysées, a văzut trecând o caleaşcă în care se găsea o tânără blondă, îmbrăcată cu o rochie albastră. Alături de caleaşca, un bărbat tânăr călărea iapa arabă.

Când ajunseră în dreptul comisionarului, călăreţul descălecă, îl chemă şi, plătindu-i, îi încredinţă calul, dându-i ordin unde să-l ducă şi apoi imediat se urcă în caleaşcă alături de tânăra doamnă. Era tot ceea ce ştia el.

Auzind această poveste, Hermine fu cuprinsă de ameţeală; n-avea nici o îndoială că această femeie blondă era tocmai oribila creatură care vrăjise inima soţului ei; înţelese imediat că Fernand recăzuse în mâinile monstrului, că minotaurul îşi reluase prada şi, nebună de durere, pierzându-şi capul, fără să se mai gândească la imprudenţa pe care o face, ceru să se înhame caii, se aruncă aşa cum era în trăsură şi strigă vizitiului:

— Strada Laffitte, nr. 41!

Frumoasa şi virtuoasa doamnă Rocher, în faţa acestei noi nenorociri, se gândise la domnul de Château-Mailly şi, fără să mai ţină seama că locuieşte singur, că aleargă la el în plină zi, la orele nouă dimineaţa, că asta înseamnă să se compromită pentru totdeauna, ea fugi să-şi încredinţeze durerea acestui bărbat, care – cel puţin aşa credea ea – putea încă o dată să îndepărteze pericolul şi să abată furtuna.

În momentul în care trăsura ei se oprea la poarta casei şi Hermine cobora, o altă trăsură ieşea prin poarta vizitiilor, ducând cu ea un bărbat în care invitaţii marchizei Van-Hop l-ar fi recunoscut pe sir Arthur Collins. El o văzu şi o recunoscu pe Hermine; un surâs hidos îi apăru pe buze şi-i lumină faţa roşiatică.

— Ha, ha! în fine… murmură el. Pot spune cu precizie că domnul conte are mare noroc.

Şi trăsura lui sir Williams se îndepărtă în goană.

Capitolul XXVII.

Ce se întâmplase, de fapt? Fernand Rocher ieşise, ca de obicei, călare, către ceasurile opt de dimineaţă. Ca şi în

ajun, cobora cu Sarah la pas pe strada Havre şi pe strada Tronchet, mergea melancolic cu capul aplecat în piept, încercând în zadar să alunge amintirea necunoscutei şi gândindu-se, de fapt, tot timpul numai la ea.

Când trebui să traverseze Piaţa Madeleine, iapa africană, care era puţin fricoasă, făcu deodată un salt, se cabră pe jumătate şi sări în două picioare, speriată de un zgomot de clopoţei, de pocnete de bici şi de roţi scrâşnite pe pavaj. Un poştalion alerga în mare viteză în spatele lui, tras de patru cai, şi trecu precum fulgerul pe lângă el, în timp ce Fernand se silea să-şi stăpânească şi să-şi liniştească nărăvaşa iapă.

Dar ascultând de un sentiment obişnuit de curiozitate, aruncă o privire în poştalion, pentru a vedea cine este călătorul care părăseşte Parisul cu atâta zgomot; şi observă o tânără femeie, pe jumătate culcată în trăsură, învelită în blănuri şi călătorind singură, femeie a cărei vedere îi smulse un strigăt de surpriză, de bucurie şi de mirare în acelaşi timp: era frumoasa infirmieră!

Emoţia care-l cuprinse fu atât de puternică, încât, timp de câteva minute, rămase fixat în acelaşi loc, conducându-şi stângaci calul, lăsându-se, de fapt, pradă capriciilor lui. Apoi, dintr-o dată, atras parcă de misterioasa forţă magnetică pe care strania femeie o răspândea în jurul ei, înfipse pintenii în coastele iepei şi porni în urmărirea poştalionului care dispăruse în acest moment de cealaltă parte a podului Concorde.

Trebuia neapărat s-o revadă.

Frumoasa călătoare părăsea, fără îndoială, Parisul pentru mult timp, căci trăsura era încărcată cu cufere şi doi servitori, un valet şi o cameristă, îmbrăcaţi cu haine groase, stăteau în spate.

Ea pleca. Era destul pentru ca Fernand să nu încerce a se mai gândi că trebuie s-o uite, că trebuie să se vindece de această pasiune; pentru el nu mai exista decât o singură

preocupare, o singură dorinţă, un singur scop: s-o ajungă din urmă.

Locuinţa din strada Isly, soţia, copilul, viaţa calmă şi liniştită, tot ceea ce regăsise de câteva zile îi dispărură deodată din minte, cum şterge deşteptarea ultimele impresii ale visului…

Sarah era iute ca vântul deşertului unde se născuse, dar poştalionul avea un avans mare; o îngrămădeală de trăsuri, pe care călăreţul o întâlni pe podul Concorde, îl întârzie şi mai mult. Fernand pierdu din vedere poştalionul. Fu silit să se intereseze la trecători asupra drumului pe care îl apucase poştalionul, părăsind cheiul; ajunse la bariera Infernului, cu aproximativ douăzeci de minute după ce frumoasa călătoare trecuse pe aici.

Necunoscuta luase drumul ce ducea la Orlèans.

Fără să se mai gândească, Fernand porni în galop, convins că va reuşi foarte repede să ajungă din urmă poştalionul. Dar poştalionul alerga într-un ritm drăcesc, ritmul omului care dă faliment şi fuge către frontiera belgiană. Abia către Montlhéry, – la o jumătate de leghe de faimosul turn cântat de către Boileau – călăreţul observă poştalionul urcând un deal în goana mare.

De la podul Concorde şi până aici, el nu reuşise să mai zărească poştalionul.

În starea de exaltare în care se găsea, Fernand ar fi fost în stare să meargă până la capătul lumii. O însângeră cu pintenii pe Sarah, o făcu să sară de durere şi, douăzeci de minute mai târziu, ajunse din urmă poştalionul, chiar în momentul când acesta pătrundea în orăşelul Etampes şi se oprea pentru a schimba caii la hanul Cornul de Aur.

Fernand se apropie în grabă de portiera trăsurii şi se arătă lui Turquoise, căci chiar ea era cea care călătorea în poştalion.

Turquoise scoase un strigăt de surpriză văzându-l; apoi îl învălui cu privirea ei profundă, îşi arcui buzele într-un surâs încântător şi-i spuse:

— Cum?! dumneavoastră aici?

— Da, doamnă… bâlbâi el, căci, într-adevăr, nu prea ştia ce să-i spună.

— Prin ce întâmplare? spuse ea prefăcându-se de minune că este uimită. Unde mergeţi?

— Nu ştiu… răspunse naiv sărmanul nebun.

Ea lăsă să-i scape un hohot de râs batjocoritor şi spuse:

— Într-adevăr, nu ştiţi unde mergeţi?

— Nu.

— Dar, cel puţin, ştiţi de unde veniţi?

— Vin de la Paris.

— Ei bine, daţi-mi voie, cel puţin, să vă explic unde aţi ajuns în acest moment.

— Chiar nu ştiu, murmură el, uitându-se la ea extaziat.

— Sunteţi în orăşelul Etampes, la jumătatea drumului între Orléans şi Paris, pe drumul Midi-ului.

Şi ea îl privea surâzând.

— Spuneţi-mi, spuse ea, cum vă mai simţiţi? Căci nu v-am văzut de câteva zile şi cu toate că am aflat unele noutăţi despre dumneavoastră…

— Ah! strigă el, surprins şi încântat în acelaşi timp, aţi aflat noutăţi despre mine…

— Fără îndoială.

Şi aruncându-şi privirea cum numai ea ştia, adăugă:

— Nu credeţi că am dreptul să mă interesez ce a devenit bolnavul meu? Părăsesc Parisul pentru un timp îndelungat, şi voiam să plec cu convingerea că v-aţi restabilit.

— Părăsiţi… Parisul… pentru… multă vreme? bâlbâi el cu un ton înspăimântat.

— Pentru cel puţin un an, răspunse ea, coborând ochii şi cu un oarecare tremur în glas.

— Imposibil! murmură el.

— Cum imposibil, din moment ce mă găsesc în drum? Plec la Florenţa, să-mi petrec acolo restul iernii.

Şi-i întinse mâna pentru bun rămas, cu un gest plin de drăgălăşenie.

— Adio… spuse ea; amintiţi-vă de scrisoarea mea.

Aceste ultime cuvinte erau un categoric bun rămas.

Se înhămau deja caii odihniţi; peste câteva minute, poştalionul va pleca din nou. Fernand luă o hotărâre neaşteptată.

— Doamnă, spuse el cu hotărâre, nu puteţi pleca acum… la această oră…

— Nu?! spuse ea încruntând sprâncenele. Cine mă împiedică?

— Eu, spuse el rece.

— Dumneavoastră?

Şi pronunţă acest cuvânt într-un mod cu totul straniu.

— Eu, zise el, pentru că v-am urmărit de la Paris în goana calului şi pentru că trebuie să vă vorbesc.

— Dar… domnule…

— Doamnă, spuse Fernand cu un calm înspăimântător. Dacă mă veţi refuza, mă arunc sub roţile poştalionului dumneavoastră.

— Sunteţi nebun, răspunse ea, dar nu vreau să vă provoc moartea… Să vedem ce aveţi să-mi spuneţi.

Scoase capul pe portieră, îşi chemă valetul, îi dădu dispoziţii pentru deshămarea cailor şi închirierea unui apartament la Cornul de Aur.

— Să mergem, spuse ea, descălecaţi, domnule cavaler, şi oferiţi-mi mâna să cobor.

Fernand sări agil din şa, aruncă frâul unui grăjdar, deschise portiera poştalionului şi ajută tânăra femeie să coboare.

— Îmi veţi permite, îi spuse ea, fiindcă v-am făcut – fără voia mea – să veniţi de la Paris pentru mine, să vă ofer să luaţi masa cu mine, nu-i aşa? Voi pleca astă-seară.

Intră la Cornul de Aur şi-l conduse pe Fernand în camera care i se pregătise în grabă. Aici se aşeză pe o canapea, ghemuindu-se cu graţia felină caracteristică femeilor delicate şi spuse:

— Vă ascult.

Fernand nu ştia ce să spună. O urmărise, atras de o forţă necunoscută, şi nu vroia ca ea să plece. Era tot ce ştia. Rămase în picioare în apropierea ei, tăcut, ezitând, contemplând-o cu o adoraţie mută.

— Sărmane domnule Rocher, spuse Turquoise, căreia îi plăcea această încurcătură plină de suferinţă a victimei sale, cred că sunteţi mai bolnav decât păreţi şi mi-e tare frică să nu fi fost lovitura de sabie mai gravă decât o simplă zgârietură…

— Da! o întrerupse Fernand. M-a lovit direct… în inimă.

Şi apoi, deodată, acest om – care până acum se bâlbâise şi stătuse cu ochii în pământ sub privirea acestei femei, dotată cu o putere ascunsă – îndrăzni s-o privească în ochi, deveni sigur pe el şi vorbăreţ. Îndrăzni să se aşeze în genunchi în faţa ei. Îndrăzni să-i ia mâna…

— Doamnă, murmură el cu o voce lentă, gravă, plină de emoţie, dar sigur pe el. Aş fi preferat ca adversarul meu să mă fi rănit mortal. Aş fi murit fără să sufăr.

— Ei asta-i! spuse ea. Să mori când eşti tânăr, bogat, frumos, iubit, fericit…

— Ah! nu ştiţi cât sufăr din acea nenorocită zi când m-aţi alungat de la dumneavoastră… Nu ştiţi câte torturi fără nume am fost silit să suport, de câte ori am ajuns în pragul disperării…

— Se poate, răspunse ea cu o voce brusc emoţionată.

Această femeie de douăzeci de ani căpătă atunci o expresie, o privire, o atitudine maternă, adeverind încă o dată că o femeie, oricât de tânăra ar fi, este întotdeauna mai matură decât bărbatul; îi luă mâna în mânuţele ei şi îi spuse:

— Domnule Rocher, sunteţi un copil.

Şi cum el continua să tremure sub privirea ei, cum devenise, într-adevăr, un copil sub încântarea vocii dulci şi triste, sub apăsarea acestor mânuţe pline de o căldură magnetică, ea urmă:

— Ştiu ce vreţi să-mi spuneţi… Cunosc acest imn de dragoste întotdeauna nou, dar totdeauna acelaşi, pe care mi-l veţi cânta îndată. Şi nu vreau să par cochetă, nu vreau să dau impresia de a cădea din surpriză în surpriză… Ştiu că mă iubiţi, se vede acest lucru foarte bine… Aşa că nu voi fi indignată, nu voi roşi, nu-mi voi lăsa capul în mâini pentru a-mi ascunde neliniştea… Las această comedie s-o joace femeile de patruzeci de ani, căci n-o consider demnă pentru mine… Dar aş vrea să mă ascultaţi, domnule, aş vrea să-mi permite-ţi să vă vorbesc în mod raţional.

— Vă iubesc… bâigui Fernand.

— În loc să mă iubiţi, aţi face mai bine să mă ascultaţi.

Tânăra femeie îl lăsă să-i ia mâna şi să i-o sărute.

— Prietene, reluă ea cu un ton pe jumătate sever, pe jumătate drăgăstos. Acum opt zile nici nu mă gândeam să plec din Paris.

— Vedeţi? strigă el.

— Acum cincisprezece zile eraţi pentru mine un necunoscut… Aţi fost adus la mine într-o noapte, rănit, leşinat. A fost mâna hazardului? S-a bătut la uşa mea pentru că era cea mai apropiată de locul duelului? Sau cunoşteam pe unul din bărbaţii care erau cu dumneavoastră? Daţi-mi voie să nu vă răspund la aceste întrebări.

— Fie, spuse Fernand…

— V-am îngrijit întâi cu atenţia obişnuită, pe care ar fi avut-o orice femeie, căreia i s-ar fi încredinţat o misiune asemănătoare… Apoi…

Ea se opri.

— Ei bine? făcu el cu spaimă.

— Apoi, murmură ea, roşind puţin, am început să mă interesez mai atent de soarta dumneavoastră.

El tresări.

— Mai târziu, continuă ea cu o voce care pierdea din siguranţa dinainte, am început să mă tem că vă iubesc…

Fernand scoase un strigăt de bucurie şi-i acoperi mâinile cu sărutări.

Ea îşi retrase mâinile şi continuă:

— M-am gândit atunci că sunteţi căsătorit, că aveţi o soţie, un copil…

La rândul său, Fernand coborî privirea şi înclină capul.

— Şi, în acel moment, am înţeles că, dacă v-aş iubi, dragostea mea ar fi un chin şi din această cauză v-am făcut să plecaţi în felul pe care-l ştiţi foarte bine.

— Dar şi eu vă iubesc! strigă Fernand, care-şi uită în acel moment nevasta şi nu avea în faţa ochilor decât pe Turquoise.

— Da! spuse ea. Dar când veţi şti totul… Nu mă veţi mai iubi.

— Ce să ştiu?

— Cine sunt.

— Sunteţi o făptură bună şi frumoasă, spuse el avântat.

Ea suspină.

— Vă rog să mă lăsaţi să-mi continui drumul, să mă lăsaţi…

— Nu, răspunse el pasionat. În nici un caz! Nu veţi pleca… Vă iubesc…!

Turquoise avu un surâs trist.

— Aţi auzit vreodată, întrebă ea, vorbindu-se de acele femei uşuratice, care au o situaţie dubioasă în societate?… Şi care nu sunt măritate?

Fernand tresări şi o privi.

— Sunt una din acele femei sau mai bine zis eram în ziua în care aţi pătruns fără voia dumneavoastră în casa mea…

— Şi… acum?

— Acum sunt o sărmană făptură care iubeşte şi care nu-şi mai doreşte în viaţă decât iertarea şi uitarea…

Fernand se aşează în genunchi înaintea ei şi spuse:

— Dumnezeule! nu vreau să ştiu ce aţi fost. Nu văd şi nu ştiu decât un singur lucru: că sunteţi bună, că sunteţi

frumoasă, că fără dumneavoastră voi muri şi că vă iubesc cu pasiune, din tot sufletul.

Turquoise îşi ascunse capul în mâini.

— Dumnezeule! Dumnezeule! murmură ea izbucnind în lacrimi.

Turquoise plângea… Deci era învinsă… Deci nu va pleca.

Fernand şi Turquoise îşi petrecură restul zilei la Etampes, uitând totul, pentru a nu se mai gândi decât la ei.

Blonda şi frumoasa complice a lui sir Williams era, într-adevăr, o femeie pricepută în toată accepţiunea cuvântului. Ştia să mimeze pasiunea în cele mai îndrăzneţe feluri, în cele mai mici amănunte…

După câteva ore, Fernand Rocher rămase convins că această femeie ar merita să fie reabilitată prin dragoste ca Manon Lescaut; iar el, un nou Degrieux, se simţea pentru totdeauna legat cu mii de fire de ea.

De altfel, Turquoise îşi calculase atât de bine efectele, încât ziua întreagă nu făcu altceva decât să-i dovedească lui Fernand că, tocmai fiindcă îl iubea şi o iubea, trebuia să se despartă pentru totdeauna. Iar seara, caii poştalionului tropăiau în curtea „Cornului de Aur” şi Fernand încă nu ştia dacă ea va consimţi să se reîntoarcă la Paris. Abia în ultimul moment, când era gata să se urce în trăsură şi părea că-şi va lua rămas bun de la el, îi întinse mâna şi, privindu-l tulburată, îi spuse:

— Îmi juraţi că mă veţi iubi?

— V-o jur, spuse el.

— Mă veţi iubi mult timp?

— Întotdeauna!

Şi puse în acest cuvânt tot elanul pasiunii sale.

— Atunci, suspină ea, să ne întoarcem la Paris…

Şi pronunţă aceste cuvinte ca un învins care-şi povesteşte înfrângerea.

Apoi puse mâna pe braţul lui şi adăugă, în timp ce coborau în curtea hanului:

— Sper că nu vă gândiţi să refaceţi drumul călare, trebuie să aveţi grijă de cal.

Fernand cunoştea foarte bine rezistenţa iepei. Ştia că ar fi putut fără nici o grijă să alerge de la Paris la Etampes şi să revină fără oprire; dar cum putea el refuza plăcerea de a se urca în aceeaşi caleaşcă cu tânăra femeie?

— Cum doriţi, răspunse el.

Turquoise făcu semn unui valet.

Fernand uită s-o roage ca iapa să fie dusă în strada Isly.

Poştalionul plecă în goana mare, se îndreptă către Paris, ajunse în câteva ore şi traversă oraşul pe la mijlocul nopţii.

Uitucul Fernand nu se mai gândea deloc la neliniştea care trebuia să domnească la el acasă, la disperarea soţiei care aştepta în zadar. N-o întrebă pe frumoasa femeie nici măcar încotro se îndreaptă.

Poştalionul coborî pe strada Saint-Jacques, traversă Sena peste Podul Nou, aproape de strada Monnaie, înconjură biserica Saint-Eustache, urcă pe strada Montmartre şi intră, în sfârşit, în grădina micii locuinţe de pe strada Moncey, pe care o cunoaştem.

A doua zi, în timp ce primele raze ale soarelui străluceau pe vârfurile acoperişurilor învecinate, valetul care plecase din Etampes către miezul nopţii ajunse în strada Moncey călare pe frumoasa iapă arabă. Turquoise, trează, coborî şi ordonă lacheului să meargă să-i caute un comisionar.

— Ia să mă amuz puţin, se gândi ea, şi să-i comunic doamnei Rocher veşti despre bărbatul ei.

Şi gândind astfel, Turquoise avu un surâs rău. Zece minute mai târziu, valetul se întoarse urmat de comisionar.

— Prietene, îi spuse Turquoise acestuia din urmă, vrei să câştigi douăzeci de franci?

— Sigur, doamnă, răspunse acesta, încântat de fericita întâmplare.

— Veţi duce acest cal în strada Isly, la domiciliul familiei Rocher.

— Foarte uşor.

— Veţi fi întrebat, continuă Turquoise, de unde veniţi şi cine v-a încredinţat acest cal. Atunci veţi răspunde astfel: „Sunt comisionar pe Champs-Élysées. Am văzut trecând o caleaşcă albastră în care se afla o tânără femeie. Un domn, care călărea această iapă, mergea lângă caleaşcă. Observându-mă, mi-a făcut semn să mă apropii, mi-a încredinţat calul său şi, plătindu-mă, mi-a dat dispoziţia de a duce acest cal în strada Isly. După aceea, el s-a urcat în caleaşcă, lângă frumoasa doamnă”.

— Ai înţeles?

— Da, doamnă, răspunse comisionarul, care, după ce luă cei 20 de franci înmânaţi de Turquoise, trecu frâul calului pe braţ şi plecă.

Se ştie cu câtă exactitate a executat comisionarul ordinele primite de la Turquoise, care-i spuse lui Fernand, după o oră:

— Prietene, valetul meu s-a întors; nu-ţi face griji în privinţa iepei; a dus-o în strada Isly.

Capitolul XXVIII.

Într-o seară, doamna Charmet se întoarse acasă către orele cinci şi coborî din modesta-i trăsură, ţinând în mână o fetiţă drăguţă, de paisprezece sau cincisprezece ani.

Păcătoasa pocăită, femeia care se numise Baccarat, alergase foarte mult în cursul zilei: neobosită în îndeplinirea sarcinii asumate, smulgea în fiecare zi câte o sărmană copilă din ghearele viciului şi o îndrepta pe drumul cel bun.

Chiar în această zi salvase o familie întreagă, sau mai bine zis trei orfane, trei surori, pe care trândăveala şi viciul erau gata să le înhaţe în momentul în care ea intervenise ca un trimis al Providenţei. Cea mai mare, care avea douăzeci de ani, a fost plasată cameristă într-o familie de englezi; a doua, care avea şaptesprezece ani, a găsit un loc de vânzătoare într-un magazin de mătăsuri. Cât despre a treia, care avea abia cincisprezece ani şi pe care un comerciant

desfrânat încercase s-o seducă, fu luată de Baccarat s-o îngrijească.

Baccarat conduse tânăra fată în camera mare şi tristă, cu stucaturi negre, camera de recepţie a micii locuinţe din strada Buci; se aşezară împreună aproape de foc şi îi spuse, coborându-şi privirea:

— N-ai să te plictiseşti prea tare cu mine, copilo?

— O! Nu, doamnă, răspunse mica evreică, fiindcă ea şi surorile ei erau de religie israelită şi Baccarat le găsise, într-o mizerabilă cocioabă de pe strada Verrerie, tremurând de frig, răbdând de foame, gata să urmeze pe oricine ar fi vrut să le ia.

Fetiţa adăugă, cu admiraţie naivă:

— Sunteţi atât de frumoasă, doamnă… şi atât de bună… Şi este atât de frumos aici!

Copilul nu văzuse niciodată un lux asemănător celui care o înconjura şi, pentru ea, această casă tristă şi întunecată, cu salonul de aspect monahal, aducea a palat al regilor.

Tânăra fată avea cincisprezece ani, dar era aşa micuţă şi gingaşă, încât abia dacă-i dădeai doisprezece. Avea ochii mari şi negri, cu o strălucire profundă şi parcă inspirată, un ten măsliniu care părea să amintească razele calde ale soarelui din Orient, buzele de culoarea carminului, dinţii albi şi părul mai negru decât pana corbului, adică toate semnele caracteristice ale rasei sale, reprezentând tipul cel mai pur. Picioarele şi mâinile aveau o formă admirabilă, braţele goale erau de un contur perfect. O chema Leia, ca pe a doua femeie a lui Iacob.

Baccarat se simţi atrasă către încântătoarea puştoaică. Austera femeie, pocăita care renunţase la bucuriile pământeşti pentru a nu se mai gândi decât la Dumnezeu, avu un gând omenesc. Se gândi să adopte acest copil, să-l ia cu ea, să-l aibă în preajmă.

Şi, în plus, avea gândul ascuns să încerce s-o instruiască în dogmele catolice. Ea o puse pe copilă să aleagă: sau să intre într-un atelier, sau să rămână cu ea. Şi micuţa nu

ezitase nici un moment: şi-a urmat binefăcătoarea. Venea cu ea pentru prima dată în casa din strada Buci.

Baccarat îi luă mânuţele într-ale ei şi o conduse cu blândeţe în camera vecină:

— Vreau să-ţi arăt camera ta, copilă. Vei dormi aici… aproape de mine.

Deschise o uşă care răspundea în salon şi o introduse într-o cămăruţă în care era un pat de fier, o masă, două scaune şi perdele albe la pat şi la fereastră.

Copila era încântată.

— Te voi învăţa să citeşti şi să scrii, continuă doamna, iar apoi îţi voi arăta să coşi şi să brodezi…

— Tot ce veţi vrea, doamnă, răspunse fata; voi face tot ce vă place… sunteţi atât de bună!

Baccarat îmbrăţişă fetiţa, mulţumindu-i astfel pentru răspunsul dat, când, deodată, se auzi ţârâitul soneriei.

Cele câteva persoane care o vizitau pe doamna Charmet, preoţi, bătrâne doamne sau administratori de spitale, nu veneau niciodată după orele cinci în strada Buci. Nu putea fi deci decât un vizitator neaşteptat, neobişnuit şi având o chestiune foarte serioasă; cel puţin aşa se gândi ea.

Doamna Charmet sună, încredinţă copilul bătrânei servitoare şi spuse:

— Du-te să te încălzeşti în bucătărie, micuţo. Vei începe să lucrezi abia de mâine. Geneviève te va conduce imediat la un magazin, să-ţi cumperi haine şi rufe.

Chiar în momentul în care tânăra fată ieşea din salon cu Geneviève, printr-o uşă care dădea în oficiu, un servitor introducea o femeie pe uşa principală.

Era Cerise.

Doamna Rolland venea foarte rar să-şi vadă sora, cu toată dragostea care le unea. În timpul zilei, Baccarat era aproape întotdeauna plecată, iar seara Cerise rămânea cu soţul ei făcându-l cu grijă şi atenţie, să uite, de oboselile zilei de muncă.

Când cele două surori se vedeau, asta se întâmpla aproape întotdeauna acasă la cea mai mică. Baccarat avea de multe ori nevoie să recomande surorii sale tinere fete, sărmane muncitoare fără lucru, uneori câte un tată de familie al cărui salariu era insuficient şi pe care Léon îl angaja în atelierul său.

Mare fu, deci, surpriza lui Baccarat, văzându-şi mezina la această oră târzie; dar surpriza se schimbă brusc în nelinişte, când se uită la ea.

Cerise era de nerecunoscut. Nu mai era femeia tânără, frumoasă şi proaspătă, a cărei faţă radia un calm fericit, al cărei surâs trăda bucuria soţiei iubite şi a mamei fericite…

Acum Cerise era palidă, slăbită, cu ochii încercănaţi, cu buzele livide, cu privirea stinsă, toate mişcările ei părând să arate suferinţa…

Se aruncă în braţele surorii sale şi îi spuse cu o voce sfârşită:

— Vin la tine căci sufăr de opt zile mii de torturi şi nu vreau să mă destăinui altcuiva…

— Tu suferi? strigă Baccarat cu un elan de tandreţe în care vibra o nuanţă maternă. Tu suferi! Surioară iubită, suferi de opt zile şi eu nu ştiu nimic!

O acoperi de sărutări, luându-i mâinile în ale ei aşa cum ar fi făcut o mamă, apoi, trăgând-o în apropierea căminului, se aşezară împreună pe o canapea…

— Ia să vedem, îi spuse ea. Ce ai? De ce suferi?

Cerise îşi apăsă mâna pe inimă şi izbucni în plâns.

— Dumnezeule, murmură Baccarat, copilul…

— Oh! îi merge bine…

— Soţul, tău…?

De data aceasta, Cerise tăcu şi lacrimi mari îi curgeau pe obraji.

— Léon e bolnav? întrebă Baccarat.

— Nu… Ah! nu…

Şi Cerise continuă să plângă.

Baccarat începu să înţeleagă ce scenă trebuie să fi avut loc în casa surorii ei, şi pioasa femeie, păcătoasa pocăită care nu mai avea nici furii, nici pasiuni, simţi, dintr-o dată, sângele urcându-i în cap; scoase un strigăt care semăna cu urletul unei leoaice rănite.

— Ah! zise ea. Dacă Léon îşi permite să-ţi facă cel mai mic rău, pe legea mea, va fi pedepsit chiar de mine.

Şi avu o privire scânteietoare ca un fulger, amintind femeia îndrăzneaţă care, într-o seară, într-o casă de nebuni, apăsa vârful unui pumnal pe gâtul lui Fanny, răsturnată şi imobilizată sub genunchiul ei puternic.

— Ah! spuse Cerise. E mai mult nenorocit decât vinovat… Iartă-l… e nebun…

Abţinându-se din plâns, tânăra femeie îi povesti surorii sale ce îngrozitoare schimbare s-a petrecut în viaţa ei de câteva zile. Léon n-o mai iubea. Léon îi era necredincios şi pradă unei nebunii stranii.

În momentele importante ale vieţii, femeia cea mai simplă, cea mai lipsită de imaginaţie, poartă în inimă o mare şi sublimă poezie, o elocvenţă patetică, o artă de a povesti care acordă durerii o neobişnuită eleganţă de formă şi limbaj. Cerise depăna cu o mare căldură în expresie, o poezie simplă şi emoţionantă – dându-şi pe faţă gândurile, simţămintele, arătând ce s-a întâmplat în aceste zile, suficiente pentru a-i preschimba fericirea în chin şi bucuria în doliu…

Îi povesti lui Baccarat cum, apucat dintr-o dată de o tristeţe mortală, devenit întunecat şi taciturn – el, care întotdeauna era surâzător şi deschis – soţul ei începu să se arate necăjit, supărat, brutal, să fugă mereu de acasă, să-şi neglijeze lucrul, atelierul, să ducă în afară o existenţă misterioasă şi vinovată… De opt zile îşi părăsise atelierul, lucrătorii, soţia, pentru a trăi nu se ştie unde. Abia dacă se mai ocupa de afacerile lui, abia dacă se mai arăta la orele de masă. Îi era greu să vorbească măcar cu Cerise, ţipa la mama lui, fugea ca un hoţ în fiecare seară şi nu se întorcea

decât noaptea târziu… Viaţa părea să devină un infern. Când dormea, Cerise îl auzea pronunţând un nume de femeie, nume care nu era al ei.

Povesti toate acestea surorii ei, întretăind cuvintele cu lacrimi şi spunându-i că vrea să moară.

— Să mori! strigă Baccarat. Să mori, tu copila mea! Tu, frumoasă şi virtuoasă ca un înger! Ah! De-ar trebui să redevin femeia de altădată, de-ar trebui să urmăresc pas cu pas, zi cu zi, oră cu oră, până când voi descoperi această nedemnă creatură care ţi-a luat bărbatul, şi tot ţi-l voi aduce înapoi!

Baccarat o strânse din nou pe Cerise în braţe, îi şterse lacrimile cu sărutări şi-i făcu mii de promisiuni, jurându-i că va face în aşa fel ca să se bucure din nou de afecţiunea soţului ei, că-l va face să roşească de purtarea nedemnă pe care a avut-o şi că îl va aduce la picioarele ei, pocăit şi mai îndrăgostit ca oricând.

— Iată, îi spuse Baccarat dintr-o dată, vrei să rămâi cu mine? Te iubesc atât, încât cu mine nu vei mai plânge, vei fi aproape fericită!

Şi Baccarat îi surâdea aşa ca o mamă fiicei ei, încercând să-i insufle încredere şi curaj.

— Şi copilul meu? strigă Cerise, la care instinctul matern se trezi dintr-o dată.

— Adu-l şi pe el aici.

— O! Nu! căci pe el îl iubeşte încă. Îl sărută zilnic… Nu vine acasă decât pentru el.

Şi adăugă cu un sentiment de spaimă profundă:

— M-ar ucide, dacă i-aş lua copilul…

— Ei bine, du-te. Întoarce-te acasă; voi veni să te văd, chiar astă-seară, către orele nouă.

Baccarat suferea văzând-o pe sărmana Cerise zdrobită şi abătută. Dar, în mijlocul noii sale vieţi, ea nu uitase niciodată agitaţia primei existenţe şi păstrase acea cunoaştere profundă a sufletului omenesc şi a pasiunilor, atât de repede cucerită, dar atât de scump plătită de cele

care trăiau viaţa pe care o dusese ea. Văzuse nenumărate femei părăsite şi trădate, dar ştia, din experienţă, că bărbatul nu cunoaşte decât o singură dragoste, cea care supravieţuieşte tuturor celorlalte, cu magica putere de a renaşte ca pasărea Phoenix din propria-i cenuşă şi căreia îi ajunge o singură răsuflare, pentru a apărea din nou mai puternică, mai arzătoare. Ştia că bărbatul, deşi pare că iubeşte de mai multe ori şi schimbă deseori idolul, el păstrează o singură dragoste reală şi serioasă în sufletul său, că, de fapt, el iubeşte o singură dată. Baccarat îşi amintea cât de mult a iubit-o Léon pe sora ei şi era sigură de succes; nu se îndoia nici un moment că-l va aduce pentru totdeauna alături de soţia lui. Totul nu era pentru ea decât o problemă de timp; dar se pare, că în aceeaşi seară, chiar destinul a vrut să dea o dezminţire convingerilor lui Baccarat.

În timp ce Cerise se ridica pentru a ieşi, soneria de la intrare se făcu din nou auzită şi cele două surori tresăriră.

Imediat după aceea se auzi anunţându-se:

— Domnul viconte Andréa!

La acest nume, Baccarat tresări, iar Cerise deveni, dintr-o dată, palidă.

Niciodată, în ciuda pocăinţei şi a credinţei ei că fratele lui Armand de Kergaz devenise un om sfânt, Cerise nu-l reîntâlnise fără să simtă un prim sentiment de spaimă. Acum, când îl văzu intrând, făcu fără să vrea un pas înapoi. Şi totuşi vicontele nu mai avea nimic care să mai amintească de prea celebrul baronet sir Williams. Era îmbătrânit, gârbovit, modest, avea pe faţă întipărite semnele de neşters ale suferinţei şi, probabil, ale remuşcărilor. Baronetul sir Williams nu mai răspândea o senzaţie de teroare, ci, mai curând, de milă.

— Scumpa mea doamnă, spuse el umil, salutând-o pe Cerise, aşa cum salută cei care vor să obţină iertare pentru greşeli grave.

Se adresă apoi lui Baccarat:

— Iartă-mă că vin atât de târziu, dar Armand a ţinut să vă văd încă în astă-seară. Trebuie să vă comunic lucruri foarte importante.

— Şedeţi, domnule viconte, răspunse Baccarat, îmi voi conduce sora şi apoi sunt la dispoziţia dumneavoastră…

Andréa se apropie de cămin, rămase în picioare cu pălăria în mână, apropiindu-şi de foc încălţările ieftine.

Cerise plecă, condusă de Baccarat.

Cu un minut mai înainte fusese ceva mai calmă, căpătând o palidă speranţă, aprinsă de promisiunile şi consolările lui Baccarat; dar au fost de ajuns numele, vederea şi sunetul vocii vicontelui Andréa pentru ca să se producă în inima ei o tulburare neaşteptată şi de neînţeles. Începu să tremure, simţi o răceală în inimă când trecu pragul salonului, în timp ce Baccarat închidea uşa în urma ei. Deodată, în timp ce traversa marele şi sumbrul vestibul al casei, Cerise o apucă cu putere de mână pe sora ei şi-i spuse:

— Ah! ce stranie şi teribilă idee!

— Ce ai? întrebă Baccarat neliniştită…

— Oh! Nu… E imposibil…!

— Bine… dar ce ai?… Ce idee ţi-a venit?

— Nu, sunt nebună…

Şi Baccarat simţi mâna surorii ei tremurând.

— Dar vorbeşte o dată! îi spuse ea. Vorbeşte!

— Ce idee ţi-a venit?

— Ascultă, murmură Cerise şoptit. Deodată, când a intrat acest om care ne-a făcut atâta rău…

— Ei bine?

— Ei bine, am avut impresia că tot el… el este acela care mi-a furat dragostea lui Léon… Am simţit că o lovitură în inimă.

Baccarat tresări.

— Ai dreptate, spuse ea. Această idee este inadmisibilă… Eşti nebună…!

Apoi ea puse o ultimă sărutare pe fruntea lui Cerise şi se reîntoarse în salon.

Dar această presupunere a lui Cerise, cât era ea de nefondată şi de ciudată în aparenţă, acest gând că vicontele Andréa ar putea să fie mâna misterioasă care lovea, au făcut-o pe Baccarat să tresară din cap până în picioare. Pentru a doua oară îi reveni în minte bănuiala îngrozitoare la adresa pretinsei pocăiri a lui Andréa; şi, pentru a doua oară, se întrebă dacă acest bărbat, alungat, umilit, care pierduse toate speranţele, toate visele, acest bărbat retras din luptă cu un surâs superb, în urmă cu patru ani, şi care acum apăru covârşit sub masca remuşcărilor sale, ducând o viaţă de ascet şi acceptând cele mai umile roluri, nu era oare, dintre acei teribili actori de comedie, unul din acei oameni schimbători, cu mii de feţe, care acceptase, probabil, o ultimă metamorfoză în scopul unei ascunse şi necruţătoare răzbunări? Timp de câteva secunde, doamna Charmet rămase nemişcată, cu braţele încrucişate, gânditoare.

— Ah! îşi spuse ea şi simţi trezindu-se în ea acel instinct al vicleniei feminine care-i orientase prima jumătate a vieţii. Am să aflu! Am să-i scormonesc aşa de bine inima şi creierul, am să-l străpung cu privirea şi cu gândirea mea, încât, până la urmă, voi citi în sufletul lui ca într-o carte deschisă.

Baccarat reintră în salon.

Vicontele Andréa era tot în picioare, lângă cămin, şi cu spatele către uşă.

— Iertaţi-mă, domnule viconte, spuse Baccarat; v-am făcut să aşteptaţi…

El salută din nou, coborând privirea.

— Sunt la ordinele dumneavoastră, răspunse el.

Ea îi indică un scaun.

— Vă rog, îi spuse ea, fiţi amabil şi luaţi loc…

El nu îndrăzni să refuze şi se aşeză în fotoliul pe care îl indică Baccarat.

Indicându-i acest scaun, inteligenta femeie ascultase de o inspiraţie subită. Pe cămin se găseau, alături de un bloc mare din marmură neagră, o lampă ale cărei raze cădeau din plin pe faţa vicontelui. Umbra pendulei se proiecta în unghiul opus al căminului, lăsând-o astfel pe Baccarat în semiîntuneric. Ea putea deci să vadă, aproape fără să fie văzută, să examineze atent, să urmărească cele mai mici tresăriri, impresiile cele mai trecătoare ale feţii lui, fără ca el să aibă acelaşi avantaj.

Cele două inteligenţe de rasă, am spune cu plăcere, cele două genii ale marii drame căreia noi îi suntem cronicari, se găseau faţă în faţă, se priveau reciproc şi se observau precum gladiatorii înainte de a încrucişa fierul ucigaş.

Din această observare reciprocă va izbucni, oare, războiul?

Capitolul XXIX.

Între doamna Charmet şi vicontele Andréa se lăsă un minut de tăcere.

— Domnule viconte, spuse în sfârşit Baccarat, aţi descoperit ceva?

— Cu privire la Valeţii de Cupă?

— Exact.

— Cred că deţin unul din firele intrigii, răspunse calm, cu o voce limpede, bine accentuată şi convingătoare.

— Să auzim.

— Întâi, urmă contele, trebuie să vă spun că am impresia că această asociaţie se compune nu numai din valeţi de cupă, ci şi din dame de cupă.

— Credeţi?

— Prima notă a poliţiei lui Armand definea în mod greşit această misterioasă instituţie. Asociaţia Valeţilor de Cupă a luat naştere în cartierul Breda, între câteva femei bine introduse şi câţiva donjuani inteligenţi – ceea ce e destul de rar la aceştia. La început, unicul scop al unirii acestor persoane de ambe sexe a fost exclusiv comercializarea scrisorilor de dragoste, – de altfel un comerţ la fel de vechi

ca şi lumea – ceea ce probează că dintotdeauna femeile au avut furia scrisului şi bărbaţii prostia de a le răspunde.

— E adevărat, murmură Baccarat, care îşi aminti instinctiv de scrisoarea care-i fusese dictată de acest om – atât de pocăit şi de virtuos în prezent – şi pe care domnul Beaupréau o lăsase să cadă pe covorul din salonul său.

— Mai târziu, acestui comerţ asociaţia i-a adăugat diverse ramuri industriale. La un moment dat, de exemplu, un băieţaş din aceştia, drăguţ şi prezentabil, este introdus în lume de către un soţ înşelat în strada Breda, în felul acesta îi creşte valoarea şi începe să placă unor femei de patruzeci de ani, care îl iau în serios; şi cum bărbatul acestei doamne suspină exact în acelaşi timp la picioarele amantei acestui băiat drăguţ, iată un menaj, o familie întreagă care se găseşte la cheremul acestui şmecher şi a amantei lui.

— Dar această asociaţie nu are un şef? întrebă doamna Charmet.

— Ba da. O femeie.

— Despre cine este vorba?

— Ascultaţi, spuse vicontele cu un aer confidenţial, înainte de a vorbi mai departe, lăsaţi-mă să vă înştiinţez despre o nenorocire… Căci, de fapt, pentru asta am venit…

Baccarat tresări; dar privirea ei era în umbră, aşa că vicontelui îi fusese imposibil să sesizeze vreo schimbare pe faţa ei.

— Vreau să vă vorbesc, continuă el aproape emoţionat, despre un bărbat pe care trebuie să-l iubim, şi dumneavoastră şi eu, căci suntem amândoi foarte vinovaţi… faţă de el.

A fost o greşeală din partea vicontelui ca, înainte de a spune pentru ce a venit de fapt, să facă această introducere. Căci în felul acesta a pus-o în gardă pe Baccarat, dându-i timp de gândire; şi cu toate că simţi un neaşteptat fior, o strângere de inimă, ghicind că se va vorbi despre Fernand, Baccarat găsi forţa de a se stăpâni, de a fi

pregătită împotriva oricărei încercări şi vocea ei rămase perfect calmă.

— Aha! spuse ea. E vorba despre domnul Rocher?

— Exact, suspină ipocrit Andréa.

— Ce vreţi să spuneţi?… E bolnav?… Muribund… Mort…?

— Niciuna, nici alta, dar se află în mâinile acestei asociaţii despre care tocmai vorbeam.

— Imposibil, spuse Baccarat. Domnul Rocher îşi iubeşte soţia…

— O iubea, cel puţin.

Cât de puternică şi hotărâtă era, Baccarat simţi o ameţeală, o groaznică spaimă care o strangula.

— Ascultaţi, doamnă – continuă vicontele cu un ton foarte natural şi atât de convingător în tristeţea lui, încât probabil că-l studiase mult timp înainte – domnul Fernand Rocher are o amantă…

Aceste cuvinte căzură ca o lovitură de trăsnet şi ridicară în adâncul inimii lui Baccarat ceva ce semăna cu un uragan, cu o furtună care se declanşează pe neaşteptate, în plină noapte, şi ridică brusc valurile mării, până atunci calme, liniştite.

Sufletul omenesc închide în el secrete pe cere nimeni nu le poate pătrunde. Baccarat, devenită doamna Charmet, aceea care renunţase pentru totdeauna la Fernand, se trezi deodată aşa cum era înainte de pocăire, plină de foc şi de pasiune, geloasă şi gata să se războiască cu o rivală fericită. Se plecase înaintea soţiei legitime, înaintea amorului cast şi pur, se retrăsese în umbră ca păcătosul nedemn de a trece pragul templului; fericirea lui Fernand, dragostea lui pentru Hermine o împiedicaseră să se apropie de el. Dar iată că acum venea cineva şi-i spunea: Fernand are o amantă! Ceea ce vrea să însemne: omul pe care l-am iubit atâta, omul pentru care ai devenit criminală, omul pentru care te-ai fi lăsat omorâtă surâzând, nu te-a desconsiderat pentru o femeia virtuoasă, ci pentru una nedemnă de el,

pentru una asemănătoare cu ceea ce erai tu cândva… Şi leoaica îmblânzită redeveni furioasă; această inimă, resemnată să uite, reîncepu să bată; Baccarat redeveni geloasă, dacă nu în numele ei, cel puţin în numele Herminei.

— Da, repetă Andréa, Fernand Rocher are o amantă, o întreţinută care se numeşte Turquoise şi, lucru curios, această fată este instalată exact în casa în care aţi locuit dumneavoastră, pe strada Moncey.

Această revelaţie fu ultima lovitură dată lui Baccarat. Îşi stăpâni un strigăt, deveni albă la faţă… simţi că leşină.

Vicontele ţinea privirea plecată. Toată atitudinea lui trăda omul care suferă. Şi totuşi călăul tresări în interiorul lui cu o supremă satisfacţie în tăcerea pe care o păstra sărmana femeie, schingiuitorul înţelese cât de completă era răzbunarea lui, chiar de la început. Chinul lui Baccarat începea.

Şi atunci vicontele intră în cele mai mici amănunte, povestind în felul său cum, în urma loviturii de sabie primită la ieşirea de la balul marchizei Van-Hop, Fernand a fost transportat fără cunoştinţă la amanta adversarului său, pasiunea nebună care a rezultat din această întâlnire, întoarcerea lui acasă şi apoi dispariţia lui, de data asta voită.

Baccarat ascultă fără să spună un cuvânt, fără să facă un gest. Îşi făurise din durerea ei o forţă morală extraordinară şi – când el îşi termină povestirea, ridicându-se pe jumătate, ca şi cum ar fi vrut să sfideze lumina lămpii şi să-şi arate faţa lui sir Williams – redeveni calmă, mută, impasibilă.

Oricine altcineva văzând această linişte, ar fi spus: „Nu-l mai iubeşte… puţin o interesează!”

Dar el, omul a cărui privire cerceta cele mai ascunse gânduri, se mulţumi să-şi spună că Baccarat era mai tare decât crezuse vreodată şi neîncrederea lui crescu.

— Ei bine, spuse Baccarat, a cărei voce era la fel de puţin schimbată ca şi faţa, ce legătură au toate astea cu

Valeţii de Cupă?

— Veţi afla imediat, doamnă. Închipuiţi-vă că unul din agenţii mei a găsit biletul acesta, fără semnătură şi deschis. Biletul era în buzunarul unei rochii, atârnată la vedere la un vânzător de haine vechi.

Andréa întinse doamnei Charmet biletul, care avea următorul cuprins: „Micuţă doamnă, Arthur a vândut cele două scrisori ale tale. Femeia n-a putut să-i dea decât şase mii de franci şi chiar pentru asta a trebuit să-şi agaţe câteva bijuterii. Dar a promis să-şi lase soţul să se întoarcă la tine. Îţi vei scoate deci pârleala pe partea asta. O mie de scuzi rămân la dispoziţia ta. Restul aparţine casetei.”

— Acest bilet nu are semnătură, observă vicontele, dar vedeţi într-un colţ acest V, după care se vede o inimă desenată cu un vârf de peniţă.

— Le văd, spuse Baccarat.

— Şi-acum, priviţi acest bilet care are exact acelaşi scris.

Şi puse în mâna tinerei femei scrisoarea pe care o scrisese Turquoise Herminei şi care fusese semnată de Fernand.

— După cum vedeţi, spuse el, nu există nici o îndoială: Fernand a căzut în mâinile acestei asociaţii. El este prea bogat pentru a putea fi ruinat, dar ei îi pot ucide nevasta, care de câteva zile este la capătul desperării.

Baccarat asculta gânditoare, ca şi cum ar fi auzit în acelaşi timp vocea vicontelui şi o voce interioară. Îşi reluase locul în colţul căminului, în penumbra proiectată de pendulă, şi privirea ei studia permanent faţa umilă şi tristă a vicontelui Andréa.

— Domnule viconte, spuse ea deodată, ştiţi că ceea ce-mi spuneţi dumneavoastră acum, este cu atât mai înfiorător cu cât sora mea a plecat mai înainte de aci plângând?

— Da, reluă ea, văzând că vicontele rămâne tăcut, aşteptând continuarea spuselor ei, de câteva zile sărmana mea surioară are aceeaşi soartă cu a doamnei Rocher. Soţul ei, până nu de mult om cinstit, muncitor, adorându-şi

nevasta, s-a schimbat complet de o săptămână sau două… Se pare că şi el are de asemenea o amantă…

Vorbind astfel, Baccarat, rămânând în continuare în umbră, aruncă o privire cercetătoare asupra vicontelui Andréa.

— S-ar putea, răspunse acesta, ca aici să fie o extraordinară coincidenţă.

— Domnule viconte, îl întrerupse Baccarat, mă veţi ierta, nu-i aşa? dar am o bănuială îngrozitoare.

El o privea atent, dar părea să nu înţeleagă.

— Aş vrea să vă întreb ceva, continuă ea, între noi doi ne putem spune absolut orice?

— Ei, suspină el, doar am mers atâta timp, unul lângă altul, pe acelaşi drum.

— Fiindcă sunteţi de acord cu mine, mărturisirea mea mi se va părea mai puţin grea, urmă ea cu tristeţe. În timp ce-mi povesteaţi despre nenorocirea care a lovit-o pe doamna Rocher, am avut impresia, la un moment dat, că o aud plângând pe sora mea… Mi s-a părut că am observat unele asemănări foarte curioase… în această coincidenţă… S-ar părea că o mână invizibilă, înarmată pentru răzbunare, ar fi tras sforile din umbră.

— Continuaţi, spuse liniştit Andréa, văzând că Baccarat ezită.

— Ei bine, – şi privirea ei părea să străpungă fruntea imobilă a vicontelui – ei bine, am crezut, la un moment dat, că dumneavoastră, care păreţi atins de pocăinţă, însemnat de graţia divină, dumneavoastră, a cărei viaţă pare să fie o lungă ispăşire… dumneavoastră sunteţi braţul răzbunării care acţionează din umbră, mâna plină de ură care încearcă să acţioneze…

Baccarat se opri şi continuă să-l privească atent. Vicontele Andréa tăcea, cu privirea în pământ şi faţa sa exprima totuşi un fel de bucurie dureroasă.

— Iată, spuse el în sfârşit, ducând la buze mâna lui Baccarat, lăsaţi-mă să sărut mâna care mă pedepseşte…

îndoindu-vă de pocăinţa mea, m-aţi făcut să înţeleg că Dumnezeu încă nu m-a iertat.

El nu protestă în nici un fel, nu se arătă indignat de bănuielile tinerei femei; se mulţumi să-şi oprească un oftat umil şi această comportare o mişcă mai mult pe Baccarat decât dacă ar fi negat toate acuzaţiile aduse.

— Iertaţi-mă, îi spuse ea, am fost nebună şi mi-am amintit prea tare de baronetul sir Williams.

Şi totuşi, când o singură dată o bănuială pătrunde în inima unei femei, este foarte greu s-o scoţi de acolo. Aşa că Baccarat se mulţumi cu răspunsul lui, dar continuă să se îndoiască de pocăinţa lui. Şi, deodată, o întâmplare neaşteptată, independentă de voinţa lui Andréa, unul din acele evenimente, mici în aparenţă, care capătă uneori puterea fulgerului, veni şi schimbă îndoiala în certitudine.

— Doamnă, spuse vicontele, fratele meu Armand vă aşteaptă astă-seară la locuinţa lui. Sper că veţi veni?

— Da, domnule, la ce oră?

— La ora zece, răspunse Andréa.

Se ridică, îşi luă pălăria, salută cu umilinţa obişnuită, această umilinţă care părea să fi devenit la el haina obişnuită a pocăitului.

Ea îi întinse mâna.

— Mă veţi ierta, nu-i aşa?

— Slavă domnului, murmură el cu un surâs trist, aş vrea să mă ierte Dumnezeu, aşa cum vă iert eu… Adio, doamnă şi rugaţi-vă pentru mine, dumneavoastră care sunteţi deja iertată… Rugăciunile ispăşiţilor sunt cele mai bune în ochii lui Isus.

Dar în momentul în care trecea pragul salonului, în timp ce doamna Charmet îl conducea cu lampa în mână şi deschise uşa, poftindu-l să treacă, fata intră bucuroasă, spunând:

— Ah! frumoasă doamnă, sunt atât de fericită şi vă iubesc atât de mult!… Dacă aţi şti ce lucruri frumoase mi s-au cumpăraţi…

Privirea vicontelui căzu asupra copilei, asupra acestui căpşor încântător cu privirea puţin adumbrită, asupra acestor buze care păreau a se cere sărutate, asupra acestor obraji coloraţi de sângele oriental, asupra frunţii mari aurite de vânturile calde ale deşertului…

Şi cum nu se aştepta deloc la această întâlnire, cum există întotdeauna un minut în care omul cel mai sigur şi mai stăpân pe sine se pierde măcar e secundă, acest lucru se întâmplă vicontelui acum. Uită că privirea lui Baccarat nu-l slăbeşte, uită rolul său de om sfânt, de păcătos pocăit pe care nu-l interesează decât cerul, şi aruncă fetiţei o privire pofticioasă şi admirativă. Această privire, scurtă ca un fulger şi care se stinse imediat, fu observată în trecere de Baccarat. În felul în care se uită la frumoasa copilă, era atât privirea geambaşului care apreciază un cal, a desfrânatului care visează voluptăţi deosebite, cât şi privirea arzătoare, pasionată a îngerului răului, văzând un suflet nevinovat şi gândindu-se în primul rând să-l seducă şi să-l corupă.

Şi această privire de o secundă fu suficientă, pentru Baccarat ca să înţeleagă că îndoiala ei faţă de realitatea pocăirii lui Andréa nu este lipsită de temei. El plecă fără să-şi dea seama că s-a trădat; dar abia se închisese uşa în urma lui, ca tânăra femeie nu-şi mai putu reţine imobilitatea feţei şi izbucni:

— Aha! spuse ea. Acest bărbat e un trădători! Sir Williams şi-a schimbat părul, asta-i tot. Năravul a rămas acelaşi.

— Doamnă, murmură în acelaşi timp fetiţa, cine este acest domn? M-a privit întocmai cum mă privea şi bătrânelul acela, care vroia mereu sa mă sărute!

— Totdeauna gura copiilor rosteşte adevărul, gândi Baccarat.

Timp de câteva minute, sărmana femeie, căreia infernalul Andréa îi zdrobise inima cu puţin timp mai înainte, rămase gânditoare şi parcă plecată sub greutatea

durerii; dar Baccarat era una din acele firi energice, născută pentru luptă şi care acum era convinsă că va fi război; că războiul va fi tăcut, nevăzut, dar groaznic, fără milă pentru învinşi.

În acel moment, ea îşi dădu seama ce uriaşă muncă subterană dusese sir Williams, pentru a ridica, sub pretinsa lui ispăşire, acest îndrăzneţ eşafod, bazat pe încrederea absolută pe care ştia s-o inspire. Şi înţelese că, probabil, ea singură va putea lupta împotriva acestui om, care, învins o dată, aducea totuşi în acest al doilea război experienţa costisitoarelor lecţii la care fusese supus geniul său infernal.

— Dumnezeule! gândi ea. Numai să consimtă contele de Kergaz să-i deschid ochii.

Trecu în camera de lucru şi scrise contelui câteva cuvinte: „Domnule conte, mă încred în onoarea dumneavoastră, în loialitatea dumneavoastră şi, în special, în discreţia dumneavoastră. Aruncaţi în foc acest bilet imediat ce l-aţi citit şi vă rog foarte mult ca nici doamna contesă de Kergaz şi nici domnul viconte Andréa să nu ştie că vi l-am scris. Mi-aţi dat întâlnire pentru ceasurile zece, primiţi-mă, vă rog, la opt. Voi intra prin uşiţa străzii Lyon-Saint-Paul şi voi ajunge în micul salon din grădină. Trebuie să vă comunic lucruri deosebit de importante, pe care numai dumneavoastră trebuie să le ştiţi.

Am încredere în dumneavoastră.

Louise Charmet”.

Închise plicul, îşi modifică scrisul când puse adresa, sună şi trimise să i se caute un comisionar în colţul străzii.

Când acesta veni, îi dădu scrisoarea şi-i spuse:

— Vă veţi duce în strada Culture-Sainte-Catherine, la domiciliul domnului conte Armand de Kergaz; veţi cere să-l vedeţi pe domnul conte personal, şi veţi cere să rămâneţi cu el între patru ochi. Abia în momentul când veţi fi numai cu contele în cameră, îi veţi da biletul. Dacă, întâmplător, contele nu este acasă, nu lăsaţi biletul şi mi-l aduceţi înapoi.

Comisionarul plecă şi reveni după o oră, cu un bilet din partea contelui: „Vă aştept, scria Armand. Eram singur când mi s-a adus biletul şi l-am ars imediat”.

Doamna Charmet mâncă ceva în grabă, o rugă pe bătrâna menajeră să aibă grijă de micuţa protejată şi ieşi cu faţa acoperită de un văl gros şi cu talia-i elegantă ascunsă modest sub o haină mare de blană neagră. Nici sir Williams n-ar fi recunoscut-o.

Douăzeci de minute mai târziu, bătea la portiţa grădinii domnului de Kergaz. Pe aici treceau deseori săracii ruşinoşi, nenorociţii care se adresau lui Armand de parcă s-ar fi adresat Providenţei şi care nu voiau să se ştie că vin să ceară ajutor. Un bătrân servitor, discret, fusese însărcinat de domnul conte de Kergaz să vegheze în fiecare seară la această portiţă, să introducă în tăcere pe aceşti vizitatori şi să-i roage să aştepte într-un pavilion situat în fundul grădinii. După aceea, el se ducea să-l prevină pe stăpânul său, care cobora imediat. Baccarat pătrunse deci în casă fără să fie văzută, convinsă că, dacă Armand va păstra secretul, vicontele Andréa nu va şti de această intervenţie a ei. Acest salonaş pentru aşteptare, destinat trimişilor nenorocirii, mărturisea, prin felul cum fusese aranjat, delicateţea sufletească a lui Armand de Kergaz.

Pavilionul era ascuns într-un grup de arbori mari, legaţi de strada Lyon-Saint-Paul printr-o alee cu arbori la fel de înalţi.

Se intra printr-un culoar care seara rămânea totdeauna în întuneric. Bătrânul valet îl lua pe vizitator de mână, îl conducea, îi arăta în depărtare o luminiţă şi-i spunea, părăsindu-l: „Mergeţi drept înainte, veţi ajunge într-un salonaş unde-l veţi aştepta pe domnul conte”.

Salonaşul în care pătrundea vizitatorul era slab luminat de o lampă cu un glob de sticlă mat, acoperit, la rândul lui, de un abajur.

Dacă vizitatorul era femeie şi purta un văl la fel de gros ca Baccarat, contele însuşi nu i-ar fi putut vedea faţa. Aici

intră Baccarat. Servitorul o crezu o femeie sărăcită din lumea bună, venită să ceară un ajutor.

Baccarat se aşeză pe un scaun, nu-şi ridică vălul şi aşteptă. Aşteptă mai mult de douăzeci de minute; întârzierea lui Armand la întâlnirea pe care el i-o fixase o făcu să bănuiască că s-a întâmplat ceva neprevăzut. Se temea chiar că vreo intervenţie a lui sir Williams ar putea împiedica întâlnirea. Totuşi Baccarat aşteptă răbdătoare; era decisă să-şi deschidă sufletul în întregime în faţa contelui Armand de Kergaz, să-i vorbească cu acea elocinţă care devine convingătoare şi să-i smulgă legătura de pe ochi, chiar dacă din această cauză inima bunului conte va sângera… Impunându-şi linişte în faţa propriilor ei emoţii, încercă să alunga pentru moment din gândurile şi din sufletul ei amintirea lui Fernand, trezită de crudele confidenţe ale lui sir Williams; ea îşi cântări dinainte fiecare cuvânt pe care avea să-l pronunţe, fiecare gest pe care avea să-l facă… Dorea să-l convingă pe conte, căruia, din păcate, nu-i putea aduce nici o probă materială sau morală a ipocriziei fratelui său.

În sfârşit, un pas uşor, grăbit, scrâşni pe nisipul aleii, se auzi pe culoar şi contele apăru în pragul salonaşului.

Cum se închisese uşa în urma lui, Baccarat îşi ridică vălul.

— Bună seara, scumpă copilă, îi spuse contele venind către ea, cum vă simţiţi?

— Bine, domnule conte, răspunse Baccarat care observă atunci, cu toate că era foarte puţină lumină, că domnul conte de Kergaz era foarte palid şi emoţionat. Dumnezeule, spuse ea înspăimântată. Ce aveţi domnule conte? Vi s-a întâmplat ceva?

— Ah! murmură contele cu o voce schimbată, sunt încă sub lovitura unei descoperiri îngrozitoare. Fratele meu Andréa…

Şi se opri, căci îi lipseau cuvintele. Baccarat avu o tresărire de speranţă… Se gândi că un eveniment

neaşteptat îl luminase pe conte şi că ştia deja că sir Williams este un mizerabil.

Capitolul XXX.

Înainte de a merge mai departe, să spunem ce se întâmplase în casa familiei de Kergaz.

Probabil că am lăsat puţin în umbră unul din principalele personaje din prima parte a acestei povestiri. Este vorba de această blondă şi suavă Jeanne de Balder, devenită contesă de Kergaz. Sigur că putem impune cel mai bun motiv al acestei voluntare omisiuni: Jeanne era fericită, în întregime fericită, iar fericirea este tăcută, nu face nici un zgomot, nu spune nimic, rămânând cu plăcere în umbră!… Împărţită între dragostea arzătoare a soţului şi bucuria fără sfârşit a maternităţii, Jeanne îşi aranjase viaţa în casa familiei Kergaz, lipsită de primiri strălucitoare, singură cu bucuriile ei, în afara lumii.

Două prietene, pe care nenorocirile din trecut le apropiaseră de ea, Cerise şi madame Rocher, veneau s-o vadă uneori şi aduceau una ştiri din lume, cealaltă mişcătoarele plângeri ale săracilor, pe care ea se grăbea să le aline prin operele ei de binefacere. Doamna de Kergaz ieşea foarte puţin. Nu-şi părăsea decât foarte rar soţul şi locuinţa. Uneori regreta, probabil, frumosul cer sicilian, martor al primilor ani de fericire, dar asta se întâmpla numai atunci când Armand era plecat în interes de afaceri. Dar de cum se întorcea Armand, Jeanne nu mai regreta nimic şi nu-şi mai dorea nimic altceva. O mângâiere a fiului ei, un surâs al soţului ei, nu erau, oare, cele mai frumoase raze ale celui mai radios soare, chiar în această atmosferă apăsătoare care acoperă Parisul în zilele de iarnă?

Şi totuşi – de când s-a întors vicontele Andréa – inima Jeannei, destul de plină şi aşa, a simţit tresărind o nouă fibră până atunci mută, şi care părea să fie datorată unei noi afecţiuni. Ascultând de predispoziţia naturală a marilor suflete care sunt împinse să iubească pe cei care suferă, Jeanne începu să-l privească cu milă pe acest mare vinovat,

doborât sub remuşcări, care ducea o viaţă mizerabilă în umbra neliniştilor sale. Apoi începu, să simtă un fel de grijă maternă pentru acest îmbătrânit înainte de vreme, devenit mai inofensiv decât un copil şi care făcea o atât de dură penitenţă pentru greşelile trecute. În fiecare zi, Jeanne sa ruga lui Dumnezeu să aducă liniştea în sufletul fratelui iubit al soţului ei şi să-i uşureze remuşcările. Uneori ea îl trata cu afecţiune, cu o bunătate fără apel, spunându-i „scumpul meu frate” şi înconjurându-l cu mii de atenţii încântătoare şi delicate. Ce eforturi ingenioase, ce viclenii nu folosise ea pentru a încerca să-l convingă să renunţe la acest regim auster, care-i distrugea sănătatea şi-l trăgea încet spre moarte. Uneori, când ea îl ruga, îl implora. Întrebuinţând cele mal elocvente argumente şi vocea cea mai calmă, Andréa izbucnea în lacrimi, îi săruta cu umilinţă poalele rochiei şi murmura:

— Doamnă, sunteţi una din acele fiinţe pe care le invidiază îngerii.

Dar refuza cu încăpăţânare orice îndulcire a crudei sale penitenţe.

Iarna era grea. În fiecare dimineaţă, când se trezea, Jeanne vedea lucind chiciura pe ramurile despuiate de frunze ale marilor arbori din grădină; se uita cu tristeţe la pământul îngheţat, deseori acoperit de zăpadă, şi se gândea că Andréa se culcă pe podeaua rece şi goală a mansardei situată sub acoperiş, neacceptând nici măcar să i se pună o sobiţă de fontă.

Într-o zi, avu o idee minunată.

Andréa nu se întorcea niciodată în timpul zilei, sau chiar dacă se întorcea nu urca niciodată în cămăruţa lui. Aproape întotdeauna era auzit urcând scara către miezul nopţii, iar la şase dimineaţa, servitorii care locuiau dedesubt îl auzeau plecând. Pentru a-şi atinge scopul, Jeanne îşi luă ca om de încredere pe bătrâna şi scumpa ei servitoare, Gertrude.

— Ascultă, îi spuse. Caută-mi un lăcătuş bun, arată-i unde este cămăruţa vicontelui Andréa, fă-l să deschidă uşa,

să demonteze broasca şi dă-i douăzeci de franci pentru ca să-ţi facă în două ore o cheie.

— Mă duc, răspunse bătrâna servitoare, fără să-şi dea seama la ce se gândeşte stăpâna ei.

Timp de două ore cât rămăsese cămăruţa fără broască şi se fabrica a doua cheie, Jeanne stătea ca pe jăratic.

Îi era frică să nu se întoarcă Andréa şi să nu observe ce se întâmplă.

Andréa nu reveni.

Când ajunse în posesia celei de a doua chei, Jeanne şi puse în aplicare planul.

Cu ajutorul acestei chei, bătrâna Gertrude se ducea în fiecare zi, în perioada cât Andréa lipsea de acasă, să instaleze în cămăruţa lui o sobiţă minusculă din fontă, – cum se văd de multe ori în Spania, unde sunt cunoscute sub numele de braseros – care, umplută cu jăratic, nu lasă aproape nici un miros. Sobiţa, bine încinsă, rămânea în cămăruţa de la mansardă în tot timpul zilei şi chiar o parte din seară, dispărând către orele zece, după ce încălzise suficient atmosfera.

Andréa, care-şi lua întotdeauna cu el cheia camerei, nu părea să fi observat ceva; şi, într-adevăr, trecură câteva zile şi sărmanul penitent nu pusese nici o întrebare, nu făcuse nici o observaţie. O singură dată la masă, când se vorbea despre vreme, spuse:

— E foarte frig, dar am impresia că nopţile au început să fie ceva mai dulci.

Contele şi Jeanne au schimbat o privire, auzind aceste cuvinte.

Două zile mai târziu, se întâmpla ca Gertrude, care avea nişte dureri reumatice, să nu poată părăsi patul. Atunci Jeanne, care nu voia să pună alţi servitori ai casei în cunoştinţă de cauză, se ocupă ea însăşi să ducă sobiţa în fiecare dimineaţă şi s-o ia în fiecare seară.

În timp ce făcea această treabă, îi căzu un ac de cap. Acest ac de cap era lung, cu vârful de oţel şi avea gămălia

din coraliu. Vicontele Andréa găsi acul în timp ce mătura. Un surâs îi apăru pe buze.

— Ah! îşi spuse el, acum ştiu cine aduce focul aici în fiecare zi, chiar scumpa mea cumnată…

Şi adăugă, în timp ce privirea îi arunca fulgere:

— Cred că acum este momentul să las mai la suprafaţă manuscrisul unde relatez viaţa mea zi cu zi… aşa cum cred eu de cuviinţă…

A doua zi, ca de obicei, vicontele Andréa încinse uşa cu grijă şi lăsă să cadă acul de cap pe scară… Dar, ca din greşeală, lăsă deschis sertarul mesei, iar în acest sertar se găsea tocmai faimosul Jurnal al mizerabilei mele vieţi. Acesta era titlul pe care-l dăduse sir Williams curiosului document, din care noi am citit deja câteva pasaje.

După câteva ore, Jeanne urcă.

Se trezise târziu. Copilul fusese bolnav şi în timp ce-l îngrijea interveni ora mesei; apoi Andréa rămăsese o parte din zi cu fratele său, în camera de lucru. Aceste circumstanţe au împiedicat-o pe doamna de Kergaz să ducă sobiţă în camera cumnatului său înainte de orele patru.

Călimara rămasă pe masă îi atrase atenţia, şi apoi văzu sertarul întredeschis. Cea mai virtuoasă femeie din lume nu este scutită de acest defect, pe care Biblia îl consideră cauza gonirii speţei umane din Paradis… Era curioasă. Jeanne deschise sertarul, deşi o bătaie de inimă puternică o avertiza că ceea ce făcea nu era bine. O dată sertarul deschis, ea observă manuscrisul; şi cum curiozitatea te împinge întotdeauna pe o pantă pe care nu te mai poţi opri, ea întoarse prima pagină şi citi… Chiar titlul o făcu să tresară; şi, în acelaşi timp, avu sub ochi rândurile apropiate al acestui scris, subţire şi strâns, aproape de necitit, dovadă că cel care scrisese o făcuse numai pentru el singur.

Jurnalul părea să fie istoria cea mai completă a vieţii lui sir Williams, din ziua în care domnul de Kergaz l-a surprins la picioarele lui Jeanne.

Niciodată un criminal, dus în faţa unui tribunal sau mărturisindu-şi greşelile unui preot, nu s-ar fi acuzat cu mai multă cinste şi naivitate, niciodată un om n-a mărturisit, cu pana în mână, un dezgust mai profund faţă de el însuşi.

După o introducere în care remuşcările erau exprimate foarte pe larg şi foarte convin-gător sub pana acestui mare vinovat, Jeanne, tremurând, citi stupefiată câteva fraze: „Dumnezeule, mă plec sub loviturile tale, accept acest ultim chin ca pedeapsă a crimelor mele… Dar, în acelaşi timp, Dumnezeule, este adevărat că, pentru a ridica ispăşirea la înălţimea crimei, ai aprins în inima mea în care răul părea că distrusese totul, dragostea arzătoare şi fără speranţă care ucide orice bărbat, lăsând numai corpul în viaţă. Inima este moartă…

Ah! această dragoste nu este, oare, pentru mine infernul pe pământ? Nu cuprinde exercitarea torturilor în câţiva ani?

Jeanne! Jeanne! înger al cerului căruia Dumnezeu i-a dat fericirea, tu nu vei citi niciodată aceste rânduri, nu vei şti niciodată că, atunci când ai scăpat urii mele, Andréa a simţit, dintr-o dată, născând în inima lui pătată dragostea care trebuia să-l smulgă vieţii criminale şi să-l arunce pradă torturilor fără nume ale remuşcărilor.

Jeanne, te iubesc, te iubesc cu pasiune şi dragostea mea este pedeapsa mea.

Căci m-am condamnat să trăiesc aproape de tine, să te văd în fiecare zi, în fiecare oră, să-ţi aud soţul dându-ţi cele mai dulci nume.

Probabil că Dumnezeu va sfârşi prin a mă ierta, când va vedea cât sufăr şi ce greutate are pedeapsa care mă apasă”.

Jeanne citi aceste rânduri cu fruntea în sudori, cu spaima în inimă, uitând totul, locul unde era… Timpul care trecea… de Andréa care putea să se întoarcă… Citi acest jurnal în întregime, aşa cum era redactat, zi de zi şi simţi, dintr-o dată, apucând-o un acces de nebunie…

Era – să ni se ierte expresia – exaltarea penitenţei. Fiecare cuvânt, fiecare rând părea să fie scris cu sângele nenorocitului Andréa. Niciodată pasiunea adevărată, supusă la toate torturile desperării, n-a folosit un limbaj mai adecvat, mai exaltat…

Şi în timp ce nenorocita femeie citea, timpul se scurgea, veni noaptea şi, dusă de o putere invizibilă, de o atracţie imposibil de definit, ea aprinse la sobiţă candela de care se servea Andréa, puse această candelă în apropierea manuscrisului şi-şi continuă lectura.

Vroia să citească totul, până la capăt.

Domnul conte de Kergaz pe care-l lăsase în camera sa, lângă copil, după ce primise biletul prin care Baccarat îi cerea o întrevedere, începu să fie neliniştit de absenţa prelungită a soţiei sale şi urcă în mansarda lui Andréa. Uşa rămăsese întredeschisă… Armand o putu observa pe Jeanne aşezată la măsuţa lui Andréa, cu capul între mâini, absorbită.

O strigă; dar ea nu auzi nimic…

Se apropie de ea: nici nu întoarse capul…

El o privi şi se dădu înapoi, mirat de ceea ce vedea.

Albă şi nemişcată ca o statuie de marmură, Jeanne, a cărei viaţă părea să fi rămas numai în priviri, avea ochii fixaţi pe manuscrisul lui Andréa şi lacrimi fierbinţi îi curgeau încetişor de-a lungul obrajilor. Armand o îmbrăţişă; ea tresări, îşi înălţă privirea, apoi se ridică în picioare şi scoase un strigăt:

— Ah! strigă ea, am impresia că înnebunesc!

Şi cu o voce stranie, cu ochii rătăciţi, cu gesturi bruşte, sacadate, imposibile de înţeles, îl făcu să se aşeze în locul ei, îi arătă manuscrisul, şi-i spuse:

— Iată… citeşte!

Stăpânit de accentul pe care-l pusese Jeanne în vorbele ei, de vederea acestei feţe înlăcrimate, a acestei priviri arzând ca în febră, Armand se supuse. Se aşează, răsfoi manuscrisul, citi titlul, apoi primele pagini…

Şi, ca şi Jeanne, se simţi cuprins de o teribilă emoţie; pe măsură ce citea, sângele îi îngheţa în vine. Şi când ajunse la ultimul rând, un strigăt surd se făcu auzit:

— Ah! nenorocitul, murmură el, nenorocitul! Înţeleg acum prima cauză a pocăirii lui.

Contele puse la loc manuscrisul în sertar, îl închise, îşi luă soţia de braţ şi o scoase afară din camera în care geniul răului mai câştigase o bătălie.

Acesta era evenimentul: fulgerătoarea şi neaşteptata descoperire, care-l tulburase într-atât pe conte, încât apăru în faţa lui Baccarat palid şi emoţionat.

Aceasta era cauza pentru care sora Cerisei, văzându-l în această stare, îl întrebase ce are, ce i s-a întâmplat.

În timp ce el îi vorbea de descoperirea unui teribil secret, în timp ce ea credea că acest lucru avea să-i deschidă ochii asupra lui Andréa, sperând ca Armand să ştie dinainte ceea ce ea voia să-i spună: că fratele lui este un trădător şi un ipocrit, contele spuse:

— Fratele meu Andréa este un martir.

— Un martir! strigă Baccarat, care se ridică, deodată, şi se dădu înapoi, impresionată de acest cuvânt al contelui.

— Un martir asemănător celor din primii ani ai creştinătăţii, răspunse Armand, ai cărui ochi se umplură de lacrimi.

Dar Baccarat venise cu o convingere profundă, de nezdruncinat, o convingere cu atât mai puternică, cu cât nu se baza decât pe presimţiri oribile şi se ştie că adevărurile cele mai solide, care găsesc cei mai fervenţi adepţi, sunt aproape totdeauna cele ce nu pot fi dovedite matematic. Ea venise decisă să se lupte, se aşteptase să întâlnească o neîncredere deschisă, de aceea răspunse cu mândrie:

— Domnule conte, nu ştiu dacă fratele dumneavoastră este un martir, dar ceea ce ştiu, ceea ce simt, şi sunt absolut convinsă, este că pocăinţa lui este o comedie, că sub îmbrăcămintea umilă a penitentului continuă să bată inima laşă şi feroce a baronetului sir Williams şi că numai ura sa a

putut să-l constrângă să-şi joace aşa de conştiincios rolul şi că dumneavoastră adăpostiţi în fiecare zi, în fiecare oră, sub acoperişul dumneavoastră, pe cel mai crud duşman al dumneavoastră…

Contele o privi lung pe Baccarat, după care îi apăru un surâs pe buze:

— Sunteţi nebună! zise el cu răceală.

— A! reluă ea cu exaltare. Ştiam bine că nu mă veţi crede; dar vă voi aduce dovezi… Acum nu le am, dar le voi avea! Îl voi urmări pas cu pas… O voi sfârşi prin a-l demasca…

— Bine, spuse Armand. Ascultaţi-mă. Şi după ce mă veţi asculta… după ce veţi şti totul…

— Vorbiţi, spuse ea, dar în fundul inimii mele îmi vorbeşte altă voce, şi eu cred în această voce!

Armand se aşeză, îi povesti lui Baccarat ceea ce Jeanne şi cu el aflaseră puţin mai înainte; îi spuse pe dinafară o mulţime de fraze, pe care le cita din documentul uitat de Andréa în sertarul deschis.

Arătă că acest document, care era atât de elocvent, pleda în favoarea ispăşirii sale, dovedea în ochii contelui de Kergaz autenticitatea remuşcărilor care-l frământau.

Baccarat îl ascultă până la sfârşit, fără să-l întrerupă… înţelese că domnul de Kergaz credea fără limită în fratele lui, cum credea în Dumnezeu şi că ea nu putea să se bazeze pe ajutorul lui pentru a-l demasca pe Andréa.

— Domnule conte, îi spuse ea, cuvintele dumneavoastră m-au convins că sunteţi orb şi veţi rămâne astfel până în ziua când nenorocirea va cădea asupra dumneavoastră. Deie domnul ca să fiu destul de puternică pentru a vă salva!

Şi cum domnul conte de Kergaz continua să surâdă, ea urmă:

— Sunteţi un gentilom, domnule, gentilom şi om de încredere. Consider cuvântul dumneavoastră de onoare, drept cea mai imuabilă dintre legi… Ei bine…

Şi păru să ezite.

— Vorbiţi, copila mea, spuse contele cu bunătate.

— Ei bine, spuse ea, vreţi să-mi faceţi un jurământ?

— Desigur.

— Atunci juraţi-mi că veţi păstra un secret total asupra celor întâmplate între noi.

— O jur!

— În fine, promiteţi-mi, domnule conte, să aveţi încredere în cuvântul pe care vi-l dau. Nu mă voi atinge nici de un fir de păr al fratelui dumneavoastră, până în ziua când nu voi avea proba, proba de nezdruncinat a ceea ce presimt de pe acum… şi ceea ce dumneavoastră nu vreţi să credeţi.

— Cred în cuvântul dumneavoastră.

Baccarat se ridică, îşi coborî din nou vălul şi întinse mâna lui Armand.

— Adio, domnule conte, spuse ea. În ziua în care nenorocirea va cădea asupra casei dumneavoastră, în ziua în care veţi recunoaşte că astăzi am spus adevărul, voi fi aici… Pentru a vă apăra!

— Dumnezeule, murmură Baccarat, în momentul în care părăsea casa contelui de Kergaz, ajută-mă să fiu puternică, fiindcă sunt singură şi părăsită de toţi, ajută-mă să-i pot salva pe toţi!

Şi ca şi cum rugăciunea ei ar fi fost îndeplinită pe loc, se simţi deodată plină de energie şi de îndrăzneală, şi adăugă, ridicându-şi capul cu mândrie:

— Pe vremea când mă numeam Baccarat şi eram o fiinţă pierdută, am triumfat odată asupra acestui demon; astăzi când merg pe calea cea bună, când lupt sub flamura curată a dreptăţii, sunt sigură că voi învinge! Între noi doi acum, sir Williams! Între noi doi, geniu al răului!

Capitolul XXXI.

În timp ce Baccarat ieşea de la domnul de Kergaz, care era mai dispus ca oricând să creadă în pocăirea fără limită a fratelui său Andréa, în timp ce ea îi cerea Domnului să-i dea forţa necesară pentru a triumfa asupra blestematului şi

totodată forţa necesară să salveze pe aceşti sărmani orbi, smulgându-i nenorocirii care-i ameninţa, în tot acest timp sir Williams se găsea la amicul său, contele de Cambolh. De această dată baronetul nu era însă la masă. Învăluit în lunga sa redingotă, acoperit de pălăria cu boruri largi, protectorul tânărului viconte era aşezat într-un fotoliu, stătea cu picioarele întinse, fumând un excelent trabuc, părând să fie foarte mulţumit de modul în care decurgeau lucrurile.

— Unchiule, – spuse Rocambole – după ce aruncă câteva rotocoale de fum care urcară în spirală către amoraşii care susţineau o pendulă roccoco – eşti într-adevăr un om extraordinar.

— Aşa ţi se pare, scumpul meu nepot?

— Trebuie să recunosc că nici măcar diavolul nu are mai mult tupeu decât tine. Nu! Pe cuvânt de onoare! Toate aceste idei le născoceşti singur?

— Despre ce idei este vorba?

— Drace! despre ideea care te-a făcut să povesteşti jumătate din planul nostru, filantropului tău frate şi domnişoarei Baccarat.

Sir Williams avu un asemenea surâs, încât l-ar fi invidiat chiar diavolul.

— E adevărat, murmură el, aceasta este o îndrăzneală de o destul de bună calitate.

— Atât de frumoasă este îndrăzneala, spuse Rocambole cu admiraţie, încât epitetul de infernal este palid şi insuficient ca să-l exprime, numai că…

— A! zise sir Williams, există deci şi obiecţii?

— Da!

— Ia să vedem. Vorbeşte! Îmi plac întotdeauna obiecţiile. S-ar putea ca să-mi fie utile şi chiar să-mi dea măsura capacităţii tale.

— Atunci, unchiule, pentru că vrei să mă asculţi cu încredere, mă voi explica.

— Chiar te rog să te explici.

— Întâi, ai spus domnului de Kergaz că Fernand Rocher pare să fi căzut în mâinile „Valeţilor de cupă”?

— Da! Desigur.

— Apoi ai mers mai departe, i-ai arătat chiar un bileţel pe care Turquoise l-a scris în această dimineaţă. Nu are nici o importanţă că i l-ai dictat dumneata – şi pe care spuneai că l-ai găsit în buzunarul unei rochii aflată pe masa unui vânzător de haine vechi…

— Da, nepotul meu, am îndrăznit să fac acest lucru.

— După aceasta, ai mers şi mai departe. Ai încercat chiar să o înveseleşti pe Baccarat, făcând-o să înţeleagă că scumpul ei Fernand, omul pe care l-a abandonat cu generozitate rivalei sale, s-a întors singur la prietena lui, adică la domnişoara Turquoise…

— Şi te asigur, îl întrerupse sir Williams, că m-am amuzat tare, căci copila suferea din această cauză.

— Apoi, continuă Rocambole, i-ai ţinut un mic discurs, lui Baccarat, identic cu cel ţinut virtuosului conte de Kergaz.

— Exact.

— Fi bine, unchiule, e foarte frumos… dar e periculos!

— Crezi, nepotule?

— Păi, da!

— Să vedem, spuse sir Williams cu tonul îngăduitor al unui profesor de matematică, învăţându-şi elevul să rezolve o mică dificultate.

— Cred că ai procedat puţin cam uşuratic, unchiule.

— Aştept să mi-o dovedeşti.

— Întâi ai spus adevărul… şi în felul ăsta l-ai pus pe conte pe o urmă pe care o căuta.

— Şi apoi? întrebă sir Williams cu un ton de neîncredere.

— Apoi, fără să vrei, ai pus-o pe Turquoise la curent cu secretele afacerii noastre.

— Destul, spuse baronetul. Domnule nepot, eşti un idiot.

Şi sir Williams îşi înalţă capul, îşi scoase pălăria, se aşează picior peste picior, îşi aprinse un trabuc şi luă de astă dată atitudinea plină de ironie a unui maestru căruia îi place să-

şi lase elevul să bâjbâie în meandrele unei probleme rezolvabilă printr-un singur cuvânt.

— Am spus, continuă el, că eşti un idiot şi sunt gata s-o dovedesc. Ascultă atent, frumosul meu nepot.

— Ia să vedem, replică la rândul său, Rocambole.

— Voi începe prin a-ţi răspunde la a doua obiecţie… Asociaţia „Valeţilor de Cupă” se compune dintr-un om – şi acesta sunt eu!

Rocambole făcu o grimasă.

— Dintr-un agent – acela eşti tu.

— A! nu credeam să am dreptul nici măcar la acest titlu.

— Trebuia să mă îndoiesc de inteligenţa ta – spuse cu răceală baronetul şi să-i atribui acest rol altuia.

— Mulţumesc, unchiule.

Sir Williams făcu un gest de nerăbdare şi reluă:

— Asociaţia se compune dintr-un om, dintr-un agent şi din instrumentele subalterne – ceilalţi, cât şi din mijloace… cum ar fi această aşa-zisă Turquoise, acest naiv conte de Château-Mailly, sau doamna Malassis, această interesantă văduvă care aspiră să fie mătuşa ta prin alianţă.

— Foarte bine unchiule, şi apoi?

— Orice asociaţie, începând cu francmasoneria şi terminând cu a noastră, de exemplu, posedă un secret. Acest secret este proprietatea marelui maestru la francmasoni, şi a omului – la noi. Omul mărturiseşte jumătate agentului, un sfert – instrumentelor, dar nu spune nimic mijloacelor.

— Adevărat! exclamă Rocambole, mai liniştit.

— Bineînţeles, imbecilule.

— Aha… Turquoise… doamna Malassis… contele de Château-Mailly?

— Nu ştiu absolut nimic, deşteptule! Contele nu vede în rolul său decât mijlocul să pedepsească pe un om galant şi să-l moştenească pe unchiul său drept recompensă. Apoi, el este un gentleman, fiul unui nobil care-şi ţine cuvântul şi care s-ar lăsa mai curând tăiat în bucăţele, decât să

pronunţe numele lui sir Arthur Colins; căci el nu m-a văzut niciodată ca viconte, ca Andréa, fratele iubit al contelui de Kergaz.

— Şi doamna Malassis? întrebă Rocambole, tenace în obiecţiile sale.

— Doamna Malassis este o femeie de proastă calitate, plină de ipocrizie, după cum o ducesă este bucşită cu haine de hermină. Ea nu cunoaşte din noi toţi decât pe Venture, un Hercule care ar putea s-o sugrume cu o singură mână, dacă ea s-ar gândi să reziste, dar ea nu va rezista, fii liniştit.

— Dar, în fine, spuse Rocambole, dacă Baccarat se va duce la Turquoise…?

— Se va duce chiar mâine, nepotul meu, fii sigur.

— Şi dacă îi va vorbi despre „Valeţii de Cupă”?

— Turquoise nu va înţelege nici un cuvânt din ceea ce va vrea să-i spună.

— Chiar dacă ea îi va prezenta un bileţel pe care ai pus-o să-l scrie în această dimineaţă?

— Ah! asupra acestui bileţel îi va povesti o frumoasă istorie plină de imaginaţie – şi pe care nu am timp să ţi-o reproduc, acum.

— Unchiule, spuse Rocambole, toate acestea sunt perfecte, şi-mi dovedesc doar în ce fel îi ai la mână pe domnul de Château-Mailly şi pe mătuşa sa în perspectivă… Dar pe Turquoise cum o poţi stăpâni?

— Prin propriul ei interes, scumpul meu nepot. Fernand Rocher are 12 milioane. Metresa unui om de douăsprezece ori milionar nu are nici inimă, nici sentimente, nici delicateţe, nici scrupule. Are numai un creier în care se învârtesc cifre.

— Perfect, murmură Rocambole, în acest caz nu mai am nimic de întrebat.

— Pardon, răspunse sir Williams, am început prin a-ţi răspunde la cea de-a doua obiecţie. Voi încheia prin a-ţi răspunde la prima.

— Te ascult, unchiule.

— Există un principiu, reluă baronetul după ce aspiră mai multe fumuri din trabuc, un principiu etern în această lume: oamenii încep să creadă în adevărurile care li se repetă sistematic. Acest principiu îşi găseşte aplicaţie imediată în politică, în afaceri, în dragoste.

— Acest raţionament este foarte puternic, unchiule, răspunse Rocambole înmărmurit.

— Mi-am confirmat convingerea în ceea ce-l priveşte pe Fernand Rocher. Asociaţia „Valeţilor de Cupă” nu poate să fie străină de intriga sa cu Turquoise. Acest sărman Armand se îndoieşte, iar mâine când Baccarat va ieşi de la Turquoise, în care nu va vedea decât o domnişoară de o extraordinară vulgaritate, care se încăpăţânează să ruineze un om fabulos de bogat, ei bine, Baccarat, mâine, va fi convinsă de contrariul.

— Nu te temi de influenţa lui Baccarat asupra lui Fernand?

— Din contra. Baccarat ne va servi fără să vrea.

— Iată ceea ce este de neînţeles pentru mine în toată povestea mea.

— Mă conving tot mai mult că eşti într-adevăr foarte tâmpit.

Rocambole se înclină în faţa acestui elogiu cam brutal.

— Primul lucru pe care îl va face Baccarat când va ajunge să discute cu Fernand va fi de a-i vorbi despre soţia

lui şi despre copil, a cărui avere – îi va spune – se va distruge între degetele avide ale lui Turquoise.

— Argumentul ar fi foarte întemeiat.

— Da, dar cum până în prezent Turquoise s-a arătat foarte dezinteresată, cum ea nu a vrut să accepte nici o bijuterie, nici o pereche de mănuşi, nici măcar o masă în oraş, Fernand va ridica din umeri şi va găsi că Baccarat o calomniază pe metresa sa. Înţelegi?

— Da, unchiule.

— Ei bine, zise sir Williams, dacă ai înţeles, înseamnă că nu mai ai nici o obiecţie de făcut, nu-i aşa?

— Nu, unchiule.

— Ai înţeles totul perfect?

— Perfect, unchiule.

— Atunci, spuse baronetul, aprinzându-şi un nou trabuc, dat fiindcă timpul are o oarecare valoare şi nu are nici un rost să-l risipim, îţi voi da ordinele mele şi-mi vei face o plăcere.

— Care unchiule?

— Aceea de a te conforma întru totul, fără să mai discuţi. Va fi mult mai simplu şi vom ajunge mult mai repede la obiectivele noastre.

Rocambole îşi înclină capul cu umilinţă şi deveni foarte atent.

— Chiar în această dimineaţă, zise sir Williams, vei merge să-i faci o vizită maiorului Cardin şi-i vei duce acest plic. Sunt noile instrucţiuni ale şefului.

— Mă voi duce, unchiule.

— Apoi te vei urca pe cal şi te vei găsi către orele două în Bois de Bouloqne, în apropiere de pavilionul Ermenon-ville. Vei avea o ţinută de dimineaţă foarte îngrijită.

— Mă voi înţoli, zise Rocambole.

— Dragul meu viconte, îl întrerupse baronul, ai nişte expresii cam triviale, pe care te rog să nu le mai foloseşti.

— Nici nu le foloseam în lume, răspunse impertinent Rocambole.

— Eşti un tâmpit, nepotule! spuse rece baronetul, căci dacă cel înaintea căruia vorbeşti acum, n-ar constitui adevărata lume, tu n-ai fi existat niciodată.

— Scuză-mă, căpitane, am vrut să mă amuz, puţin…

— Sper, răspunse baronetul cu calm, căci cu toată afecţiunea pe care o am pentru tine, ţi-aş crăpa capul dacă ai avea îndrăzneala să fii cu adevărat obraznic cu mine.

Sir Williams însoţi aceste cuvinte, de una din acele priviri pătrunzătoare, care-l făceau să tremure chiar şi pe Rocambole.

— Dar ascultă bine, continuă el, norocul va face ca exact peste două ore să te găseşti faţă în faţă cu o caleaşca albastră… în această caleaşca vei vedea un bărbat şi o femeie surâzându-şi şi privindu-se ca două turturele, aflate tocmai în luna de miere.

— Şi acest bărbat este?

— Bineînţeles că vor fi Fernand şi Turquoise.

— Bine – spuse vicontele.

— Atunci te vei apropia, vei călări lângă caleaşca îl vei saluta politicos pe Fernand Rocher şi-i vei arunca o privire plină de dispreţ femeii.

— Încep să înţeleg situaţia.

— Domnule, îi vei spune lui Fernand – sper să am onoarea să fiu recunoscut de dumneavoastră?

— Pe dracu – a plătit scump pentru asta.

— Şi-ţi va răspunde, cred, afirmativ. Tu îi vel spune: În noaptea în care am avut onoarea să mă bat cu dumneavoastră, domnule, mi se pare că am avut o inspiraţie – nu mai puţin plăcută şi plină de generozitate… Şi dacă îţi vei da seama că este surprins, vei adăuga: „Eraţi rănit, aproape leşinat, pierdeaţi sânge – era urgent să vă transportăm undeva fără să pierdem nici un minut. Să vă transportăm la dumneavoastră, unde soţia, întorcându-se de la bal, v-ar fi găsit însângerat, nici nu putea trece prin mintea a trei oameni cu bun simţ: martorii mei şi cu mine. Această creatură, şi o vei arăta pe Turquoise cu degetul,

această creatură era amanta mea; am crezut-o cinstită şi aveam slăbiciunea de a o iubi… Ea avea o casă cumpărată din banii mei, domnule, – vei accentua asupra acestui aspect – o casă situată nu departe de locul luptei. Îi spusesem adio înainte de a pleca şi, în consecinţă, ea şi servitorii ei erau treji. Deci v-am transportat la ea… Permiteţi-mi să o felicit în ce priveşte îngrijirile pe care vi le-a dat şi, de asemenea, judecând după buna dumneavoastră inimă, de a vă felicita pentru succesul pe care l-aţi avut, căci, revenind la Paris în această dimineaţă, am aflat că sunteţi succesorul meu şi că de-acum înainte aveţi dreptul de a vă urca împreună cu ea în această caleaşcă, dăruită ei de mine.

— A! de această dată, unchiule, întrerupse Rocambole, nu cred să găseşti în perspicacitatea mea nici un defect.

— Cu adevărat? murmură sir Williams, batjocoritor.

— Păi, sigur – după o asemenea scenă, Fernand Rocher se va crede obligat să cumpere casa, să plătească şi caleaşca şi caii, să o forţeze pe Turquoise să-mi înapoieze bijuteriile şi titlurile de rentă pe care i le-am dat.

— N-ai ghicit încă totul, spuse sir Williams, şi continuă: Turquoise va părăsi casa şi va merge să locuiască într-un demisol de vreo 400 de franci, cu o femeie de menaj de 1 ludovic pe lună… ceea ce îl va face pe Fernand – subjugat de această delicateţe neaşteptată – să cumpere, fără să spună nici un cuvânt, o căsuţă care-l va costa două sau trei sute de mii de franci, apoi va băga 50.000 de scuzi în mobilier, trei sau patru sute de ludovici pentru cai şi trăsură şi le va dărui pe toate, în maximum şase săptămâni, nobilei şi virtuoasei Turquoise, care nu cere, sărmana, decât o colibă şi inima lui Fernand.

— Total, făcu socoteala Rocambole, o jumătate de milion pentru o lună.

— Din care vom da 40-50.000 de franci micuţei, ceea ce este foarte onest.

— Incontestabil, unchiule.

— Dar, zise sir Williams, să revenim la Fernand. Poţi să fii sigur de un lucru: că-ţi va cere socoteală. Tu îl vei ruga atunci să-ţi acorde 15 zile; el va merge într-o sală de arme; Turquoise se va lamenta şi va sfârşi prin a-l face să renunţe la duel. Când omul devine laş din dragoste, – adu-ţi aminte de acest lucru, nepoate —, el aparţine diavolului pentru totdeauna, cu trup şi suflet.

Rocambole făcu un gest de admiraţie.

— Alături de tine, spuse el, diavolul este un biet şstrengar.

— Asta-i şi părerea mea, replică modest baronetul, grăbindu-se să adauge:

— N-am terminat încă: mâine seara te vei prezenta în strada Gabrielle nr. 16, în Champs-Élysées, la poarta unei mici căsuţe noi. Un servitor cu o tentă cam arămie va veni să se intereseze cu privire la scopul vizitei tale. Îi vei arăta cartea de vizită şi îi vei cere să fii introdus la doamna Vai-Natah van Hop.

— Indiana?

— Da, viitoarea marchiză.

— Ce să-i spun?

— Îi vei da numai această scrisoare, spuse sir Williams, dându-i un al doilea plic închis. Apoi vei aştepta ordinele ei. Indiana nu vorbeşte decât engleza.

— Pe care eu abia o bolborosesc.

— E mai mult decât suficient.

— Asta-i tot?

— Nu. Încep întotdeauna cu sfârşitul… găsesc aceasta mai simplu. Şi acum să-ţi spun ce vei face mâine. Înainte de a te duce la maior, la ora 7 dimineaţa, vei merge în strada Rochechouart 41. Vei găsi în această casă un bătrân portar, turtind o mustaţă cenuşie, vorbind o franceză amestecată cu italiană şi care dă lecţii de scrimă. Acest om este singurul în Paris care cunoaşte o lovitură minunată adusă din Italia, practicată în secolul al XVI-lea şi al cărei secret este aproape pierdut. Această lovitură, pe care eu n-am

timpul să ţi-o arăt, el ţi-o va demonstra minunat în 10 sau 15 lecţii.

— Da, spuse Rocambole, această lovitură face, atunci, parte dintr-un joc?

— Nu. Nu este decât o lovitură, o lovitură unică, din familia loviturilor drepte, numai că este foarte greu de executat, iar cel care o execută prost este un om mort.

— Şi cel care o execută bine?

— Atunci el loveşte mortal, cu toate că moartea omului nu este niciodată instantanee. Sărmanul lovit are timpul să se spovedească şi să-şi facă testamentul.

— Aha – spuse Rocambole. Şi această lovitură are un nume?

— Da, se numeşte lovitura celor 100 de scuzi.

— De ce?

— Pentru că vei începe prin a-i da 50 de scuzi la prima lecţie şi vei completa suma după ce ai luat ultima lecţie.

— Trebuie deci să ucid un om.

— Da.

— Când asta?

— Poate în 15 zile, poate înainte, poate mai târziu.

— Pot să-i ştiu numele?

— E inutil.

— Totuşi?

— Ei bine, este omul cu a cărui văduvă vreau să mă căsătoresc eu.

Rocambole tresări.

— Bine, spuse el. Văd că eşti un om complet, unchiule. Ai pregătit fiecăruia dintre noi o treabă. Şi adăugă, pe ton de oraţie funebră: „Bietul domn de Kergaz”.

Sir Williams îşi părăsi fotoliul, îşi puse din nou pălăria pe cap, îşi îmbrăcă mănuşile de bumbac, îşi reluă atitudinea plină de umilinţă şi coborî modest ochii.

— Adio, spuse el – te voi vedea în două zile. Am întâlnire la ora 10 cu Armand şi Baccarat.

— Adio! Eşti un om mare – murmură Rocambole.

Sir Williams plecă pe jos, coborî prin faubourg Saint-Honoré, merse de-a lungul străzii Rohale, apoi de-a lungul cheiului şi nu se opri decât la intrarea Pont Neuf, lângă un parapet de care se sprijini.

Noaptea era întunecoasă, umedă, sufla un vânt destul de rece. Din locul unde se oprise baronetul, putea privi tot Parisul, în susul şi în josul Senei. Parisul, noaptea, era luminat slab, ici şi colo se zăreau mici luminiţe care încercau să străpungă această ceaţă şi care, la ora aceea, păreau să dea marelui oraş aspectul unui ocean deasupra căruia, din loc în loc, apăreau faruri şi licăriri tremurătoare. Atunci, ca în primele pagini ale acestei povestiri, acest om, în care părea că s-a încarnat geniul răului, măsură Babilonul modern cu o privire plină de strălucire şi îşi spuse:

— Ah! sunt sigur, Paris, că tu eşti împărăţia răului, iar eu – rege între zidurile tale. Armand de Kergaz, Jeanne, Fernand, Hermine, voi toţi care m-aţi învins prima dată, voi toţi care îmi aruncaţi priviri pline de milă şi care îmi strângeţi mâna cu atâta compasiune, vă ţin în ghearele mele, aşa cum vulturul îşi ţine prada în ghearele lui. Tu, Fernand, care mi-ai luat femeia cu care aş fi vrut să mă căsătoresc, tu te vei găsi despuiat de toate drepturile, dezonorat şi trădat de propria ta soţie. Hermine, tu, care ai dispreţuit pe baronetul Williams, vei merge plină de ruşine şi cu moartea în inimă. Tu, Armand de Kergaz, vei muri, iar tu, Jeanne, mă vei iubi.

În acelaşi timp, aproape în aceeaşi secundă şi în acelaşi loc, trecu o caleaşcă ducând o femeie.

Această femeie fusese o păcătoasă, dar Dumnezeu o iertase şi îi dăduse puterea Magdalenei din Scriptură. În momentul în care traversa Pont Neuf, această femeie măsura şi ea Parisul cu o privire inspirată şi strigă:

— O! oraş mare, tu închizi între zidurile tale un geniu al răului, un demon care, pe unde trece, lasă în urma lui moartea şi doliul…

Pe acest demon l-a descoperit o femeie şi ea îl va urmări pas cu pas, din umbră. Să dea Dumnezeu ca această femeie să poată să-l strivească în ajunul triumfului său, aşa cum Fecioara a zdrobit capul şarpelui.

De-acum înainte, lupta se va concentra între aceşti oameni, între geniul pervers şi această femeie pe care soarta – dându-i posibilitatea de a-şi răscumpăra astfel greşelile trecute – îi încredinţase misiunea de a urmări fără răgaz pe vicontele Andréa, sir Williams, sir Arthur Collins, această redutabilă şi fatală trinitate întruchipată într-o singură persoană!

Capitolul XXXII.

Până aici, noi nu am făcut altceva decât să trasăm firele conducătoare ale acestor intrigi, urzite de către geniul lui sir Williams. Acum, vom intra în detaliile acţiunii, lăsând în umbră aceste două inteligenţe de elită, pe sir Williams şi pa Baccarat, care ne apar ca doi principi duşmani, ca doi adversari prinşi într-o luptă crâncenă. Noi ne vom mărgini numai să povestim evenimentele.

L-am lăsat pe Fernand Rocher să urce în caleaşca lui Turquoise şi să strige vizitiului:

— Ne îndreptăm către Paris!

Două zile mai târziu, îl găsim pe acest soţ infidel într-o locuinţă mică de pe str. Moncey, alături da fata blondă cu priviri de azur. O pendulă suna tocmai orele 11.

Turquoise era culcată ca o orientală, cu o perniţă sub cap, întinsă direct pe covor lângă divanul pe care stătea Fernand. Turquoise îi surâdea fără să-i spună nici un cuvânt şi părea să-l contemple cu un extaz mut. Deodată, se ridică, se sprijini în cot şi aruncă spre Fernand acea privire a ochilor ei albaştri care îl tulbura atât de puternic.

— Ah! zise ea, scumpul meu Fernand. Iată patruzeci şi opt de ore de când trăim ca doi copii care nu-şi dau nici măcar osteneala să discuta despre viaţă.

— Viaţa, răspunse Fernand, viaţa este fericirea. Sunt fericit, atunci pentru ce să discut? Nimic nu rezistă analizei.

— E adevărat, spuse Turquoise cu o gravitate tristă, dar fericirea în mijlocul Parisului are nevoia să fie pusă la punct pentru ca să dureze.

Fernand o privi şi păru să nu înţeleagă de loc sensul expresiei: „pusă la punct”.

— Ascultă, reluă ea, oamenii cei mai invidiaţi, sunt, incontestabil, oamenii fericiţi. Cei care sunt fericiţi trebuie să se aştepte ca, vreodată, să-şi vadă atacată fericirea de către geloşi, trândavi şi oameni răi.

— E adevărat ceea ce spui – murmură Fernand, pătruns de justeţea raţionamentului ei.

— Deci, scumpul meu Fernand, în asemenea cazuri, cel mai înţelept este să te aştepţi la orice, să prevezi totul şi să-ţi pregăteşti o mică apărare. Adică să-ţi iei precauţiile necesare pentru a păstra această fericire.

— Cu mine e inutil: te iubesc…

— Oh! făcu ea surâzând – astăzi nu e mâine… Astăzi, iubitul meu, orgoliul tău triumfă, ai la picioarele tale o sărmană femeie care te iubeşte… pe care ai silit-o să renunţe la totul… care, până acum câteva zile, nu era decât o femeie nenorocită şi care, dintr-odată, a ajuns să te iubească nebuneşte, fără alt orizont…

Fernand luă mica mână a lui Turquoise şi o duse la buze.

— Astăzi, reluă ea, eşti numai foc şi flacără, ai fi în stare să te baţi chiar cu Don Quijotte, ca să-i obligi să proclame superioritatea mea fizică şi morală asupra Dulcineei din Tobosc.

Şi Turquoise avu un surâs încântător, în acelaşi timp de fină ironie şi de dragoste înţelegătoare.

— Dar mâine, reluă ea. Eh, mâine…!

— Mâine, ca şi astăzi… vru să intervină Fernand.

— Sst! făcu ea, lovind în parchet cu pantofiorul ei. Mâine, domnule, vei regăsi din întâmplare, – căci întâmplarea se amestecă în toate problemele, mai ales în problemele care privesc pe îndrăgostiţi – vei regăsi prietenii, vechile cunoştinţe şi o serie întreagă de oameni

care nu vor înţelege sau nu vor vrea să înţeleagă că noi suntem fericiţi…

— Ah! sunt convins că nu voi asculta pe nimeni…

— Unii vor spune: „el are o soţie legitimă, încântătoare, adorată, care-l adoră…”

Fernand tresări la aceste cuvinte ale Turquoisei şi tânăra femeie, care juca în aceste momente o partidă decisivă, îi aruncă o privire fascinantă.

— Da, domnule, reluă ea, apăsându-i mâna: ai o soţie. A, ştiu, reluă ea, e greu de spus, dar toate au un sfârşit în această lume, chiar şi dragostea. Afară de cazul, adăugă ea, luându-şi capul în mâini, când o femeie sărmană ca mine ia în serios aceste lucruri şi te iubeşte cum te iubesc eu.

Si privirea Turquoisei pătrunse până în adâncul inimii lui Fernand, această privire care avea darul de a-l înnebuni.

— Dar dragostea legitimă, cum se spune, – reluă Turquoise – această dragoste sancţionată de lege, poate să dureze întotdeauna? Deci, scumpul meu prieten, tu ţi-ai iubit soţia, însă este evident că nu o mai iubeşti, fiindcă ai alergat după mine, fiindcă m-ai urmărit, m-ai făcut să revin la Paris şi fiindcă te văd aşezat, aici, lângă mine…

Fernand asculta… asculta acest limbaj îndrăzneţ şi nu cuteza să protesteze.

Turquoise înţelese că singurul mijloc de subjugare, de dominare, de înlănţuire a acestui om, obişnuit să trăiască cu femeia sa, o femeie distinsă, încântătoare, plină de o nobilă şi imaculată pudoare, era ca ea să fie antiteza acestei femei.

Turquoise avea dreptate. Secretul slăbiciunilor sufletului uman rezidă întotdeauna în contrastele lui. Curtezana continuă:

— În consecinţă, tu poţi să fii sigur de un lucru: acela că mâine lumea întreagă va arunca cu pietre în mine. Nimeni, înţelegi tu, nimeni nu va voi să înţeleagă de ce îţi neglijezi tu o soţie încântătoare din toate punctele de vedere, pentru o femeie ca mine.

Şi Turquoise, mângâindu-şi amantul şi cu privirea şi cu surâsul, adăugă:

— De aceea eu ţi-am sugerat drumul pe care ar trebui să mergem amândoi. Chiar astă seară te vei reîntoarce la ai tăi.

Fernand tresări şi o privi pe Turquoise aproape cu spaimă.

— Chiar astă seară, auzi tu? urmă ea. Vei inventa un pretext cu care să scuzi absenţa celor două zile. Ea te va crede sau nu te va crede, nu are nici o importanţă. Vei reveni aici, în fiecare zi… la orice oră… Nu eşti tu stăpânul şi seniorul meu? Dar aşteptând, iubitul meu, reluă ea, vom profita de ultima noastră zi de izolare şi de fericire; timpul este frumos; voi chema trăsura şi vom ieşi după ce mâncăm, să facem o plimbare în Bois de Boulogne.

Curtezana se ridică pe jumătate. Întinse mâna spre un cordon de sonerie şi ordonă să se servească dejunul. Timp de o oră, abila creatură nu făcu altceva decât să-l îndoctrineze pe Fernand, pe jumătate nebun. Ea ştiu să-l convingă şi să-l facă să accepte de la început un rol ruşinos. Şi influenţa acestei femei stranii era atât de mare, avea în privirea ei, în surâsul ei, în inflexiunile vocii, în farmecul întregii ei persoane o putere atât de mare, încât Fernand se supuse şi admise totul.

Hermine era pierdută, fără putere de întoarcere, fiindcă soţul ei consimţise s-o mintă.

Peste o oră, Turquoise şi Fernand se urcară în caleaşcă şi parcurseră Bois de Boulogne. Echipajul curtezanei coborî pe strada Amsterdam, traversă strada Le Hâvre, trecu prin faţa străzii d’Isly. Aici, Fernand nu putu să-şi stăpânească o oarecare emoţie.

— Sărman prieten, îi spuse Turquoise pe un ton ironic, ai face mai bine să mă laşi şi să cobori imediat în faţa porţii tale. Mă vei uita peste zece minute şi eu voi încerca să mă distrez, şi aş uita şi eu, ştiind că tu eşti fericit.

Aceste ultime cuvinte fură pronunţate cu o voce strangulată, care îl săgeta până în adâncul inimii pe Fernand.

— Nu! nu! murmură el cu nerăbdare, eu te iubesc…

Şi caleaşca trecu în viteză, urcă bulevardul Champs-Élysées şi ajunse în Bois de Boulogne, ducând cu ea femeia vampir şi prada ei.

Ori, era exact ziua fixată de sir Williams pentru întâlnirea care trebuia să aibă loc între domnul viconte de Cambolh, călare, şi domnul Fernand Rocher în caleaşca Turquoisei, la orele două după prânz, în apropiere de Ermenon-ville.

Turquoise primise în acea dimineaţă bileţelul lui sir Williams, care o avertiza că va întâlni un anumit domn Rocambole, pe care ea nu-l văzuse niciodată, care călare pe un cal alezan – ca prim mijloc de recunoaştere; iar ca al doilea semn: va purta la butonieră o floare albastră.

Se ştie că Turquoise nu voise să-i dea lui Fernand nici o explicaţie clară asupra trecutului ei. Tot ceea ce ştia era că, înainte de a-l iubi pe el, ea fusese o păcătoasă. Fie din nepăsarea omului bogat care nu se amestecă în detalii şi se mulţumeşte să-şi deschidă portofelul, fie din fineţea delicată a amantului care se teme să nu o umilească, Fernand Rocher nu pusese până atunci nici o întrebare.

La ora două, caleaşca albastră ajunse în dreptul pavilionului d’Ermenon-ville. În acelaşi timp, Rocambole, aflat la postul său, urcă de-a lungul străzii şi, prin cabrări graţioase, apropie calul său de caleaşcă. Fernand nu-l văzu, el o privea numai pe Turquoise, ochii ei, mai frumoşi ca niciodată.

Dar, deodată, văzu că ea păleşte şi tresare.

— Dumnezeule, dar ce ai? – întrebă el.

— Nimic… nimic… bâlbâi Turquoise, cu o voce schimbată.

În acest moment, Fernand ridică ochii şi-l observă pe Rocambole. Pretinsul gentilom suedez la doi paşi de

caleaşcă, aruncă femeii o privire plină de dispreţ.

Această bruscă apariţie descumpăni pe Fernand şi-l făcu să simtă o vagă nelinişte.

Rocambole se apropie şi mai mult, şi scena de provocare avu loc exact aşa cum o prevăzuse şi o ordonase sir Williams. Turquoise îşi ascunse capul în mâini.

Fernand, palid, cu gâtul uscat, ascultă pe viconte până la sfârşit, fără să pronunţe un singur cuvânt.

— Domnule viconte, spuse el în sfârşit, dacă aş fi un necunoscut, probabil că aş coborî şi v-aş cere explicaţii, ceea ce în această situaţie mi se pare absolut inutil.

Vicontele se înclină.

— Acum, domnule – făcu neglijent Rocambole – îmi permiteţi să fiu amabil cu doamna.

— Vă înşelaţi, domnule, răspunse Fernand, doamna nu acceptă nimic fără permisiunea mea.

— Nu! spuse Turquoise şi aruncă o privire de dispreţ şi de ură lui Rocambole, privire care făcu cel mai bun efect asupra lui Fernand şi care o reabilita imediat în ochii lui.

— În prezent, domnule, continuă vicontele, trebuie să gândiţi că noi suntem doi oameni care ne revedem… O legătură care a început atât de bine… trebuie să aibă urmări.

— Sunt de părerea dumneavoastră, răspunse Fernand, a cărui voce tremura de furie. De altfel, domnule, sunt la ordinele dumneavoastră, dar numai după ce doamna îmi va permite să vă înlătur din calea ei. Problemele dintre noi le vom putea discuta într-un viitor apropiat.

— Despre ce problemă poate fi vorba între noi doi? Doar aceea de a ne duela la ora la care voi crede de cuviinţă.

— Ora dumneavoastră va fi şi a mea.

— Atunci, spuse Rocambole, în opt zile, la aceeaşi oră – căci abia m-am întors în ţară. Îmi veţi permite să vă trimit martorii mei?

— Fie! spuse Fernand. În opt zile.

Vicontele o salută cu curtoazie, dădu pinteni calului şi se depărtă.

— Acasă! strigă Turquoise vizitiului.

Caleaşca se întoarse brusc şi plecă în trap mare, ducându-l pe Fernand – consternat şi turbat de furie – şi pe Turquoise, care continua să-şi ţină capul în mâini şi părea să sufere ca o martiră.

Pe tot drumul din Bois de Boulogne şi până în strada Moncey, cei doi amanţi, care până atunci se priveau surâzându-şi, nu schimbară nici un singur cuvânt.

Când trăsura trecu poarta grădinii, Turquoise sări repede jos şi intră imediat în casă, ascunzându-se în fundul budoarului. Fernand o urmă.

Tânăra femeie se lăsă să cadă pe divan şi începu să plângă. Timp de câteva minute Fernand, nemişcat şi sumbru, ascultă plânsul fără să spună un cuvânt, fără să rişte măcar s-o consoleze, dar apoi inima i se înmuie la auzul acestor plânsete. Sa aplecă asupra ei şi îi luă mâna:

— Jenny! murmură el.

Ea păru să tresară, îşi reveni, îl privi cu o expresie stranie şi strigă:

— Pleacă, pleacă, nu vreau să te mai văd.

— Să plec! spuse el terorizat.

— Da! spuse ea, căci pentru prima oară în viaţă am înţeles că am fost o creatură nedemnă şi îngrozitoare: te iubesc… şi sunt nedemnă de dragostea ta… pleacă… Te rog!

Ea se aşează în genunchi înaintea lui, luând atitudinea unui condamnat care imploră graţia.

— Ah! spuse ea, pleacă, dar nu mă blestema, nu mă dispreţui, iubitul meu Fernand… eşti singurul om pe care l-am iubit… Tu, care m-ai făcut să cred, câteva zile, că o femeie care a eşuat o dată, poate să renască din propria ei cenuşă…

În timp ce vorbea astfel, Turquoise era superbă, privirea sa pe jumătate întunecată de lacrimi, nu pierduse nimic din

puterea ei de fascinaţie, şi ea ştia că acest om pe care îl rugase să plece şi s-o uite va rămâne şi îi va cădea în genunchi.

Fernand rămase tăcut mult timp, nemişcat, o privea şi simţea broboane de sudoare acoperindu-i fruntea.

În fine, îi luă mâna micuţă şi-i spuse:

— Jenny, ai dreptate atunci când spui că dragostea reabilitează.

Ea înălţă capul şi continuă să plângă.

— Ai dreptate, reluă el, căci nu vreau să ştiu nimic din trecutul tău. Nu vreau să mă gândesc decât la prezent. Jenny… uită… aşa cum uit chiar eu… Jenny, nu ştiu decât un singur lucru, ştiu că te iubesc…

O luă în braţe şi o strânse la pieptul său.

Apoi, dintr-o dată, Jenny se degajă… Nu mai plângea, era rece, reţinută, plină de demnitate.

— Prietene, spuse ea întinzând mâna lui Fernand, îţi mulţumesc pentru generozitatea ta. Eşti un suflet nobil şi o păcătoasă ca mine nu ta va uita niciodată. Te iubesc, Fernand, te iubesc cum îţi iubeşti tu soţia, tot atât de pură pe cât sunt eu de dispreţuit; şi pentru că te iubesc, iau hotărârea de neclintit de a nu te mai revedea. Pleacă, pleacă, prietene! Întoarce-te la ai tăi, la familia ta, alături de soţia ta şi de copilul tău… Probabil că ai păcătuit de-acum împotriva acestor sentimente. Adio! uită-mă şi nu mă dispreţui. Dacă ai şti…

— Nu vreau să ştiu nimic – spuse Fernand nu mai puţin hotărât, nu vreau să ştiu decât un singur lucru: că te iubesc…

— Da! ştiu, spuse ea cu o voce crispată, care părea totuşi că urca din profunzimile sufletului ei.

— Ştiu că mă iubeşti, continuă el, şi nu vreau să te părăsesc.

Şi cum ea stătea cu capul plecat, o lacrimă fierbinte căzu pe mâna lui Fernand.

— Mâine, urmă el, îi vei trimite acestui om tot ce ai de la el… tot… sper că înţelegi bine; trăsura, caii, bijuteriile, titlurile de rentă… până şi actul de achiziţie al acestei case, al cărei preţ sunt gata să-l plătesc imediat. Apoi, în opt zile, îl voi ucide, – conchise el cu o voce sumbră.

Turquoise ridică imediat capul. Melancolia se răsfrânse pe faţa ei, privindu-l.

— Iubitule, spuse ea, în ceea ce-mi propui nu observi totuşi un anumit lucru?

— Care? întrebă el.

— Acela că nu fac altceva decât să schimb omul, dar nu-mi schimb de loc condiţia.

El tresări.

— Deci, nu voi fi niciodată altceva, urmă ea, decât ceea ce se numeşte o întreţinută, o sclavă, un câine, un animal de lux, un lucru, până la urmă, nu-i aşa?

— Dumnezeule, Dumnezeule, murmură Fernand trăsnit de aceste cuvinte. Dar eu te iubesc, eu te iubesc, ştiu bine ceea ce ai fost şi ştiu bine ceea ce valorezi. În ochii mei nu vei fi niciodată…

— Nu voi fi în ochii tăi, dar voi fi în ochii lumii, spuse ea, şi voi fi în proprii mei ochi, ceea ce este de-ajuns.

Apoi, cum Fernand rămase încremenit fără să spună vreun cuvânt, ea adăugă:

— Nu am nimic şi nici nu pot să accept de la tine nimic, căci tu eşti căsătorit şi tu nu mă vei putea lua niciodată de soţie. Adio… adio… pentru totdeauna!

Capitolul XXXIII.

Turquoise vorbea cu vehemenţă şi fiecare din cuvintele ei, abil calculate, pătrundeau în inima lui Fernand Rocher ca un vârf de cuţit. Această femeie, care fusese atât de profund umilită, avea un oarecare drept de a vorbi astfel; cel puţin aşa gândea Fernand în naivitatea lui, şi de aceea rămase ca trăsnit. Când unui om i se întâmplă să iubească una din aceste femei, atât de violent cum iubea eroul nostru

pe Turquoise, pentru el nu mai există nici raţiune şi nici logică.

Fernand se aşează în genunchi şi începu să plângă ca un copil.

Atunci Turquoise îi murmură la ureche:

— Deci nu vrei să mă părăseşti şi să renunţi la mine?

— Nu, căci pentru mine asta ar însemna moartea.

— Bine…

Ea se opri asupra acestui cuvânt şi acest cuvânt i se păru lui Fernand ca acel colţ de cer albastru care apare naufragiaţilor în timpul unei furtuni.

— Ei bine?… întrebă el.

— Ei bine, reluă ea, dacă accepţi toate condiţiile mele, absolut toate… poate voi consimţi…

— Ah! Vorbeşte, vorbeşte, sunt sigur că voi accepta orice!

— Iubitule, reluă ea cu o voce gravă şi dulce în acelaşi timp, înainte de a mă arunca în această prăpastie unde ai văzut că mă zbăteam, am fost şi eu o femeie cinstită, făceam parte din lumea care astăzi mă alungă. La 16 ani, am fost silită să mă căsătoresc cu un bărbat bătrân, care m-a făcut să-mi pierd tinereţea; el a risipit una câte una toate iluziile mele şi mi-a mâncat zestrea aproape în întregime. Totuşi, în ziua în care am fugit de la el am putut să iau un capital modest – rămăşiţă tristă a naufragiului meu – aproximativ 10.000 de franci.

Turquoise articulă această cifră cu tonul orgolios al unui milionar care-şi calculează averea.

— Aceşti 10.000 de franci, urmă ea, încă îi mai am. Ei îmi aduc o rentă de 500 franci. Aceasta sumă este a mea, dragul meu, numai a mea şi provine din muncă cinstită. Am lăsat-o de patru ani să acumuleze dobânzile, ceea ce înseamnă că posed, în afară de capital, încă două mii de franci.

— Bine, şi? – întrebă Fernand. Nu înţeleg nimic.

Apoi ea îi lua mâna, surâsul îi revenise şi căpătă fizionomia unei fetiţe care-şi povesteşte primele speranţe de dragoste.

— Cum? Chiar nu înţelegi iubitule? Atunci ascultă-mă bine… Există multe femei la Paris, muncitoare, care trăiesc din munca lor şi pe care le stimez. Eu am fost crescută la Saint-Denis, am învăţat să brodez, să fac tapiţerie, aş putea să câştig trei franci pe zi, adică o mie de franci pe an… ceea ce, adăugaţi la veniturile mele, ar constitui un câştig de 1.500 de franci pe an.

— A! strigă Fernand, copila mea, vrei să trăieşti din 1.500 de franci pe an? Nu! Niciodată.

— Şi ce fericită aş fi… fericită de a mă bucura de dragostea lui Fernand al meu. Dar, adăugă ea cu un elan plin de entuziasm, nu înţelegi că aş putea să te iubesc cu adevărat, în mod liber?

Fernand tăcu şi-şi coborî capul.

— Iubitule, urmă Turquoise, mica ta Jenny are o voinţă de fier. Acum rămâne ca să hotărăşti tu. Dacă nu accepţi condiţiile mele, ne vom lua adio pentru totdeauna şi voi intra într-o mânăstire chiar în această seară.

Fernand tremura.

— Sau mă asculţi şi faci tot ce vrea Jenny!

— Fie, murmură el trist.

— Atunci, vei începe să mă asculţi chiar acum, nu-i aşa?

— Ce trebuie să fac? întrebă el.

— Trebuie să te întorci chiar astă seară la ai tăi, în strada d’Isly.

Tânărul tresări şi se gândi la Hermine care, fără îndoială, îl plângea ca şi cum ar fi murit.

— Şi după aceea vei reveni aici mâine dimineaţă.

— Dar… voi să obiecteze Fernand.

— Nu există nici un dar… aşa vreau eu! spuse ea, lovind în parchet cu picioruşul ei şi încruntându-şi sprâncenele.

Şi cum el insistă, ea căpătă persuasiva elocinţă a femeii în toată puterea ei de seducţie, şi până la urmă el consimţi

să plece.

— Eh! în fine! murmură Turquoise când îl văzu plecat. Hotărât, îl am la mână şi va fi mâine în stare să-şi taie un picior pentru mine. Ah! bărbaţi ăştia ce nătărăi sunt!

Capitolul XXXIV.

Este necesar să ne amintim că Hermine, – văzând-o revenind pe Sarah, iapa favorită a lui Fernand, năduşită, lipsită de călăreţul ei şi condusă de un necunoscut care o aducea tocmai de la Estampes – nu ţinuse cont de nici o raţiune şi alergase spre contele de Château-Mailly; ea nu mai credea decât în el.

Contele aştepta această vizită şi, în momentul când tânăra femeie oprea trăsura înaintea porţii sale, o altă trăsură ieşea ducându-l pe sir Arthuir Collins. Sir Arthur îl anunţase pe conte despre apropiata sosire a doamnei Rocher, căci el ştia că iapa arabă tocmai se întorsese în strada d’Isly.

Contele, ca vechi seducător, îşi cunoştea meseria, şi într-o secundă fu gata de atac, reuşind să dea trăsăturilor sale un aspect de tristeţe şi de supremă demnitate. Îşi aranjă o toaletă de interior, de o neglijenţă căutată şi aşteptă în fumoar, cea mai cochetă dintre camerele apartamentului său.

Plin de încredere în cuvintele lui, sir Arthur Collins aştepta acum să audă soneria. Când se auzi, sunetul – în acelaşi timp timid şi precipitat – putea să trădeze, pentru o ureche exersată, agitaţia nervoasă a vizitatorului.

Ea e! – gândi contele, a cărui inimă începu să bată cu o oarecare violenţă.

Auzind soneria, contele de Château-Mailly simţi un tremur care-l făcu să înţeleagă că Hermine era aceea care sunase la uşă. Într-adevăr, valetul de cameră al contelui intră aproape imediat în fumoar.

— Cine e? întrebă contele de Château-Mailly cu o voce puţin emoţionată.

— O doamnă care aşteaptă în salon şi care doreşte să-l vadă pe domnul.

— O cunoşti?

— Nu ştiu.

— Cum adică nu ştii?

— Nu, spuse valetul, căci are un voal gros pe faţă.

— Invit-o înăuntru, spuse contele.

Femeia voalată pătrunse în încăpere.

Contele îşi jucă foarte bine rolul în acel moment: păru să nu ghicească absolut de loc cine era această femeie, iar fizionomia lui manifesta cea mai mare mirare fără să-şi piardă totuşi tenta sa de profundă melancolie.

Dar Hermine îşi ridică voalul imediat ce valetul părăsi camera, atunci domnul de Château-Mailly scoase un strigăt.

— Dumneavoastră… aici… doamnă! Dumneavoastră, aici! murmură el, prefăcându-se stupefiat.

Hermine era groaznic de palidă şi rămăsese nemişcată.

— Ah! reluă contele, îndreptându-se către ea şi luându-i mâna. Iertaţi-mă că vă primesc astfel şi în aceasta cameră, adăugă el cu un… sentiment de curtoazie, care-i păru foarte natural tinerei femei. Dar eram atât de departe de a mă gândi… de a bănui.

— Domnule, spuse Hermine prăbuşindu-se pe un scaun, vin la dumneavoastră ca la un prieten…

— O… mulţumesc, murmură el cu vocea schimbată de o adevărată emoţie.

Apoi, dintr-o dată, păru să se căiască de această mişcare de bucurie:

— Dumnezeule, strigă el, ce s-a mai întâmplat?

— A plecat… spuse Hermine.

Aceste două cuvinte, ţâşnind de pe buzele ei, sunară lugubru, ca şi cum ar fi fost strigătul suprem al acestei femei…

Domnul de Château-Mailly redeveni stăpân pe sine, găsind de cuviinţă să scoată un strigăt de surpriză şi de

indignare, cu toate că el ştia perfect tot ce se întâmplase; nu uită să adauge:

— Dar este imposibil, doamnă… este imposibil… fiindcă ea este plecată!

Hermine ridică privirea spre el.

— I-am cerut să plece, urmă domnul da Château-Mailly, şi ea este acum în drum către Italia.

Hermine scoase un strigăt de groază imposibil de reprodus.

— Dar atunci, se bâlbâi doamna de Rocher, a plecat cu ea? Şi clătinându-se, sfârşită, gata să leşine, avu totuşi puterea de a povesti domnului de Château-Mailly cum Sarah, iapa arabă, se întoarse acasă de la Estampes, unde Fernand o încredinţase unui mesager.

În timpul acestei povestiri, contele, conform rolului trasat de către sir Williams, întrerupse de mai multe ori pe Hermine cu exclamaţii de nedumerire şi durere… Apoi dintr-o dată, se ridică şi, parcă luminat de o neaşteptată inspiraţie, spuse:

— Doamnă, v-am jurat că sunt prietenul dumneavoastră, că îl voi aduce pe Fernand acasă şi mă voi ţine de cuvânt… dacă este plecat, dacă a părăsit Parisul cu această îngrozitoare creatură, voi alerga după ei… îl voi forţa să se întoarcă.

Contele vorbea cu căldură, cu entuziasm, ca un cavaler care a luat-o pe nefericita doamnă sub protecţia lui.

Privirea Herminei era fixată pe buzele lui şi femeia credea tot ce îi spunea el.

— Ascultaţi-mă doamnă, reluă; pentru că aţi venit până aici, pentru că aveţi încredere în mine, în onoarea mea, în cinstea mea, veţi merge până la capăt, nu este aşa?

Vorbindu-i astfel, el tremura şi o privea cu o expresie de îngrijorare, cea mai elocventă dovadă a purităţii sufletului său.

Ea încă nu înţelegea.

— Veţi rămâne aici, nu-i aşa! reluă el, veţi rămâne aici timp de o oră sau două, până ce voi reveni, căci trebuie să ştiu adevărul imediat şi de aceea trebuie să alerg…

Sărmana femeie avu o vagă speranţă.

— Voi rămâne, spuse ea supusă.

Contele sună.

— Coborâţi-vă voalul, doamnă – soţia lui Cezar nu trebuie să fie bănuită.

Hermine ascultă. Valetul de cameră al contelui întredeschise uşa.

— Jean, spuse domnul de Château-Mailly, nu sunt acasă pentru nimeni.

Valetul se înclină.

— Să mi se înhame caii la docar, imediat.

Valetul de cameră plecă, iar domnul de Château-Mailly trecu în cabinetul de toaletă alăturat fumoarului şi se îmbrăcă repede.

Rămasă singură, Hermine îşi ascunse capul în mâini şi începu să plângă în hohote.

Contele, separat de ea doar printr-o uşă deschisă, îi auzea plânsul şi, pe moment, fu realmente emoţionat.

Un moment, domnul conte de Château-Mailly, gentilom loial, îşi puse întrebarea dacă nu era un lucru ruşinos şi nedemn de el să joace această înfiorătoare comedie… Pentru o clipă, dominat de acest instinct de dreptate care exista în el, se gândi să se arunce la picioarele doamnei Rocher şi să-i mărturisească infamia, cerându-i cu umilinţă iertare. Dar imediat contele se gândi că omul, care cade de pe piedestalul cavaleresc unde îl ridicase imaginaţia unei femei, este pierdut pentru totdeauna şi niciodată demn de dragostea acestei doamne. Apoi el îşi aduse aminte de pactul său cu sir Arthur Collins, acest englez flegmatic şi roşu, singurul om care putea să împiedice căsătoria bătrânului duce, unchiul său, cu doamna Malassis. Domnul de Château-Mailly merse deci până la capăt şi-şi juca rolul în consecinţă. Ieşi din dormitor îmbrăcat ca de dimineaţă. O

oarecare dezordine care domnea în îmbrăcămintea lui dovedea că se grăbise să se îmbrace. Era deci comediant până la capăt.

— Doamnă, spuse el, luând din nou mâna Herminei şi sărutând-o cu respect – nu alerg, zbor. Înainte de o oră voi fi înapoi.

Şi contele plecă.

Abia după ce ea auzi zgomotul făcut pe stradă de docarul lui şi poarta închizându-se, doamna Rocher încetă să plângă şi aruncă o privire în jurul ei, pentru a lua cunoştinţă de situaţia în care se afla.

Se afla în casa unui bărbat, acest bărbat nu era nici tatăl ei, nici soţul ei, nici fratele ei, nu era nici măcar rudă, acest bărbat necunoscut până acum opt zile – era deci intim legat de destinul ei, iar ea se găsea singură la el acasă. Abia atunci Hermine tremură şi îi trecu prin cap să fugă.

Fără îndoială, contele era un nobil, dar Hermine era femeie şi ea înţelese oarecum că acest om o iubea. La acest gând, aproape că uită pentru ce venise aici şi motivul pentru care el o lăsase singură. Se gândi în acel moment să plece, dar îi fu frică. Dacă ar fi plecat, l-ar mai vedea vreodată pe Fernand? Acest ultim gând domină pudoarea alarmată a femeii. Ea rămase pe loc. Femeia are întotdeauna un soi de curiozitate care o face ca să fie distrasă de la cele mai serioase ori de la cele mai penibile preocupări. Când se hotărî să rămână, Hermine încercă să-şi înşele nerăbdarea, căutând o distracţie oarecare pentru gândurile şi ochii ei. Pentru început, examină camera în care se afla: un fumoar elegant şi cochet, acoperit cu o stofă orientală, cu culori vii, şi în care o mână de artist inteligent încercase să strângă câteva capodopere de toate genurile.

Erau câteva tablouri ale unor mici maeştri, încadrate în rame de stejar şi aparţinând şcolii flamande. Erau câţiva Hobvema, un Ruysdal, un Teniers, apoi câteva bronzuri luate pe preţuri mari de la artişti; se găsea o oglindă de Veneţia, o argilă modelată de David, în faţă un bust de

marmură albă. Acest bust, care atrase de la început atenţia doamnei Rocher, reprezenta o femeie, o actriţă de teatru destul de cunoscută, foarte îndrăgostită de conte, vreme de o lună sau două, timpul cel mai lung cât poate să dureze dragostea unei actriţe.

Într-un colţ, în dreapta căminului, Hermine, care se ridicase şi făcuse înconjurul camerei, remarcă un portret: o blondă cam de 16 ani, drăguţă şi surâzătoare. În apropierea portretului, se găsea un medalion, o delicioasă miniatură reprezentând de asemenea un cap de femeie: de data aceasta o brună, dovedind o origine spaniolă şi de o frumuseţe serioasă, aproape fatală. Aceste trei capete, bustul şi cele două portrete, o impresionară pe Hermine într-un mod foarte ciudat, dezvăluind una din cele mai curioase aspecte ale sufletului feminin.

Hermine venise la conte, care îi era absolut indiferent, pentru a-i implora ajutorul, ca să-şi recapete soţul. Ba mai mult: ea îl iubea numai pe acesta atât de pătimaş încât orice alt gând de dragoste nu putea să-şi găsească loc în inima ei martirizată; şi totuşi aceste trei amintiri ale contelui o făcură să facă o mişcare de nerăbdare, ceva care nu era încă gelozie, dar semăna foarte mult. Ea găsi neplăcut faptul că a fost primită de conte în această cameră, plină încă de amintiri galante şi nu se gândi că domnul de Château-Mailly nu putea să se aştepte la vizita ei şi că arătase cea mai mare uimire la vederea ei.

Trecu o oră, timp în care doamna de Rocher, trăgând cu urechea înspăimântată la cele mai mici zgomote, continuă să examineze obiectele care o înconjurau. Dar, la un moment dat, se auzi o trăsură oprindu-se în faţa casei şi Hermine, trezită brusc din gânduri, se aşează pe un scaun, unde se afla şi în momentul în care domnul de Château-Mailly pătrunse ca o trombă, strigând:

— A plecat şi el.

Hermine îi aruncă o privire care voia să citească până în adâncul sufletului domnului conte şi nu avu puterea să

scoată nici un cuvânt.

— Doamnă, îi spuse el, soţul dumneavoastră este acum la Paris.

Ea scoase un strigăt de bucurie.

— El este la Paris şi vi-l voi înapoia…

— Imediat, nu-i aşa? strigă ea cu nerăbdarea unui copil.

— Nu, răspunse el, ci mâine… Nu mă întrebaţi astăzi nimic, nu pot să vă spun nimic.

Ea îşi plecă fruntea şi lacrimile începură din nou să-i curgă.

Atunci domnul de Château-Mailly căzu în genunchi în faţa ei:

— Sărmană femeie, spuse el, vai cât îl iubiţi…!

Şi vocea lui era surdă, întretăiată. Părea să exprime o suferinţă interioară fără egal, şi această voce pătrunse până în adâncul inimii tinerei femei, mistuindu-i-o cu amărăciune şi remuşcări.

— El însuşi, se gândea ea, mă iubeşte şi-l fac să sufere.

— Aţi venit aici, doamnă, reluă contele, care părea să facă un efort ca să se stăpânească şi să-şi înfrâneze emoţia. Însuşi faptul că aţi venit prima dată este, probabil, în ochii lumii o mare imprudenţă, şi totuşi va trebui să mai veniţi încă o dată, aici, mâine, la orele 4… Este absolut necesar!

— Voi reveni, răspunse Hermine supusă.

Şi când ea plecă, contele îşi spuse:

— Iată o biată femeie care, înainte de o lună, mă va iubi de moarte… Hotărât lucru, acest blestemat sir Arthur Collins cunoaşte bine sufletul omenesc.

Şi contele îşi aprinse filosofic o ţigară.

Capitolul XXXV.

Doamna de Rocher se întoarse acasă pradă unei dureri tăcute care-i lăsa ochii roşii, dar uscaţi. Mama ei nu-i puse nici o întrebare. Doamna de Beaupréau înţelese că este în acea stare sufletească, pe care orice consolare ar irita-o, în loc să o îndulcească.

Hermine îşi petrecu restul zilei singură, închisă în budoarul ei, pradă celor mai amare reflecţii asupra fericirii distruse. Mută, nemişcată, stătea mai mult în apropierea leagănului copilului. Văzu cum se scurge noaptea, amintindu-şi că el a revenit într-o noapte asemănătoare şi spera să-l revadă încă o dată. Dar noaptea se scurse, apărură zorile, apoi trecu şi dimineaţa Fernand nu apăru.

Hermine nu îndrăznea să întrebe nimic pe servitori, ea nu îndrăznea să-şi deschidă sufletul în faţa mamei ei, căci domnul de Château-Mailly îi recomandase în mod expres să nu vorbească nimănui – şi ea avea încredere în domnul de Château-Mailly.

Odată cu prânzul, tânăra femeie începu să numere orele care o despărţeau de clipa în care îl va revedea pe conte. Pe măsură ce această oră se apropia, inima ei începu să bată cu o emoţie necunoscută şi ciudată, de care Fernand părea că este complet străin.

În ultimul moment, cuprinsă de aceleaşi sentimente ca în ajun când voise să fugă de la conte, ea ezită să se îndrepte către casa lui. Şi totuşi trebuia s-o facă. Voia să aibă ştiri de la soţul ei. Acest ultim gând e făcu să nu mai ezite. Plecă de acasă pe furiş, pe jos, urcându-se în prima trăsură pe care o întâlni, şi porunci birjarului s-o conducă în strada Laffitte.

Pendula suna exact orele 4, în momentul în care ea urca scările casei cu nr. 41.

În ajun, Hermine venise la conte disperată, cu moartea în suflet, fără să se gândească la ea însăşi şi la reputaţia ei, revenea astăzi cu o slabă speranţă datorită promisiunilor contelui; şi totuşi, în acest moment, inima ei bătea mai tare şi o voce îi spunea că este pierdută, de la început. Ea sună cu o mână tremurătoare.

Un bărbat veni să-i deschidă. Era chiar contele. Dintr-un exces de delicateţe, pe care tânăra femeie îl aprecia, contele îşi îndepărtase servitorii; el nu dorise să-i provoace Herminei durerea de a fi silită să roşească în faţa unor lachei.

Îi luă mâna şi o invită să intre.

— Veniţi, îi spuse el în şoaptă, sunt singur… Nimeni nu v-a văzut intrând, nimeni nu vă va vedea ieşind.

De această dată, o conduse în salon şi o pofti să se aşeze în apropierea căminului, într-un fotoliu comod, aşezându-se el însuşi la o distanţă respectuoasă.

Pentru o femeie care iubeşte, nu există pe lume decât un singur bărbat. Hermine îl iubea pe Fernand. Deci, abia dacă se uitase până acum la domnul de Château-Mailly. Ei bine, de astă dată nu putu să-şi oprească un sentiment de curiozitate: îl supuse unui examen rapid care ajunge, de obicei, unei femei pentru a judeca un bărbat în ceea ce priveşte fizicul şi uneori chiar în ceea ce priveşte sufletul lui. Ea îşi mărturisi că domnul de Château-Mailly este probabil demn de dragostea unei femei, atât prin nobleţea caracterului său, cât şi prin frumuseţea fizică.

— Doamnă, spuse contele, pot să vă dau cele mai mici detalii asupra situaţiei şi purtării soţului dumneavoastră.

— Vorbiţi domnule, murmură ea, sunt pregătită pentru orice… Am suferit atâta, dar am încă forţă să mai sufăr.

— Sunteţi o femeie nobilă, răspunse contele. Domnul va ţine cont de nobleţea dumneavoastră sufletească… Aveţi încredere în viitor, doamnă, nu trebuie încă să disperaţi…

— Ce spuneţi, domnule, întrebă ea cu emoţie de nedescris… Credeţi că mă mai poate iubi?

— S-ar putea…

Contele pronunţă aceste cuvinte cu un accent de îndoială şi acest accent pătrunse direct în inima Herminei.

— Ascultaţi, reluă domnul de Château-Mailly, şi gândiţi-vă bine. Am obţinut de la această înfiorătoare creatură că va părăsi Parisul; ea a consimţit, şi alaltăieri dimineaţa se urcase chiar în poştalion. Dar ce să vezi? Soarta recurge uneori la trădări groaznice şi surprinzătoare. În momentul în care traversa bulevardul, Turquoise l-a întâlnit pe domnul Rocher, făcându-şi plimbarea de dimineaţă, călare. A trecut fără să-i facă vreun semn de adio, fără să pară că l-

a observat şi şi-a continuat drumul, ordonând vizitiului să meargă mai repede. Dar domnul Rocher o văzuse. A urmărit-o şi a alergat după ea până la Estampes, unde a reuşit s-o ajungă din urmă. La Estampes s-a aruncat la picioarele ei ca un nebun, plângând şi frângându-şi mâinile.

— Ah! făcu Hermine cu o mişcare de dezgust şi de oroare.

— Sărmană femeie! murmură contele.

Apoi îi luă mâna şi i-o sărută ca şi în ajun.

— Au revenit la Paris, spuse contele, şi el locuieşte la ea. Dar ea mi-a jurat că nu-l va mai reţine mult timp.

— Deci l-aţi văzut şi pe el? întrebă Hermine tremurând

— Da. Chiar astăzi dimineaţă.

— Şi… şi el v-a văzut?

Contele clătină din cap.

— Gândiţi-vă, ar fi fost foarte imprudent. Puteam dintr-o singură lovitură să-mi pierd influenţa aproape despotică pe care hazardul şi anumite evenimente pe care le cunosc mi-au dat-o asupra acestei femei.

— Şi… ea… Îl va îndepărta?

— Da… Chiar în această seară.

Hermine avu o mişcare de bucurie şi un fulger de speranţă străbătu ochii ei.

Dar nu fu decât un fulger, ea coborî capul, o lacrimă i se rostogoli pe obraji şi suspină:

— Se va reîntoarce până la urmă la ea, fiindcă o iubeşte.

Şi cum ea plângea în tăcere, el continuă:

— Nu ştiu, spuse el, dar mi se pare că bărbatul care este fericit, care este protejat de cer pentru că este iubit de o femeie ca dumneavoastră, ar trebui să petreacă toată viaţa în genunchi şi să nu ceară domnului altceva decât să-i prelungească la nesfârşit această viaţă, pentru ca să poată să închine fiecare oră şi fiecare minut unei asemenea femei.

Cu toată durerea ei şi starea de prostaţie în care se găsea, doamna de Rocher nu putu să nu se înfioare şi să nu roşească ascultând aceste cuvinte pronunţate cu o voce

tulburată şi tremurătoare, retrăgându-şi imediat mâna din mâinile domnului conte. Domnul de Château-Mailly înţelese că nu trebuie să meargă mai departe în această zi, altfel riscând să piardă încrederea pe care Hermine o avea în el. El se ridică şi continuă cu un ton ceva mai calm:

— Am convingerea, doamnă, că mai devreme sau mai târziu, conştient de infamia acestei femei, ruşinat de purtarea sa, plin de remuşcări, soţul dumneavoastră va veni să îngenuncheze înaintea dumneavoastră şi vă va cere iertare.

— A! strigă ea cu o mişcare de bucurie egoistă. Dacă aţi spune adevărul, domnule!

Contele suspină; acest suspin frânse inima Herminei – ea înţelese că a făcut un rău contelui cu acest strigăt de bucurie.

— Iertaţi-mă, spuse ea, întinzându-i mâna. Sunt nebună...

— Sărmană femeie! repetă el cu un accent imposibil de descris. Acum, continuă, să ne gândim la dumneavoastră şi, în loc să ne tânguim, să încercăm să vă apărăm împotriva viitorului – este vorba de copilul dumneavoastră.

Acest cuvânt o făcu pe doamna Rocher să tresară.

— Ştiu că dumneavoastră aveţi o avere imensă, urmă contele, una din acele averi care rezistă la orice, chiar la pofta rapace a unei curtezane. Totuşi, doamnă, nu aveţi dreptul să vă lăsaţi sărăcită... nici măcar cu a zecea parte... Trebuie să vă gândiţi la fiul dumneavoastră.

Hermine îl privi pe conte. Figura sa mărturisea în acel moment o sinceritate deplină. Seducătorul nu mai era în rolul lui şi, vorbind astfel, el se lăsă purtat de nobleţea nativă a caracterului său. Niciodată un bărbat nu se prezentase unei femei într-o postură mai cavalerească, mai flatantă. Acest bărbat care o iubea, departe de a-i vorbi de propria sa dragoste, încerca dimpotrivă, să-i readucă soţul necredincios şi o ruga să se îngrijească de viitorul copilului ei. Domnul conte de Château-Mailly – fără să-şi dea seama –

făcu să vibreze în doamna Rocher coarda cea mai sensibilă, îi vorbise de copilul ei. În felul acesta, sărmana Hermine nu putu să-şi reprime unul din acele elanuri generoase care aparţin în mod special femeilor. Ea întinse în mod spontan mâna domnului de Château-Mailly.

— Aveţi un suflet nobil, domnule – îi spuse ea.

— O cred, îi răspunse el, şi voi căuta să v-o dovedesc…

El rămase gânditor un moment şi reluă:

— Soţul dumneavoastră va veni chiar astăzi acasă. Probabil că-l veţi găsi când veţi reveni acasă…

— Dumnezeule, strigă ea, dacă ar şti…

— Nu va şti nimic. Aşteptaţi-vă să-l vedeţi explicându-şi absenţa printr-o mulţime de minciuni încurcate. Prefaceţi-vă că-l credeţi, fiţi amabilă cu el, nu-l bruscaţi… arătaţi-vă resemnată. Timpul este cel mai bun medic al sufletului… el vi-l va restitui…

— Dar, spuse Hermine cu o voce schimbată, el o iubeşte pe această femeie!

— Da, ştiu… totuşi…

Contele se opri ca şi când ar fi vrut să-şi cântărească vorbele şi să măsoare importanţa lor.

— Totuşi, continuă el, dragostea nu poate trăi decât atâta timp cât se bazează pe stimă. În ziua în care îşi va da seama de toată infamia acestei femei…

— Dar, îl întrerupse doamna Rocher, cine îi va arăta, cine îi va deschide ochii asupra acestei infamii?

— Eu.

Acest singur cuvânt fu articulat atât de rece, atât de sigur, încât doamna Rocher nu se îndoi nici un moment de convingerea profundă a domnului de Château-Mailly în cele ce spunea.

— Numai că adăugă el, pentru a ajunge la acest rezultat, ne trebuie: mie timp, iar dumneavoastră curaj şi resemnare.

— Le voi avea, domnule, le voi avea pentru copilul meu.

— Adio, spuse el, aveţi încredere în mine… vă sunt prieten…

El pronunţă aceste ultime cuvinte cu efort, ca şi cum ar fi avut un nod în gât. Încă o dată Hermine tresări şi se simţi tulburată până în adâncul inimii. Ea începu să-şi dea seama că domnul de Château-Mailly o iubeşte.

— Vă voi revedea în curând? întrebă el, aproape şoptit şi tremurând, în timp ce o conducea.

— Da! bâigui ea, înroşindu-se. Da, dacă va fi nevoie…

Ea îl văzu cum păleşte.

— Ah! iertaţi-mă, spuse ea, sunt egoistă, nu mă gândesc decât la mine şi la el…

— Nu am nimic să vă iert, doamnă. Dacă veţi avea nevoie de mine şi vă veţi da seama că nu puteţi acţiona singură sau veţi dori să ştiţi ce trebuie să faceţi, scrieţi-mi numai un cuvânt, preveniţi-mă… şi veţi vedea… Nu sunt eu aproape ca un frate pentru dumneavoastră?

El îi strânse mâna, îşi înăbuşi un suspin şi o conduse până în pragul casei. Doamna Rocher se întoarse acasă mai emoţionată şi mai tulburată decât fusese în ajun; totuşi el îi spusese că ea îşi va revedea soţul. Atunci, pentru ce această tulburare, această emoţie care, fără îndoială, nu aveau nici o legătură cu Fernand?

Într-adevăr, sir Williams era un fin observator al sufletului omenesc, un om care calculează viitorul cu o precizie matematică, luând ca punct de plecare slăbiciunea femeii şi disperarea ei. Hermine îşi iubea bărbatul, dar negândindu-se decât la el, nedorindu-l decât pe el, ea nu putu totuşi să nu stabilească o paralelă între el şi domnul de Château-Mailly; între acest bărbat, căruia ea îi adusese o avere princiară şi pe care nu încetase să-l iubească zi de zi, în timpul acestor patru ani, de inocenţa căruia fusese sigură până de curând, chiar când toţi îl acuzau, capabil totuşi s-o abandoneze în mod laş pentru o curtezană neruşinată, căreia îi sacrifica de la început fericirea familiei sale, calmul căminului şi probabil viitorul fiului lor, şi celălalt, care o

iubea cu atâta abnegaţie, încât îşi stăpânea propriile sentimente şi nu se gândea decât la ea, devenind sfătuitorul şi protectorul ei, fără să pretindă ceva, suferind în tăcere pentru a o putea vedea fericită. Când o femeie îi recunoaşte unui bărbat o reală superioritate morală, acest bărbat este aproape iubit de această femeie.

Hermine lăsă trăsura chiar la intrarea străzii d'Isly şi ajunse acasă pe jos. Valetul de cameră al lui Fernand, care se găsea în curte, îi spuse:

— Domnul s-a întors.

Hermine simţi inima bătându-i puternic.

Şi nu era de bucurie… era de spaimă.

I se părea ei, femeie castă şi curată, ei, care nu riscase să se compromită decât din dragoste pentru el, ei bine, i se părea că acest om vinovat, nedemn de dragostea ei, ar putea să-i ceară socoteală şi să se ridice în faţa ei cu o privire severă de judecător.

Dar nu se întâmplă nimic.

Fernand era în salon, jucându-se cu fiul lui, atunci când intră Hermine. Copilul se rostogolea pe covor, râzând, iar Fernand se uita la el cu acea bucurie senină care trădează de obicei orgoliul paternităţii.

Hermine, clătinându-se la fiecare pas, intră în vârful picioarelor, palidă, impresionată, fără glas.

Uşa era întredeschisă, covorul era gros. Fernand, fiind întors cu spatele, nu auzi sosirea tinerei sale soţii. Hermine se opri în prag.

Acest tată jucându-se cu tânărul lui fiu, acest părinte minunat revenise în căminul familial.

Nu era aceasta pocăinţa personificată? Nu era aceasta speranţa viitorului? Nu însemnau toate acestea reîntoarcerea fericirii?

Ea crezu, pentru un moment, acest lucru şi, rămânând nemişcată, aştepta ca Fernand să se întoarcă. Fernand se întoarse, în sfârşit…

— A, zise el cu surpriză, ai venit?

Era surâzător şi calm. Hermine crezu că visează.

— Bine că te văd, iubito, reluă el, şi făcu un pas către ea.

Hermine scoase un strigăt de bucurie, uită timp de o secundă, toate torturile şi se aruncă în braţele lui.

— Dumnezeule, spuse Fernand calm. Ce ai, iubito?

— Ah! te revăd în fine, murmură ea, beată de fericire.

Dar Fernand Rocher rămase la fel de calm.

— Pe naiba! spuse el surâzând. Ai crezut, cumva, iubito, că voi dispare de pe suprafaţa acestui glob?

Acest răspuns fu o lovitură pentru doamna Rocher. Ea nu găsi nici un cuvânt potrivit pentru a răspunde şi-şi privi uimită soţul.

Fernand continuă:

— E adevărat că am lipsit fără să te fi anunţat şi recunosc că sunt vinovat…

Şi apoi, cu un surâs degajat pe buze:

— Dar, reluă el, aceasta nu se va mai întâmpla, îţi promit.

Doamna Rocher se înşelă asupra sensului acestor cuvinte.

Ea crezu că soţul ei se căia de cele ce se întâmplaseră şi voia să se sustragă unor mărturisiri penibile, mărginindu-se să implore iertarea.

— Adevărat? spuse ea bucurându-se ca un copil.

— Fără îndoială, răspunse el. Probabil că ai fost cam îngrijorată.

El pronunţă aceste cuvinte cu atâta răceală, încât soţia lui simţi o reacţie violentă, asemănătoare cu aceea care îngheaţă dintr-odată surâsul pe buzele unui om şi opreşte elanul sufletului ca un resort care se rupe dintr-o dată.

— Într-adevăr, continuă el, iată două escapade în timp de zece zile. M-am bătut ca un puştan care nu se gândeşte decât la el şi nu la ceea ce poate să lase în urma lui. Iar alaltăieri am plecat ca un om care va reveni la masă şi am făcut dintr-o dată treizeci de leghe.

Vorbea pe un ton atât de degajat, încât soţia lui îl asculta cu un fel de uimire dureroasă.

— Da?! spuse ea, ai făcut treizeci de leghe?

— Da… o imprudenţă, adăugă râzând, urmările unui pariu…

Doamna Rocher îl privi şi tresări, era evident că Fernand minte.

Dacă ar fi minţit însă bâlbâindu-se, dacă ar fi încercat să mascheze realitatea printr-o manevră naivă, prin acea stângăcie a omului care nu este obişnuit s-o facă, constrâns de necesitatea cea mai dureroasă… dar el minţea cu răceală, cu neruşinare, ca un lacheu sau o subretă dintr-o comedie, care îşi cunoaşte bine lecţia…

Minţea cu atâta siguranţă, de parcă însăşi Turquoise i-ar fi suflat la ureche fiecare dintre cuvintele lui.

— Da, scumpa mea, un pariu, un pariu idiot şi care era cât pe-aci să coste viaţa acestei sărmana Sarah.

— Ah! făcu Hermine distrată.

— Închipuie-ţi, dragă, că m-am întâlnit cu vicontele de A… îl ştii, nu? o cunoştinţă de la Marche şi de la familia Chatilly… Vicontele călărea un cal englezesc care alergase la Epson şi Newmarket… Eu călăream pe Sarah. Ne-am întâlnit în dreptul străzii Regale. Vicontele a pretins că Sarah fuge mai încet, decât calul său şi atunci eu am susţinut contrariul. De aici a ieşit un pariu de 25 de ludovici. Am luat Estampes ca punct final şi am început să alergăm. Am ajuns primul la Estampes deşi era s-o fac pe Sarah să plesnească. Şi această cursă m-a obosit atât de tare, încât am fost obligat să dorm 30 de ore. Eram, pur şi simplu frânt de oboseală. Iată secretul escapadei mele. Cum ţi se pare?

— Dar… spuse Hermine cu un calm neaşteptat, care părea să provină din adâncul durerii ei.

— Într-adevăr, scumpa mea, mă căiesc totuşi, căci puteai să-ţi faci griji din pricina mea.

— Nu! spuse sec doamna Rocher. Am avut ştiri din partea omului care o adusese pe Sarah…

— Ah! spuse Fernand, puţin tulburat. L-ai văzut, deci.

— Desigur.

— Şi ţi-a zis…

— Că i-ai încredinţat calul la Estampes.

— Şi altceva nimic?

— Nimic în plus.

Hermine făcu un eroic efort pentru a minţi, dar sângele rece al soţului ei îi dădu putere. Fernand respiră adânc.

— N-are importanţă, reluă el, totul a fost o prostie din partea mea, trebuia să te previn. Sau, mai bine, hai să facem ceva, draga mea, ceva mai simplu… Să ne înţelegem între noi că tu ai să-mi ierţi această nebunească pasiune pentru cai şi n-ai să te mai alarmezi când am să mă întorc acasă târziu… sau chiar…

El ezită un moment.

— Ei bine? întrebă Hermine.

— Sau chiar dacă n-am să mă întorc de loc într-o noapte, spuse el pe un ton degajat.

— Cum vrei, dragul meu… răspunse doamna Rocher. Cum vrei tu…

Hermine îşi iubea încă bărbatul, dar nu-l mai stima. Fernand o minţise şi se pregătea s-o mintă din nou în viitor. Ori, în ziua în care bărbatul îşi minte soţia pe care o iubeşte, dragostea acestei femei, oricât ar fi de devotată, oricât de puternică ar fi această dragoste, începe să se stingă.

Fernand nu-şi mai privi soţia şi începu din nou să se gândească la Turquoise.

Capitolul XXXVI.

Când Fernand, ascultând-o în fine pe Turquoise, se hotărî să părăsească mica locuinţă de pe strada Moncey, blonda păcătoasă îşi sună femeia de serviciu:

— Repede, strigă ea, o trăsură şi îmbracă-mă… Léon trebuie să fie înnebunit; sunt trei zile de când nu m-a mai văzut.

Ceea ce Turquoise numea în acest moment: să fie îmbrăcată, însemna să-şi pună rochia de lână, pantofii aceia

vechi şi boneţica falsei Eugénie Garin, pretinsa fiică a sărmanului orb. Această toaletă fu realizată cât ai clipi din ochi în timp ce trăsura aştepta. Turquoise urcă în ea şi merse până în Piaţa Bastiliei. Aici coborî, plăti vizitiului şi îi dădu drumul. Apoi, cu un mic paner în mână, se îndreptă spre strada Charonne, în acel pas grăbit al muncitoarelor cinstite, care evită orice compliment banal şi orice întâlnire. Nu se opri decât la uşa casei unde locuia bătrânul Garin şi intră în loja portăresei.

Văduva Fipart era la postul ei în chip de portăreasă bine educată, care-şi cunoaşte obligaţiile. La vederea Turquoisei, se ridică grăbită din vechiul său fotoliu de acaju cu catifea de Utrecht şi alergă s-o întâmpine, zugrăvindu-şi pe faţă odiosu-i surâs:

— Ai făcut foarte bine că ai venit, domnişoară!

— De ce?

— Pentru că soţul micuţei Cerise, arată ca un nebun.

— Ha! Ha! Ha! izbucni Turquoise, râzând în hohote, şi adăugă:

— Dă-mi cheia, mătuşă Fipart şi vino să-mi aprinzi focul. E un frig afară, să nu scoţi un câine.

Văduva se grăbi s-o asculte, luă o cheie atârnată în lojă, iar sub braţ o legătură de vreascuri, şi urcă înaintea Turquoisei cu o vioiciune de femeie tânără. Se opri la al treilea etaj, deschise o uşă şi introduse tânăra într-un mic apartament, care putea să pară mizerabil pe lângă casa din strada Moncey, dar care era un palat somptuos, comparat cu oribila cocioabă în care l-am găsit pe bătrânul Garin şi pe aşa-zisa lui fiică, Eugénie, când au primit prima vizită a lui Léon Rolland. Acesta era noul domiciliu al Eugéniei, dar pentru a explica această schimbare de locuinţă, cât şi cuvintele văduvei Fipart: „De trei zile, soţul micuţei Cerise, arată ca un nebun…!” suntem obligaţi să facem câţiva paşi înapoi.

Turquoise, cum am putut vedea, avea o viaţă dublă, un scop dublu.

Sub numele de Jenny, ea locuia în micul apartament de pe strada Moncey. Tot sub acest nume, avea misiunea de a se face iubită de Fernand şi de a-l ruina.

În acelaşi timp, Turquoise prefăcută în muncitoare, în fiica bătrânului Garin, locuia în strada Charonne, căci ea avea ca scop să-i suceascâ capul lui Léon Rolland, cinstitul soţ al frumoasei şi castei Cerise.

Suntem deci obligaţi, pentru a explica dubla existenţă şi dubla acţiune a acestui instrument al răzbunării lui sir Williams, să dăm câteva amănunte.

Dacă ne amintim, bine, cu aproximativ trei zile după ce Fernand fusese transportat la Turquoise, ea apăru pentru prima oară la Léon Rolland. Venea de cinci zile, în timp ce rănitul era încă la ea, îi fu foarte uşor tinerei femei să meargă în fiecare zi în strada Charonne, pentru a fi găsită aici de Léon Rolland, care venea cu regularitate să-l vadă pe orb. Plecarea lui Fernand din apartamentul de pe strada Moncey permise Turquoisei să-i consacre zile întregi lui Léon.

Ştim ce s-a întâmplat atunci când tânărul ebenist mersese în strada Charonne, înarmat cu un bilet de 1.000 de franci, cu intenţia de a-l face pe orb să se întoarcă în orăşelul lui. Léon veni, sigur de hotărârea lui, dar o găsi pe Eugénie singură. Eugénie, care-i anunţă hotărârea ei de a pleca, îl făcu pe sărmanul îndrăgostit să-şi piardă capul. În loc să consimtă la plecarea tinerei fete, el căzu în genunchi, mărturisindu-i dragostea.

Din acest moment, vom povesti pe scurt ce s-a întâmplat între Turquoise şi Léon Rolland.

Maistrul ebenist petrecu câteva ore la tânăra fată, copleşind-o cu dovezi de tandreţe. Eugénie nu încetă să plângă şi îi mărturisi lui Léon că şi ea îl iubeşte.

Léon se reîntoarse în acea seară acasă aproape nebun de bucurie, având curajul să ascundă totul şi să înceapă a juca un nou rol.

Dar nu poţi să iubeşti două femei în acelaşi timp. Léon o iubea pe Eugénie Garin, deci nu o mai iubea pe Cerise. A doua zi, către orele opt de dimineaţă, Rolland alergă din nou în strada Charonne.

El îşi petrecuse noaptea gândindu-se cu exact atâta calm cât îi permitea noua situaţie, şi în timpul acestei nopţi elaboră un plan.

Deci, când reveni în strada Charonne, nu urcă de la început în mansarda bătrânului Garin, ci intră în loja văduvei Fipart, care-l salută până la pământ.

— Aveţi ceva de închiriat aici? întrebă el imediat.

— Sigur că da, scumpul meu domn, răspunse ea, făcând o reverenţă.

— Ce aveţi?

— Un minunat apartament la etajul III.

— Cât de mare?

— Două camere şi bucătărie.

— La ce preţ?

— Trei sute de franci.

— Să-l vedem, spuse Léon.

Văduva Fipart se grăbi să-i arate apartamentul.

Îi dădu o sută de franci acont şi semnă imediat angajamentul de închiriere pe numele domnişoarei Eugénie Garin. Când formalităţile luară sfârşit, Léon urcă la tânăra fată. Eugénie Garin, scăpată din ajun de prezenţa lui Fernand, era de-acum la lucru lângă mica ei sobă de fontă. Când îl văzu intrând, se roşi până în vârful urechilor, îşi ascunse capul în mâini pentru a nu i se citi pe faţă ruşinea care-o cuprinsese, Léon îi luă în tăcere mâna, apoi îi zise tremurând:

— Mă vei ierta, oare?

Ea nu răspunse, dar un suspin îi ieşi din piept.

— Vino cu mine, îi spuse el, vino!

Ea îl privi cu o uimire bine simulată.

— Unde vreţi să mă duceţi? îl întrebă.

— Vino.

Şi îi luă mâna, sugerându-i să iasă din mansarda îngrozitoare.

— Vreau să-ţi arăt un apartament, care se găseşte în această casă.

Ea păru să nu înţeleagă nimic şi-l urmă. O conduse la etajul al treilea şi o făcu să pătrundă în apartament.

— Ce părere ai despre acest mic apartament? o întrebă el.

— Cred că este ocupat de o persoană mult mai bogată decât mine, spuse ea surâzând cu un surâs trist.

— Te înşeli…

Ea îl privi cu un aer atât de naiv, încât şi cel mai bănuitor om s-ar fi înşelat.

— Acest apartament este al meu, spuse Léon.

— Al tău?

— Nu, mă înşel, nu este al meu… este… Nu ghiceşti?

— Cum să ghicesc?

— Este al tău, Eugénie.

— Al meu? strigă ea.

El căzu în genunchi.

— Iartă-mă, spuse el, poate că te-am ofensat, dar ce vrei? Această mansardă este oribilă.

Ea îşi ascunse capul în mâini şi izbucni în lacrimi.

— Ah! ce umilinţă!

Sărmanul om era în genunchi, o rugă, o imploră, îi vorbi în numele dragostei lui.

Eugénie se lăsă învinsă şi convinsă. Ea consimţi să locuiască în acest apartament, să stăpânească aceste drăguţe mobile pe care Léon pretindea că le-a luat, pe toate, din atelierul lui.

— Dumnezeule, murmură ea. Trebuie deci să vă iubesc!

Din această seară începu viaţa disperată a sărmanei Cerise. Léon o iubea pe Turquoise. Léon n-o mai vedea decât pe ea. Nu se mai gândea decât la ea… abia dacă-l mai vedeai prin atelier, când şi când; pleca devreme, se întorcea puţin înainte de căderea nopţii. Dacă tânăra soţie îl întreba

ceva, îi răspundea cu nerăbdare, aproape brutal. În timpul acestor patru zile, Léon nu a trăit decât pentru Eugénie. A fost un vis din care, deşteptarea avea să fie teribilă. În a cincea zi de dimineaţă, când Léon ajunse către orele opt în strada Charonne şi se pregătea să urce scara cu pasul lui grăbit, caracteristic îndrăgostiţilor, văduva Fipart îşi arătă capul hidos prin ghişeul lojei.

— Domnul Rolland! spuse ea.

Léon se întoarse şi o privi.

Ea avea pe buze un surâs batjocoritor care-l făcu pe Léon să tresară.

— Ce doriţi? spuse el.

— Să vă dau cheia.

— Care cheie?

— Aceea a domnişoarei Eugénie.

— A plecat, deci?

— Da.

— La orele opt dimineaţa?

— Mult mai devreme, domnule!… Mi-a dat cheia în zori.

— Şi unde s-a dus?

— Nu ştiu.

Léon urcă cuprins de o presimţire funestă.

Micul apartament era curat, aranjat ca de obicei şi totul arăta prezenţa recentă a Eugéniei.

Pe masa sufrageriei, Léon găsi o scrisoare. O luă, o deschise, citi şi rămase ca trăsnit.

Scrisoarea, care îi căzu din mână, conţinea câteva rânduri: „Iubitul meu, Din motive pe care nu pot să ţi le destăinui, sunt obligată să mă despart de tine pentru o zi sau două, dar ne vom revedea curând.

Te iubesc, Eugénie”.

Această scrisoare produse asupra lui Léon efectul unei lovituri de măciucă. La început crezu că visează. Apoi fu obligat să se convingă că este foarte treaz, după aceea fu asaltat de gânduri de gelozie, gânduri teribile, care făcură să i se acopere fruntea de sudoare, să simtă bătaia sângelui

în tâmple. Eugénie nu-l părăsise cumva pentru a urma un rival fericit?

Domnul Rolland căzu pe un scaun, îşi puse coatele pe masă, îşi luă capul în mâini şi începu să plângă ca un copil.

O oră mai târziu, văduva Fipart urcă. Léon o copleşi cu întrebări cu privire la plecarea Eugéniei. Portăreasa nu ştia însă nimic, decât că Eugénie, în ajun, ieşise pe întuneric, că n-a revenit decât în timpul nopţii şi că a plecat în zori, ducând un mic pachet. Rolland plecă disperat. Reveni în aceeaşi zi, seara, a doua zi… Eugénie nu se întorsese.

S-au scurs astfel două zile, zile îngrozitoare, cu spaime mortale şi gânduri de sinucidere.

Dar în scrisoarea ei, tânăra fată promisese că revine şi deci el mai spera. Ea spusese că absenţa va dura o zi sau două. În seara celei de a treia zile, către orele patru, Léon reveni.

— N-am văzut-o, spuse văduva Fipart. Trebuie să cred, bunule domn Rolland, că există un motiv serios care o împiedică să revină… căci ea vă iubeşte, acest lucru se vede foarte bine.

El nu voi să audă mai mult şi plecă cu ochii plini de lacrimi.

Dar la numai câteva minute după ce plecă, Eugénie ajunse acolo în acel umil costum care o ascundea pe Turquoise şi care-i dădea aparenţa unei sărmane muncitoare. Turquoise urcă deci la ea, la etajul al treilea, precedată de văduva Fipart care-i aprinse focul în cămin şi puse o lumânare pe masă. Apoi, ea, se aşează foarte liniştită şi o privi pe văduva Fipart.

— Ei bine, spuse ea cu acea familiaritate pe care o au femeile galante pentru cele care au fost, cândva, dar nu mai sunt. Ce s-a întâmplat? Povesteşte-mi, draga mea.

— S-a întâmplat, răspunse demna văduvă a nenorocitului Nicolo, că soţul frumoasei Cerise vine aici de zece ori pe zi, plânge ca un copil şi crede că ai plecat după vreun iubit.

Turquoise începu să râdă.

— Asta-i tot?

— Păi ce mai vrei?

— Când a venit pentru ultima oară?

— Chiar acum cinci minute. Tocmai a plecat

— Bine, deci va reveni imediat, îmi închipui, dar am totuşi timpul să-i scriu o scrisoare.

Apoi, pentru a se asigura, spuse:

— În tot cazul, Fipart, aşează-te la fereastră. Ai ochi buni?

— Văd noaptea ca pisicile.

— Foarte bine, rămâi aici şi, dacă-l vezi venind, să mă previi. Voi avea timpul să mă salvez.

Turquoise luă o pană, hârtie, se aşează comod, păru să reflecteze câteva minute şi scrise următoarele rânduri, pe care avu grijă să le puncteze pe ici-pe colo cu numeroase greşeli de ortografie, ceea ce dă întotdeauna o trăsătură caracteristică scrisorii unei femei muncitoare: „Iubitul meu, Iartă-mă, te-am minţit I.

Te-am minţit, sărmanul meu Léon, spunându-ţi că voi reveni imediat şi că ne vom revedea.

Am părăsit strada Charonne cu intenţia de a nu ne mai vedea niciodată, cu intenţia de a nu mai reveni niciodată şi revin astăzi numai pentru a-ţi lăsa aceste rânduri, de etern adio.”

— Hm, se întrerupse Turquoise, iată o frază foarte bună, care valorează aur, onorabilul meu protector va fi încântat.

Şi ea continuă: „Nu, iubitul meu, nu ne vom mai revedea niciodată, nu trebuie să ne mai vedem, păstrează amintirea trecutului, cum se păstrează amintirea unui vis frumos.

Iubitul meu, mă doare sufletul scriind aceste rânduri, căci te iubesc, mai mult decât mă iubeşti tu probabil… Şi pentru că te iubesc, vreau să fiu puternică şi să nu mă gândesc decât la tine.

Dacă ai fi fost liber, dragostea ta ar fi fost pentru mine paradisul pe pământ… dar tu eşti căsătorit… tu eşti tată… şi m-am gândit că oricât de sinceră ar fi fost dragostea mea,

oricât de naiv ar fi fost elanul inimii care m-a condus către tine, eu nu sunt decât o nedemnă creatură, care aruncă dezbinarea într-un cămin…

Din cauza aceasta, iubitul meu, îţi spun adio… Gândeşte-te că ai obligaţii mari de îndeplinit şi că în câteva zile mă vei uita. Să dea Domnul să am şi eu aceeaşi fericire!

Încă o dată adio, lasă-mă şi uită-mă…!

Eugénie”.

Turquoise lăsă această scrisoare deschisă pe masă. Apoi îi spuse lui Fipart câteva cuvinte pe şoptite, coborî cu ea împreună şi plecă pe jos aşa cum venise, până la bulevard, de unde luă o trăsură.

— Dacă nu se sinucide până mâine, gândi ea, în trei luni îşi va pune verigheta amanet la Muntele de Pietate ca să-mi aducă un buchet de flori. Ah, bărbaţii! Ce tagmă demnă de dispreţuit… şi ce proşti sunt, murmură ea.

O oră mai târziu, o oră după plecarea Turquoisei, Léon reveni.

— Ei? întrebă el pe văduva Fipart care, cu ochelarii pe nas, citea un foileton.

— A venit.

Scoase un strigăt de bucurie şi voi să alerge sus pe scări. Dar bătrâna îl reţinu de coada redingotei.

— Aşteptaţi să vă povestesc…

— Ce? făcu Léon nerăbdător.

— Lucruri care vă interesează probabil.

— Să vedem… spune repede.

— Avem tot timpul, spuse văduva Fipart, ea nu mai e sus.

— Cum?

— A plecat.

— Iarăşi!

— Ascultaţi…

Léon Rolland deveni palid, tremurând din tot corpul.

— Se pare, spuse cu gravitate Fipart, că domnişoara Eugénie a făcut lucruri frumoase de când a plecat…

— Ce spui? Ce vrei să spui? exclamă Léon cu o voce emoţionată.

— Se pare că a făcut avere.

— Ea… a făcut… avere!… murmură el stupefiat

— Aşa se pare.

— Păi explică-mi, strigă Rolland.

— Ei bine, era îmbrăcată ca o ducesă.

Léon avu ameţeală.

— Avea pene la pălărie, urmă văduva, căreia Turquoise îi făcuse un instructaj serios.

— Eşti nebună! murmură Léon.

— Şi a venit cu un echipaj…

— Cred că visezi.

— Un cupeu cu doi cai, urmă Fipart, cu un vizitiu numai aur, de sus până jos, şi în timp ce trecea, doi tineri care tocmai coborâseră de pe cai ziceau: „Iată pe cea mai drăguţă întreţinută din Paris”.

Léon nu vru să mai audă nimic. Urcă grăbit la etajul al treilea, cu toate că văduva continua să-i vorbească:

— Domnule Léon, am uitat să vă spun că nu era singură… era cu un domn foarte drăguţ în trăsură…

Léon nu mai auzea.

Uşa micului apartament era deschisă, focul ardea în cămin, lumânarea era încă aprinsă pe masă. Inima lui începu să bată. Speră un moment că portăreasa îl minţise… crezu că ea era aici.

— Eugénie, Eugénie! strigă el făcând înconjurul apartamentului.

Apartamentul era gol.

El găsi scrisoarea deschisă pe masă, o luă cu o mână convulsivă şi o citi…

Văduva Fipart care urca scara auzi, dintr-odată, un strigăt, apoi un zgomot surd… Acela al căderii unui corp pe parchet.

Terminând de citit scrisoarea de adio a Eugéniei, nenorocitul de Léon Rolland leşinase.

Să revenim acum în strada Moncey, unde Turquoise se grăbise să se reîntoarcă.

Capitolul XXXVII.

În momentul în care Eugénie Garin sau, dacă preferaţi, Turquoise, părăsea – îmbrăcată ca muncitoare – mica locuinţă pentru a merge în strada Charonne, un cupeu care urca pe strada Clichy se opri exact în faţa grădinii ei.

O femeie coborî. Această femeie, îmbrăcată în negru şi cu faţa acoperită de un văl des, al cărei mers vioi trăda tinereţea, sună fără ezitare ca şi cum s-ar fi reîntors la ea acasă.

Poarta se deschise şi ea traversă repede grădina, îndreptându-se direct către intrarea principală a casei.

— Iată o doamnă, spuse valetul Turquoisei, intrând aici ca la ea acasă, pe cuvânt de onoare! cu toate că n-am văzut-o niciodată.

— Aş dori să vorbesc cu doamna Jenny – spuse vizitatoarea.

— Locuieşte aici, doamnă, spuse valetul pe un ton impertinent.

Vizitatoarea era îmbrăcată în negru, foarte simplu, ca o femeie cinstită: era suficient pentru a provoca obrăznicia unui valet.

— Locuieşte aici, repetă el, dar momentan nu este acasă.

Ea îşi ridică vălul şi spuse cu un accent de autoritate care nu permite replică:

— Atunci condu-mă în salon, voi aştepta.

Ea îl îndepărtă cu un gest imperial, intră în vestibul şi se îndreptă foarte liniştită în dreapta, spre salonul de iarnă a cărui uşă o deschise chiar ea, fără nici un pic de ezitare.

Lacheul rămase înmărmurit.

Baccarat, căci ea era, se aşeză într-un colţ, lângă foc, într-un vechi fotoliu care exista şi pe vremea ei, căci sir Williams, când cumpărase casa, o luase complet mobilată, iar Turquoise nu-şi adusese decât boneta de noapte şi speranţele ei.

După ce s-a aşezat, Baccarat i-a întins o carte de vizită valetului.

— Când stăpâna se va reîntoarce, spuneţi-i c-o aştept.

O lampă lăsată pe căminul salonului lumina faţa păcătoasei pocăite, a cărei frumuseţe suverană sfârşi prin a înfrânge obrăznicia valetului şi a-l intimida.

— Stăpâna e plecată? întrebă Baccarat.

Ea îl privea cu acea fixitate care interzice orice minciună subalternilor.

— Da, doamnă, răspunse valetul.

— Când se va reîntoarce?

— Pentru a lua masa de prânz, cam într-o oră.

— Foarte bine, poţi să pleci.

Şi Baccarat îl concedie cu un gest.

Valetul plecă s-o întâlnească pe jupâneasă, căreia îi încredinţă secretul acestei vizite ciudate, a unei femei care pătrunde într-o casă ca şi cum ar fi o ţară cucerită.

— Îmi închipui cine trebuie să fie, spuse jupâneasa.

— Cine oare? întrebă valetul curios.

— O doamnă pe care stăpâna noastră o aştepta să vină chiar azi.

Valetul aruncă o privire asupra cărţii de vizită a lui Baccarat şi citi: „Doamna Charmet”.

— Asta o fi? întrebă el.

— Nu-i ştiu numele, dar precis trebuie să fie ea.

Un ceas mai târziu, apăru şi Turquoise.

— Doamnă, îi spuse jupâneasa, alergând înaintea ei, în salon se află o doamnă care vă aşteaptă.

— Aha! spuse Turquoise tresărind.

— Iată cartea ei de vizită.

— Ea e – spuse Turquoise şi apoi îi spuse jupânesei: vino să mă dezbraci şi să-mi pui o rochie.

Intrând în vestibul, Turquoise se gândise să urce la primul etaj şi să treacă în camera ei, dar dintr-o dată făcu cale întoarsă. Avu, în acel moment, o inspiraţie de geniu – şi Turquoise, într-adevăr, era aproape o femeie de geniu. Se

reîntorsese deci şi intră în salon, unde Baccarat se lăsase în voia amintirilor.

Biata femeie, regăsindu-se în această casă unde ea petrecuse primii ani ai vieţii sale nebune, în acest salon unde fiecare mobilă era pentru ea un semn care-i permitea să reconstruiască trecutul, revăzu ca într-un vis aceşti ani ai tinereţii. Chiar în acest loc, chiar la această oră, în mijlocul tăcerii, Baccarat crezu un moment că renaşte din propria ei cenuşă. Cufundată în amintirile ei, ea se întreba dacă nu cumva trecutul mai apropiat nu este doar un vis… Dacă toată pocăinţa ei, toată viaţa ei austeră, casa ei rece de pe strada d'Isly, dacă toate acestea nu sunt cumva doar o halucinaţie şi dacă nu cumva ea nu era tot Baccarat, femeia frumoasă, nebună, jucând pe degete inimile şi averile…

Zgomotul uşilor deschise de Turquoise o smulseră pe doamna Charmet din visele ei.

Aruncă o privire asupra rochiei negre pe care-o purta şi-şi dădu seama că nu mai sunt vechile ei rochii de catifea grena… şi astfel, sentimentul realităţii îi reveni.

Baccarat era moartă…

Singura care exista era doamna Charmet, o femeie cinstită, care se ocupa cu opere de caritate. Se întoarse pentru a vedea cine a intrat. Turquoise, îmbrăcată ca o muncitoare, cu capul acoperit de o mică bonetă, era în prag.

Baccarat crezu că este jupânească şi o întrebă?

— Stăpâna nu s-a întors?

— Ba da! doamnă, răspunse Turquoise, înaintând şi salutând-o pe Baccarat.

— Atunci, te rog comunică-i c-o aştept.

— Vai! doamnă, spuse Turquoise, închizând uşa, continuând să meargă către Baccarat. Vă rog să iertaţi hainele pe care le port, în care mă vedeţi şi care v-au făcut să mă confundaţi cu jupânească mea fără îndoială…

Baccarat avu un gest de surpriză şi o privi pa Turquoise cu atenţie.

— Eu sunt Jenny.

— Dumneavoastră?

— Sau Turquoise, cum mi se spune…

Baccarat o învălui în întregime cu privirea ei clară şi profundă, care îi permitea să judece un om de la prima vedere.

La început crezu că are de-a face cu o cursă. Dar, după ce analiză rapid acest obraz minunat de frumos, acest păr blond scăpat de sub bonetă ca un protest împotriva acestei modeste pălării, când privirea ei întâlni magnetul care scăpa din ochii mari de un albastru sumbru, când sub rochia largă şi simplă ghici talia zveltă, ondulată a păcătoasei, Baccarat nu avu nici o îndoială: aceea pe care o avea înaintea ochilor era, într-adevăr, Turquoise. Femeia care îl vrăjise pe Fernand Rocher, Fernand pe care Baccarat îl iubise atât de mult.

— Aha, spuse ea, dumneata eşti Jenny.

— Eu sunt, spuse Turquoise, cu o delicateţe în voce şi un surâs care o surprinseră pe Baccarat.

Baccarat se aşteptase să găsească la Turquoise un orgoliu mai sfidător şi un ton mai impertinent.

Turquoise adăugă:

— Mi s-a dat cartea dumneavoastră de vizită, şi cu toate că am onoarea de a vă vedea pentru prima dată… cu toate că numele dumneavoastră îmi este necunoscut, credeţi-mă că vă voi servi cu orice aveţi nevoie.

— Într-adevăr, doamnă – răspunse Baccarat, care se ridică şi dezvălui astfel eleganţa taliei sale înalte, o frumuseţe imposibil de ascuns – într-adevăr, nu m-aţi văzut niciodată şi numele pe care l-aţi citit pe cartea mea de vizită trebuie să vă fie complet necunoscut.

Turquoise se înclină.

— Dar altădată am purtat alt nume…

— Da? zise Turquoise, care mima atât de bine surpriza, încât Baccarat, cu toată clarviziunea ei obişnuită, fu derutată.

— Acest nume, urmă ea, a avut altădată o tristă celebritate.

Turquoise o privi cu atenţie, aşa cum fixezi pe cineva care ascunde un mister.

— Au trecut câţiva ani de-atunci, continuă doamna Charmet, de când mi se spunea Baccarat.

Turquoise scoase un strigăt. Acest strigăt era un mic poem, care exprima în acelaşi timp mirare, admiraţie şi respect.

Pentru Turquoise, păcătoasă la începuturile ei, Baccarat trebuia să fi fost un fel de fiinţă superioară, o femeie căreia îi invidiezi renumele şi înalta situaţie, ca un general acoperit de glorie, pe care tânărul sublocotenent îl urmăreşte din priviri.

— Cum, reluă Turquoise, dumneavoastră sunteţi Baccarat?

— Am fost, spuse ea coborând ochii; astăzi mă numesc doamna Charmet.

— Lăsaţi-mă să vă sărut mâna, doamnă, continuă tânăra femeie, căci ştiu ce sunteţi şi cât valoraţi.

Şi Turquoise luă mâna lui Baccarat, o duse la buze şi continuă s-o privească cu o admiraţie naivă, care se adresa fie curtezanei cu succes, fie femeii a cărei pocăinţă egalase greşelile.

Mai probabilă era prima ipoteză, dacă ne gândim că Turquoise era ceea ce fusese Baccarat, dar s-ar putea accepta tot atât de bine şi cea de a doua ipoteză, văzând rochia simplă şi boneţica purtată de Turquoise. Nu cumva ea era de-acum pocăită?

— Da, continuă ea ridicându-şi ochii mari către Baccarat, aruncând astfel asupra unei femei toată puterea magică a acestei priviri, în faţa căreia bărbaţii se înclină întotdeauna. Da doamnă, cunosc acest nume de foarte mult timp.

— Da? întrebă Baccarat cu tristeţe.

— Nu cumva asta este casa dumneavoastră? Nu sunt chiar la dumneavoastră? reluă Turquoise, a cărei voce

deveni armonioasă ca un refren creol, ca o melopee venită din pământuri binecuvântate de soare; şi nu în această casă, în care sunteţi atât de prezentă, în mijlocul acestor mobile, al acestor tablouri, al acestor obiecte de artă, amintind permanent gustul dumneavoastră, nu aici am învăţat eu câte ceva din viaţa pe care aţi trăit-o?

Baccarat o lăsă pe Turquoise să vorbească şi o observă cu atenţie.

— Da, doamnă, continuă Turquoise din ce în ce mai animată. Tot aici mi s-a vorbit de dumneavoastră. Până nu de mult am avut în serviciul meu pe Germain.

— Vizitiul meu? întrebă Baccarat.

— Da, doamnă.

— Şi el v-a vorbit despre mine?

— N-aş putea spune. Mai curând mi-a răspuns la unele întrebări, căci eram foarte curioasă să ştiu o mie de detalii despre viaţa dumneavoastră. Dacă dumneavoastră nu-mi veţi promite că mă veţi ierta, nu-mi voi permite niciodată să vă spun…

— Vorbeşte, spune-mi tot, copila mea, spuse Baccarat cu bunătate.

— Ei bine, murmură Turquoise, aţi trăit într-o lume în care eu abia acum pătrund, doamnă, înainte ca dumneavoastră să deveniţi o nobilă şi o sfântă, aţi avut cai… trăsuri… amanţi…

Un surâs de înger apăru pe buzele lui Baccarat.

— Spune, copila mea, nu mă ofensezi de loc.

— Aţi fost o leoaică, reluă Turquoise, şi eu, care acum debutez, eu, care sunt încă un copil, am auzit atâta vorbindu-se despre dumneavoastră, încât am vrut să ştiu cum trăiaţi… Casa dumneavoastră era de vânzare. Am crezut că, dacă o voi cumpăra, voi moşteni şi gloria dumneavoastră. Am vrut să fiu confundată cu dumneavoastră… ăsta este şi motivul pentru care l-am păstrat pe Germain.

Baccarat o asculta surâzând. Tânăra păcătoasă îşi juca atât de bine rolul de ingenuă, voia să afişeze atât de simplu această fanfaronadă a viciului, încât de câteva ori Baccarat – clarvăzătoarea şi puternica Baccarat – era să se lase prinsă în joc.

— Aveam un asemenea respect al tradiţiilor lăsate de dumneavoastră – şi Turquoise continuă să apese uşor mâna lui Baccarat – că totul a rămas aici în ordinea stabilită de dumneavoastră. Numai camera de culcare era nemobilată, nu a putut fi reconstituită cu exactitate.

— Aha, spuse Baccarat, numai camera mea…

— Totul este ca în ajunul plecării dumneavoastră: budoarul, salonul de vară, sufrageria, salonul acesta…

— Şi, întrebă doamna Charmet, Germain nu v-a spus nimic despre cauza retragerii mele?

— Ba da, doamnă…

Baccarat tresări.

— Ce v-a spus?

— Mi-a spus că într-o zi, dumneavoastră, care aţi ruinat un prinţ surâzând, dumneavoastră, pentru care bărbaţii mureau în duel sau se sinucideau ca adevăraţi fanatici, aţi sfârşit prin a iubi…

— V-a spus el aşa ceva? murmură Baccarat, a cărei voce se schimbă.

— Da, şi mi-a spus că aţi iubit cum nu se iubeşte decât o singură dată în viaţă, cum probabil numai noi singure ştim să iubim. Apoi el mi-a spus că, din dragoste pentru acest om, aţi părăsit totul, aţi renunţat la totul şi aţi fi dispărut în lumea mare.

— V-a spus el aşa ceva?

— Şi nu este adevărat? întrebă naiv tânăra fată.

— Este pe jumătate adevărat!

— Vai, dar ce frumos este, spuse Turquoise.

— Şi… v-a vorbit şi de… el? întrebă Baccarat cu adevărat emoţionată.

— Da, spuse Turquoise, făcând un semn cu capul.

— Şi ce v-a spus despre el?

— Doamnă, murmură îngrozitoarea creatură, care ştia să ia toate formele, toate măştile, şi să joace toate rolurile cu o egală superioritate. Doamnă… doamnă, vă rog să mă iertaţi… am fost nebună… m-am apucat să răsucesc un cuţit în rana sufletului dumneavoastră…

Şi Turquoise, cu vocea tremurătoare, cu ochii plini de lacrimi, se aruncă la picioarele lui Baccarat. Dar Baccarat, emoţionată un moment, redevenise ea însăşi.

— Ce trebuie să-ţi iert, copila mea, zise ea cu calm, ce rău mi-ai făcut? Ce absurdă istorie trebuie să-ţi fi povestit Germain.

Aceste cuvinte produseră asupra Turquoisei o surpriză incredibilă.

Ea se ridică, făcu un pas înapoi, o privi pe Baccarat cu prefăcută mirare şi strigă:

— Deci, nu este adevărat?

— Ce să fie adevărat?

— Ceea ce mi-a povestit Germain.

— Iată, micuţa mea, spuse Baccarat liniştită; explică-mi întâi cu exactitate ce ţi-a spus el şi apoi vom vedea.

— Dar, doamnă, veţi muri de o mie de ori dacă este adevărat!

— Spune, totuşi.

Vocea lui Baccarat era fermă şi hotărâtă.

— Ei bine, murmură Turquoise, ezitând la fiecare cuvânt, mi-a spus că… acest om, pe care l-aţi iubit… acest om era un hoţ!

Baccarat nici măcar nu clipi.

— V-a spus aşa ceva… şi l-aţi crezut?

— Ba mi-a spus mai mult: că au venit să-l aresteze chiar aici… într-o dimineaţă… şi că dumneavoastră aţi leşinat…

Turquoise se opri.

— Şi-apoi? întrebă Baccarat.

— Că după ce v-aţi revenit, aţi ieşit pe jumătate înnebunită şi că de atunci nu v-a mai văzut nimeni.

— Asta-i tot?

— Tot. Restul, cred că l-am ghicit.

— Te ascult, spuse Baccarat.

— M-am gândit că dumneavoastră, pentru a-l salva, trebuie să fi pus la bătaie toată averea.

— Ai ghicit!

— Ah! strigă Turquoise îngrozită, deci este adevărat.

— Pe jumătate, v-am spus… într-adevăr, l-au arestat pe acest om… dar era nevinovat.

Turquoise respiră.

— Şi l-aţi salvat!

— Da!

— Şi… sunteţi… fericită?

— Nu, spuse Baccarat, căci el nu mă iubeşte, el iubeşte pe altcineva…

— Şi… v-a părăsit?

— Nu, eu l-am părăsit. Dar spune-mi, Germain nu ţi-a spus numele lui?

— Mi-a spus că era un bărbat înalt, brunet şi palid, dar numele nu-l ştia.

— Adevărat?

— O, doamnă, continuă Turquoise, cu opt zile înainte nu admiram la dumneavoastră decât femeia de altădată, seducătoarea Baccarat şi mă sileam să vă iau ca model, să vă imit în tot ce aveţi mai bun… dar astăzi…

Turquoise suspină şi ridică ochii.

— Astăzi… e altfel? întrebă Baccarat.

— Astăzi admir cu mult mai mult femeia îndrăgostită, decât pe aceea care se lăuda că nu are inimă…

— Şi de ce aceasta, micuţo?

— De ce… murmură Turquoise, a cărei voce se schimbă mult, ei bine, pentru că şi eu, ca şi dumneavoastră, am sfârşit prin a-l iubi…

Baccarat aruncă privirea ei limpede şi teribilă asupra tinerei fete, acea privire care pătrundea până în adâncul sufletului, şi totuşi Turquoise izbuti să-i suporte fulgerarea.

— Este adevărat că iubeşti, sărmană copilă?

— O! făcu Turquoise, ducându-şi mâna la inimă. Şi în această exclamaţie ai fi jurat că ea îşi pune întregul suflet.

— Ascultaţi, doamnă, spuse ea, nu ştiu ce vă aduce la mine… nici măcar nu ştiu ce aţi venit să-mi cereţi, dar, în numele cerului, daţi-mi dreptul numai la un cuvânt, lăsaţi-mă să spun totul, căci dumneavoastră singură puteţi să mă înţelegeţi… şi poate…

— Poate ce? întrebă Baccarat.

— Să-mi daţi un sfat.

— Vorbeşte, copila mea!

— Acum cincisprezece zile, bărbatul care mi-a cumpărat această casă trebuia să plece grabnic la Londra. Mi-a promis că va veni în noaptea aceea şi-şi va lua rămas bun. Îl aşteptam aşezată acolo unde şedeţi dumneavoastră, în acel fotoliu, şi pendula tocmai suna orele patru dimineaţa… În acel moment, s-a sunat la poartă. Am auzit zgomote şi paşi în grădină… am alergat… Contele venea să-şi ia rămas bun aşa cum promisese, dar nu era singur, era urmat de doi bărbaţi, şi aceşti doi bărbaţi purtau un al treilea pe braţe. Acesta era leşinat şi pierdea sânge; se bătuse în duel cu vicontele şi vicontele hotărâse să-l transporte la mine…

Turquoise se opri, ca şi cum nu putea să-şi reţină emoţia.

— Continuă, spuse Baccarat cu bunătate.

Atunci Turquoise povesti – pe scurt – convalescenţa lui Fernand, cele opt zile în timpul cărora el a rămas la ea, apoi teroarea pe care a simţit-o gândindu-se că-l iubeşte, şi cum l-a condus cu ochii legaţi în mijlocul nopţii, jurându-şi că nu-l va mai revedea…

Avu apoi îndrăzneala să-i vorbească despre plecarea ei grăbită după câteva zile, întâlnirea ei cu Fernand, felul cum acesta a urmărit-o, apoi cum ea a cedat, cum a revenit acasă… Merse chiar mai departe, şi povesti că ştia că el are soţie şi un copil şi că în aceeaşi zi s-au întâlnit în Bois de Boulogne cu vicontele de Cambolh… Povesti şi scena care

urmă acestei întâlniri, cât şi hotărârea ei definitivă de a se despărţi de Fernand pentru totdeauna.

Când ajunse aici, se opri şi o privi pe Baccarat.

— Ei bine, spuse Baccarat cu bunătate, şi ce ai de gând să faci?

— Iată aceste haine, spuse Turquoise. De câteva ore roşesc pentru viaţa pe care am dus-o şi mi-am adus aminte de dumneavoastră. Turquoise e moartă, doamnă, nu mai rămâne acum decât Jenny… Jenny care-şi va închiria o cameră de 200 de franci pe an şi va trăi numai din munca ei.

— Vei face aşa ceva? întrebă Baccarat cu neîncredere.

— Da, răspunse ea, şi dacă mă iubeşte… Ei bine, cel puţin nu va spune nimeni că-i fur averea… Nu vreau de la el decât dragostea…

Şi Turquoise, tăcând, începu să suspine.

Dar Baccarat se ridică deodată de pe scaun; aruncă, printr-o mişcare bruscă, pălăria acoperită de voal, care-i căzu pe umeri şi rămase ataşată numai prin panglicile ei, dând la iveală buclele-i frumoase, roşcate.

În acelaşi timp, ochiul păcătoasei pocăite îşi regăsi claritatea de altădată, gura se arcui într-un surâs neîncrezător, şi doamna Charmet redeveni Baccarat din vremurile apuse, nebuna creatură care înlănţuise atâţia bărbaţi la carul ei triumfal; ea domina pe Turquoise, în acest moment, prin înălţimea staturii şi superioritatea fatalei sale experienţe:

— Eşti foarte tare, micuţo, îi spuse ea cu o voce puternică, batjocoritoare şi învăluind-o cu o privire plină de fulgere! dar tu uiţi prea repede că mă numesc Baccarat. Între noi două, acum!

Capitolul XXXVIII.

Această neaşteptată schimbare ar fi uimit oricare altă femeie, în afară de blonda Jenny, tânăra elevă a baronetului sir Williams.

Baccarat era, în acest moment, plină de îndrăzneală, de hotărâre şi de energie. Nu-i lipsea decât un pumnal în mână, pentru a ne face să ne aducem aminte scena din casa de nebuni, unde îngenunchease, obligând-o pe Fanny să-şi trădeze secretul.

Dar Jenny era o femeie puternică, un adversar demn de Baccarat.

O secundă, păstrară amândouă tăcerea şi se priviră ca două tigroaice, provocându-se la luptă şi măsurându-se din ochi.

Jenny redeveni calmă, surâzătoare, gata să susţină lupta:

— Doamnă, spuse ea în sfârşit, sau sunteţi nebună şi aţi suferit chiar acum o criză…

— Nu sunt nebună, spuse Baccarat, spune mai departe, micuţo.

— Sau bărbatul pe care-l iubesc, este acelaşi pe care-l iubiţi şi dumneavoastră…

— E adevărat.

Baccarat pronunţă, aceste cuvinte fără echivoc, şi Jenny înţelese cu ce rivală avea de-a face. Uneori calmul este mai ameninţător decât furtuna.

La rândul ei, tăcu şi păru să aştepte ca Baccarat să-şi exprime dorinţele.

— Micuţo, spuse aceasta înseninându-se, ţi-am făcut onoarea să te ascult, sper că-mi vei face şi tu aceeaşi plăcere?

— Vorbiţi, doamnă, spuse Turquoise cu supunere.

— Sunt deci înaintaşa ta, spuse Baccarat, şi pentru că îmi cunoşti trecutul, poţi fi sigură că-mi voi ţine cuvântul.

Turquoise avu prezenţa de spirit să se prefacă a tremura şi să exprime un fel de groază neaşteptată.

— Ascultă, reluă Baccarat, bărbatul de care tocmai îmi vorbeai, bărbatul pe care tu pretinzi că-l iubeşti, ei bine, şi eu îl iubesc… îl iubesc de patru ani, şi pentru el mi-am schimbat viaţa.

Jenny avu un gest de surprindere, amestecat cu spaimă.

— Iată, spuse Baccarat, vreau să cred că şi tu îl iubeşti… că-l iubeşti cu adevărat… dar trebuie să mi-o dovedeşti.

— Uitaţi-vă la hainele mele, spuse Turquoise.

— Asta nu este o dovadă.

Turquoise alergă către un scrin, îl deschise repede şi strigă:

— Iată… iată… veniţi să vedeţi.

Ea scoase din sertar un plic mare, rupse învelitoarea şi împrăştie conţinutul înaintea lui Baccarat.

— Uitaţi-vă, spuse ea… uitaţi-vă, pentru început, la actul de proprietate al acestei case, cumpărată de vicontele de Cambolh, amantul meu, şi, alături de el, acest act, prin care-mi dăruieşte această casă, semnat de asemenea de el.

— Şi altceva?

— Iată după aceea o inscripţie de rentă de 3% pentru o sumă de 360.000 de franci, apoi o alta de 6.000 de ludovici rentă, plătibile de către oraşul Paris.

— Ei bine, spuse Baccarat, şi cei cu asta, ce dovedesc toate acestea?

Baccarat examină plicul şi citi scris pe el: „Domnului viconte de Cambolh”.

— Îi înapoiezi toate acestea? întrebă ea.

— Da, spuse Turquoise, citiţi şi scrisoarea care era în acelaşi plic.

Baccarat deschise scrisoarea şi citi: „Iubitul meu viconte, Iartă-mă că te-am înşelat şi că am ţinut cont numai de inima mea, nu şi de interesele mele. Întâlnirea noastră de astăzi m-a luminat în ceea ce priveşte viitorul meu. Ştiu acum ce am de făcut. Îţi înapoiez deci tot ceea ce mi-ai dăruit şi părăsesc casa care este a ta şi pe care poţi s-o foloseşti imediat. Adio!

Jenny.”

— Vă mai îndoiţi acum? întrebă Turquoise, privind-o pe Baccarat, vă mai îndoiţi acum de dragostea mea pentru el?

— Da, spuse Baccarat, dar îmi vei permite să deschid o parantează.

Baccarat scoase un carnet din buzunar şi din acest carnet scoase o scrisoare.

Această scrisoare era aceea pe care, în ajun, sir Williams – redevenind contele Andréa – i-o dăduse ca fiind găsită în buzunarul unei rochii din prăvălia unui telal, scrisoare care era scoasă din plicul ei, destinată unei persoane anonime, unei femei, privind negocierea unor bilete amoroase.

— Recunoaşteţi scrisul? – întrebă ea – întinzând scrisoarea Turquoisei.

— E scrisul meu, spuse ea. Dar cum de aveţi această scrisoare?

— N-are nici o importanţă.

— Trebuie să recunosc că eu am scris-o.

— Când?

— Sunt aproximativ şase luni!

— Cui?

— Unei fete care a murit săptămâna trecută.

— Numele ei?

— Henriette.

— Henriette, şi atâta tot?

— Nu, Henriette Fontaine, căreia îi plăcea să i se spună Henriette de Bellefontaine, poreclită Torpila.

— Am cunoscut-o, spuse Baccarat, care-şi amintea într-adevăr de o păcătoasă cu acest nume.

Şi Turquoise adăugă:

— Ce vreţi, pe vremea aceea, această nenorocită era în mizerie, ca şi mine de altfel, ca şi multe dintre noi. Am organizat un mic comerţ cu scrisorele de dragoste… trebuia să trăim. Acest comerţ m-a scos din mizerie şi eram pe jumătate refăcută atunci când l-am întâlnit pe viconte.

Turquoise, vorbind astfel, avea un accent de sinceritate care o impresiona pe Baccarat, totuşi ea nu se considera încă învinsă.

— Dar asta ce e? întrebă ea.

Şi puse degetul pe inima desenată, cu pana, în josul scrisorii.

— Aceasta? întrebă Turquoise.

Şi păcătoasa avu un surâs batjocoritor privind-o pe Baccarat.

— Sunteţi naivă, spuse ea. Cum? Nu cunoaşteţi acest semn al argoului nostru feminin?

— Nu.

— Şi totuşi este atât de simplu de înţeles.

— Nu înţeleg.

— V-o amintiţi pe Henriette?

— Da.

— Era o fată înaltă, de 28 de ani, cu trăsăturile accentuate…

— Bine, şi?

— Ei bine, eram pentru ea o adevărată prietenă, ea este cea care m-a introdus în lumea noastră. Această inimă desenată voia să însemne că o iubesc în continuare.

Această explicaţie răsturnă toate bănuielile lui Baccarat.

— Sau este încă foarte tare, mai tare decât mă aşteptam, gândi ea, sau, într-adevăr, tot ce spune este adevărat.

Oricare altcineva în afară de Baccarat ar fi încercat o ultimă, o supremă manevră. Ar fi întrebat-o pe Turquoise dacă nu-l cunoaşte pe sir Williams. Baccarat îşi regăsise însă luminoasa inteligenţă de altădată şi avea acum prudenţa unui şarpe. A pronunţa acum numele lui sir Williams însemna, în caz că Turquoise era agenta lui, să se trădeze ea însăşi şi să arate că se teme de el. Iar în caz contrar, ar fi fost complet inutil.

Turquoise, de altfel, era una din acele femei pe a cărei faţă nu se poate citi nimic din spaimele iubirii. Chiar dacă sir Williams ar fi fost în acel moment în casa ei, păcătoasa s-ar fi arătat mirată, la auzul numelui lui.

— Bine, spuse Baccarat, îţi cer iertare, micuţo, nu vom mai vorbi despre această scrisoare…

Ea repuse biletul în carneţelul ei şi carnetul în buzunar.

— Acum, spuse ea, să revenim la Fernand.

Turquoise păru să aştepte.

— Dacă Fernand ar fi sărac, restituirea acestor titluri de rentă, a acestui act de proprietate, cât şi a scrisorii pe care ai scris-o vicontelui ar dovedi clar ca bună-ziua că tu îl iubeşti şi că eşti în stare să renunţi pentru el la orice… Dar el este foarte bogat, el are douăsprezece milioane şi el îţi va da, oricând vei dori, de zece ori mai mult decât ceea ce îi înapoiezi tu astăzi vicontelui.

— E adevărat, spuse Turquoise.

— Deci, nu sunt convinsă încă.

— Şi, cu toate acestea, murmură Turquoise, a adevărat… îl iubesc.

Turquoise deschise un al doilea sertar şi scoase o scrisoare. Această scrisoare era adresată lui Fernand.

— Citiţi, spuse ea. Iată aici o altă dovadă, poate că aceasta vă va convinge…

Baccarat rupse plicul şi citi: „Iubitul meu, Dacă ai acceptat condiţiile pe care ţi le-am pus astăzi, dacă eşti de acord să mă iubeşti fiind săracă, vino să mă vezi mâine, în strada Blanche nr. 17.

Jenny”.

Baccarat se ridică din nou, apoi îşi arătă frumoasele mâini, nervoase, suple, care ascundeau muşchi de oţel sub pielea diafană.

— Micuţo, spuse ea, nu ştiu cum ai început, nu ştiu ce erai înaintea acestui început, nu ştiu dacă eşti de familie bună, dacă ai urmat într-un pension, sau dacă eşti fiică de portar; dar ceea ce pot să-ţi spun eu este că, la 18 ani, eram o fată puternică, o fată de mahala, care nu mă speriam nici măcar de un bărbat de talia mea…

Şi vorbind astfel, Baccarat îi apucă mâna; sub această presiune, Turquoise se înmuie ca o pasăre sub privirea şarpelui şi începu să pălească.

— Vreţi să mă ucideţi? întrebă ea.

— Se poate…

Şi Baccarat uni puternicele sale mâini împrejurul gâtului subţire al tinerei sale rivale, gata să le transforme într-o

menghină.

— Iată, spuse ea, dacă aş vrea, înainte de a putea să scoţi un singur strigăt, te-aş sugruma.

Turquoise era palidă, dar ea suportă totuşi privirea de foc a lui Baccarat.

— Ascultă-mă bine, îi spuse Baccarat a cărei voce întretăiată avea un accent metalic, îţi dau un minut pentru ca să te gândeşti: îl iubeşti pe Fernand?

— Da, spuse Turquoise cu hotărâre.

— Eu de asemenea. Ei bine, alege: sau renunţi pe loc, la el, chiar în această clipă, sau vei muri…

— Am ales, spuse ea.

— Renunţi?

— Nu, îl iubesc… ucide-mă, dar el mă iubeşte şi mă va răzbuna!

Turquoise fusese eroică, dar ea ştia că, invocând dragostea pe care Fernand o avea pentru ea, o va dezarma pe Baccarat. Într-adevăr, mâinile acesteia, gata să stranguleze gâtul rivalei sale, se destinseră subit. Un strigăt scurt îi scăpă.

— O iubeşte! se gândea ea. Poate că moartea ei îl va ucide!

Totuşi, vru s-o supună la o ultimă probă:

— Micuţo, spuse ea, nu te voi ucide pentru că îl iubeşti pe Fernand, dar te voi ucide dacă nu mă vei asculta timp de o oră.

— Ce trebuie să fac?

— Sună şi cere să se înhame caii la trăsură.

Turquoise sună:

— Să se pună caii la trăsură, ordonă ea.

Baccarat luă titlurile de rentă, ordinele de proprietate, şi le puse în plicul lor.

Apoi ea luă cele două scrisori pe care Turquoise le scrisese contelui de Cambolh şi lui Fernand Rocher.

— Ce faceţi? strigă Turquoise.

Baccarat le aruncă în foc.

— Obişnuiesc să ard lucrurile inutile, spuse Baccarat, şi adăugă:

— Vino cu mine!

Baccarat sună, la rândul ei.

— Aduceţi doamnei o pălărie şi un palton, spuse ea jupânesei.

Trei minute mai târziu, cele două femei se urcau în trăsură.

— Vei merge în strada Bucy, spuse Baccarat vizitiului, şi foarte repede.

Trăsura porni cu viteza fulgerului şi, într-un sfert de oră, străbătu distanţa care separa strada Moncey de strada Bucy.

Baccarat o conduse pe Turquoise în biroul său, deschise un sertar, luă de aici un teanc de bilete de bancă, de titluri de rentă şi de acţiuni ale căilor ferate în valoare de 160.000 de franci. În momentul în care închise sertarul, mica evreică alergă către ea şi-i întinse fruntea ca să i-o sărute.

— Bună ziua, copila mea, spuse Baccarat cu emoţie, eu voi lipsi două zile. Tu vei fi cuminte, nu-i aşa?

— Da! da, doamnă, răspunse copilul. Vă promit.

— Cheam-o pe Margueritte.

Copilul dispăru şi reveni împreună cu bătrâna servitoare.

— Margueritte, spuse doamna Charmet, nu mă voi întoarce acasă astă-seară, şi nici mâine. Vei avea grijă de această micuţă; răspunzi de ea.

Şi Baccarat, luând-o pe Turquoise, ieşi din casă şi se urcară în trăsură.

— Acum, vom merge la notar.

— La notar! Pentru ce?

— Pentru ca să întocmească actul de vânzare al casei tale.

— Dar nu e a mea!

— Nu, este a vicontelui, dar probabil că-i va fi indiferent dacă va intra în posesia casei sau a banilor.

— Dar cine va cumpăra casa?

— Eu.

— Dumneavoastră? exclamă Turquoise.

— Micuţa mea, spuse Baccarat cu gravitate, am renunţat la lume şi la întreaga mea viaţă, din dragoste pentru Fernand… Asta am făcut-o crezând că el îşi iubeşte soţia, cea adevărată şi legitimă, şi nu m-am căit de sacrificiul făcut; dar acum, când el iubeşte una ca mine, forţa de renunţare îmi lipseşte.

— Astfel… întrebă Turquoise, vreţi să…?

— Vreau să redevin Baccarat… Atâta timp cât îl vei iubi pe Fernand, şi cât Fernand te va iubi, vei face ceea ce fac eu acum… vei încerca, probabil, să redevii o femeie cinstită; dar… în fine, până la urmă vei redeveni Turquoise, aşa cum eu redevin acum Baccarat.

Trăsura se opri pe strada Neuve-Saint-Augustin, la poarta unui notar.

Casa fusese vândută de Baccarat pentru 160.000 de franci. Baccarat numără exact 160.000 de franci.

Notarul conduse apoi cele două doamne până la primele trepte ale splendidei scări.

— Către strada Moncey, spuse Baccarat, de îndată ce se urcară în trăsură.

Ele se reîntoarseră în mica locuinţă şi se instalară din nou în salon.

— Acum, spuse Baccarat dându-i o pană lui Turquoise, scrie-i te rog vicontelui şi spune-i că-i înapoiezi titlurile de rentă, plus 160.000 de franci, preţul casei pe care tu ai vândut-o primului proprietar.

Odată scrisoarea scrisă, Baccarat o puse într-un plic cu 160.000 de franci şi cu titlurile de rentă, luă totul, sună şi îi dădu valetului să le ducă la destinaţie.

Turquoise nici nu clipi măcar la imaginea averii sale topite atât de repede, avea o faţă calmă şi o privire senină.

— Acum, spuse Baccarat, iată-mă instalată, de fapt, la mine. Totul este al meu, nu-i aşa?

— Totul.
— Trăsura şi caii.
— Fără îndoială.
— Eşti cinstită… fiindcă iubeşti.
— Aşa este! spuse Turquoise, atunci sper că veţi fi şi dumneavoastră la fel?
— Fără îndoială. Ce vrei?
— Mă veţi lăsa să-i scriu lui Fernand?
— Nu.
— De ce?
— Pentru că vreau să vină mâine să te caute aici.
— Şi îi veţi spune unde locuiesc.
— Îi voi spune, pe cuvânt de onoare. Numai că vreau să văd cu ochii mei dacă te iubeşte cu adevărat.
— Veţi judeca singură şi vă veţi convinge.
— Cu atât mai bine.
În acest moment, jupâneasa întredeschise uşa camerei:
— Doamnă, spuse ea Turquoisei, comisionarul pe care l-aţi chemat este aici.
Un bărbat îmbrăcat cu tradiţionala vestă albastră, având o barbă mare, neagră, şi a cărui chelie arăta că se apropie de bătrâneţe, pătrunse pe uşă şi aruncă o privire în cameră.
— Urcă cu domnul acesta, spuse Turquoise, şi arată-i cufărul pe care trebuie să-l ia, din camera mea.
Turquoise se întoarse spre Baccarat.
— Acest om, spuse ea, va duce cu el tot ce mi-am păstrat din vechea splendoare: două rochii şi puţină lenjerie.
Ea îi întinse mâna şi-şi luă pălăria.
— Adio, spuse ea.
— Adio, micuţo. Atunci când nu te va mai iubi, ne vom revedea.
— În cazul acesta, nu ne vom revedea niciodată.
— Dar, spuse Baccarat, ascultă-mă bine; vreau să-ţi spun un ultim cuvânt. Pe cât este de adevărat că sunt aici şi că puteam să te strangulez, îţi jur că, dacă îl vei ruina pe Fernand al meu – pardon: pe Fernand al nostru —, îmi voi

reaminti că am pe undeva un pumnal şi-i voi căuta o teacă în pieptul tău.

Turquoise plecă sub lovitura acestei ameninţări şi-l ajunse pe comisionar în grădină.

— Pe cuvânt de onoare, scumpa mea, spuse el, iată o doamnă care este foarte puternică… am surprins clipa în care te strangula.

— Cum, eraţi aici?

— La naiba… răspunse sir Williams căci el era, eram ascuns de două ore în cămăruţa de lângă salon, am văzut tot şi am auzit tot. După aceea, adăugă el, am luat îmbrăcămintea vizitiului tău şi v-am condus în strada Bucy şi la notar.

— Sunteţi un om de geniu!

Şi Turquoise, adăugă:

— Credeţi în noua ei conversiune?

— Nu ştiu, spuse sir Williams… O voi afla mâine; dar dacă acesta este un rol… ah, la dracu! Ea este singura în stare să mă înfrângă. Numai dacă ar afla vreodată, adăugă el în sinea lui, că eu sunt regizorul acestei mici comedii.

Şi sir Williams îi spuse Turquoisei:

— Scumpa mea prietenă, ea ţi-a promis că te ucide dacă îl vei mai iubi pe Fernand şi dacă-l vei ruina; dar eu îţi promit că te voi face să fierbi în ulei ca o friptură, dacă mă vei trăda vreodată!

În acest timp, Baccarat, rămasă singură, căzu în genunchi şi murmură cu o voce întretăiată:

— Dumnezeule! iartă-mă… dar trebuie să-l salvez, să-i salvez pe toţi…!

Baccarat redeveni doamna Charmet.

Capitolul XXXIX.

Să ne întoarcem acum la alte personaje ale povestirii noastre şi să schimbăm pentru moment scena, aşa cum se obişnuieşte la teatru.

Rocambole sau, mai exact, domnul viconte de Cambolh, cum i se spunea în lume, executase cu punctualitate

ordinele primite de la sir Williams.

S-a dus, dimineaţa la orele şapte, să-l viziteze pe portarul din strada Rochechouart nr. 41 şi i-a cerut să-l înveţe lovitura celor o sută de ludovici.

Portarul, mirat, l-a salutat până la pământ.

— Domnul este deci, un prinţ? întrebă el.

— Aproape, domnul meu…

— Sau vreţi să ucideţi un ambasador?

— Şi asta este posibil.

Rocambole, scoţând din buzunar un bilet de o mie de franci, îl dădu profesorului de scrimă, spunându-i:

— Nu-mi plac întrebările. Arată-mi lovitura şi nu încerca să afli cine sunt.

Portarul se înclină; apoi îl conduse pe gentilomul suedez la al şaselea etaj al casei, îl introduse într-un fel de mansardă transformată în sală de arme şi îi dădu prima lecţie.

Din strada Rochechouart, Rocambole merse la maiorul Carden; mai târziu l-am văzut, la orele două după prânz, discutând cu Fernand în Bois de Boulogne, şi din acest moment merită să-l urmărim mai departe.

Tânărul viconte făcu un tur în Bois de Boulogne, reveni prin strada Saint-Cloud, se întoarse în Paris şi ajunse pe strada Gabrielle, unde se opri în faţa casei pe care i-o indicase sir Williams. Vizitatorul era fără îndoială aşteptat, căci, înainte de a fi sunat sau de a fi coborât de pe cal, un servitor alergă să deschidă poarta şi luă frâul pe care Rocambole i-l aruncă, dându-i în acelaşi timp cartea sa de vizită.

Valetul, care avea tenul arămiu, se înclină, lăsă să-i scape un prim gest, care păru să însemne: „ştiu cine sunteţi!” şi al doilea, prin care îl invită pe Rocambole să-l urmeze.

Casa de pe strada Gabrielle era nouă, construcţia nu părea a fi terminată decât cu şase sau opt luni înainte. În exterior semăna cu toate celelalte. Era aşezată între o curte şi o grădină, şi faţada era plină cu statui de marmură albă.

În interior, casa era complet diferită. Aici Parisul dispărea pentru a face loc misterelor Orientului voluptos şi credincios tradiţiilor sale religioase.

În vestibul, decorat cu picturi stranii, care reprezentau cele treizeci şi trei încarnări ale lui Vişnu, se găsea statuia zeului Şiva, aşezată, deasupra unui bazin în care înotau mici peştişori roşii.

La primul etaj, unde se ajungea printr-o scară cu flori exotice, Rocambole traversă un coridor lung, ale cărui ziduri erau acoperite de hieroglife hinduse. La capătul acestui coridor, valetul deschise o uşă, şi vicontele se găsi în pragul unui loc straniu, care merită o scurtă descriere. Era reconstituirea unei pagode? Era atriul unei curtezane antice? Sau, mai curând, budoarul sultanei Şeherazada, care povestea minunile din „O mie şi una de nopţi”? Lămpi cu forme ciudate, acoperite de abajururi multicolore, proiectau în cele patru colţuri ale sălii o lumină misterioasă. Zidurile erau acoperite cu stofe orientale, în culori închise, reprezentând o sărbătoare religioasă a Taugilor, aceşti teribili strangulatori din pădurile indiene.

Pe podeaua acoperită cu covoare, din care unul avea culoarea tapetului, Rocambole observă o pernă mare, de un roşu aprins, iar pe această pernă, aşezată ca în Orient, o creatură la fel de stranie şi de ciudată ca şi locul în care se găsea. Era o femeie, cu un ten închis, auriu, aproape măsliniu, cu păr lung, negru, căzând în bucle dezordonate pe umeri, cu dinţii de un alb strălucitor, cu ochii de un verde închis. Această femeie, care putea să aibă treizeci de ani, era frumoasă, având acea frumuseţe misterioasă a rasei galbene. Avea picioarele şi mâinile de o admirabilă subţirime şi de o formă delicată, iar talia, care era foarte înaltă, părea să aibă supleţea unduioasă a reptilelor.

Îmbrăcămintea acestei femei era cea a soţiilor de nababi din regiunile tributare Angliei, şi consta dintr-o rochie în culori strălucitoare care permiteau să se întrevadă gâtul, umerii şi braţele, precum şi picioarele, aproape

descoperite. Ea legăna cu piciorul nişte papuci micuţi, aurii, ale căror vârfuri curbate semănau cu carenele corăbiilor antice. Avea la braţe şi la glezne brăţări de aur masiv şi purta un colier de perle mari cât ouăle de porumbel.

La vederea lui Rocambole, ea înălţă capul cu o mişcare plină de indolenţă şi îi aruncă o privire curioasă.

Vicontele îi întinse plicul primit de la sir Williams.

Ea luă scrisoarea, aruncă o privire asupra scrisului în limba engleză şi, imediat, privirea ei rece şi mohorâtă începu să arunce flăcări; se ridică în picioare, de parcă ar fi fost galvanizată. Toate pasiunile vulcanice ale solului indian, toată ardoarea mistică a fiicelor lui Budha ţâşneau din privirea ei. Ai fi spus că era preoteasa unui straniu şi teribil cult, necunoscut naţiunilor din occident.

Ce se petrecuse între fiica tropicelui şi leul bulevardului parizian? Fără îndoială, acest lucru rămâne un mister. Dar, după aproximativ o oră, caleaşca domnului de Cambolh se opri în curtea familiei Van-Hop. Tânărul preşedinte al „Valeţilor de Cupă” aruncă hăţurile vizitiului său, urcă încet peronul şi dădu cartea de vizită unui valet, cerând să-l vadă imediat pe marchiz.

— Domnul marchiz nu este acasă, dar doamna este în salon.

— Anunţă-mă, spuse Rocambole, care-l urmă pe lacheu.

Creola era singură în vastul salon al casei, singură şi tristă… Ce revoluţie se petrecuse în inima ei? Ce necaz? Ce mare durere, mută, sfâşiase sufletul ei?

Poate că acesta era un alt mister? Dar, în orice caz, era foarte greu să recunoşti în această femeie palidă, cu cearcăne, cu privirea întunecată şi fără strălucire, pe frumoasa şi surâzătoarea marchiză, seducătoarea creolă, care, cu opt zile înainte, făcuse cu atâta graţie onorurile balului.

Când auzi numele vicontelui, aflat în pragul salonului, se întoarse fremătând toată, ca şi cum ar fi fost muşcată de

unul din acei periculoşi şerpi care mişună prin savanele ţării sale.

Vicontele intră surâzând, cu pălăria sub braţ, ca un domn care vine să facă o vizită de politeţe. El o salută cu respect pe marchiză şi luă locul pe care aceasta i-l indică.

Doamna Van-Hop era, înainte de toate, o femeie de lume; ea ştia la nevoie să-şi ascundă impresiile şi să meargă până acolo încât să surâdă, atunci când, în realitate, avea inima îndoliată.

Rocambole îi era odios. El era cel care-l provocase la duel pe Chérubin; el îl rănise; el era cel care o adusese în acea situaţie extremă şi încordată, silind-o să-şi mărturisească ei însăşi starea sufletească. Şi acest om îndrăznea să se prezinte înaintea ei!… El venea aici apărat de legile societăţii, de datoriile şi exigenţele lumii bune, el venea să facă ceea ce se numeşte o vizită. Şi era necesar ca marchiza să-l primească cu surâsul pe buze, să-i întindă mâna ca să i-o sărute, să vorbească cu el acele mici nimicuri, cancanuri de salon, despre ultimul concert, despre prima reprezentaţie a Operei Comice, despre discursul de recepţie al cutărui sau cutărui academician.

Rocambole învăţase foarte repede această ştiinţă, atât de superficială şi de profundă în acelaşi timp, care constituie arta perfectului gentilom; el avusese în sir Williams un maestru atât de experimentat, încât devenise întru totul capabil să susţină cu uşurinţă o discuţie între patru ochi cu o doamnă atât de distinsă ca marchiza.

Ascunzându-şi repulsia şi reuşind, după câteva minute, să se stăpânească, doamna Van-Hop se arătă graţioasă, cu toate că suferise de curând o migrenă, sau cel puţin aşa îi spusese ea lui Rocambole. Dar paloarea ei, tristeţea, tulburarea care o cuprinse la auzul numelui de Cambolh nu putu să scape pretinsului viconte.

— Afacerea Chérubin a făcut destule ravagii, se gândi el intrând, şi iată o femeie care-mi poartă o ură destul de prost ascunsă.

După o oră de conversaţie neinteresantă, doamna Van-Hop îi spuse dintr-o dată lui Rocambole:

— Probabil că doriţi să-l vedeţi pe soţul meu, domnule viconte…

— Da, doamnă.

— Marchizul este plecat, dar nu poate întârzia prea mult.

— Dacă îmi veţi permite, doamnă, îl voi aştepta.

— Vreţi să aveţi o discuţie de afaceri? îl întrebă marchiza, gândindu-se că vizitatorul se poate adresa mai curând bancherului decât omului de lume.

— Afaceri foarte importante, doamnă, spuse Rocambole, răspunzând direct întrebării puse de marchiză.

În acest moment, se auzi sunetul unui clopoţel, apoi zgomotul unei trăsuri care pătrundea în curte.

— Iată-l şi pe soţul meu, spuse marchiza.

Apoi adăugă:

— Marchizul trece rar pe la mine înainte de masă. El urcă, de obicei, direct în apartamentul său. Vreţi, domnule, să dau dispoziţie să fiţi condus direct la el?

Rocambole se înclină.

Marchiza sună, apăru un valet şi, la ordinul stăpânei sale, îl conduse pe tânărul conte la etajul al doilea.

— Ce-o fi vrând acest om? murmură marchiza rămânând singură. Pentru ce vine aici? Presimt că este mesagerul nenorocirii.

Ea redeveni visătoare, surâsul îi dispăru de pe buze şi recăzu imediat în cenuşia ei tristeţe.

În acest timp, Rocambole pătrundea în camera de lucru a marchizului Van-Hop.

Marchizul tocmai se reîntorsese şi se aşezase într-un colţ, în apropiere de foc, în momentul în care i se anunţă vizita vicontelui.

Rocambole venea pentru a doua oară în această casă şi era aproape necunoscut marchizului.

— Domnule, îi spuse Rocambole care arborase o atitudine gânditoare, o fizionomie gravă şi tristă, ca a unui om care aduce veşti neplăcute, vin să vă rog să-mi acordaţi un minut din preţiosul dumneavoastră timp.

— Vă ascult, domnule, îi răspunse marchizul, arătându-i un fotoliu şi concediind valetul care îl condusese pe tânărul viconte de Cambolh.

— Domnule marchiz, continuă Rocambole, aşezându-se, ştiu că abia mă cunoaşteţi personal, cu toate că sper să vă amintiţi de numele generalului Cambolh, tatăl meu…

— Îmi amintesc, spuse bancherul, salutându-l cu curtoazie şi crezând, într-adevăr, că-şi aminteşte de un asemenea nume.

— V-am fost prezentat la ultimul dumneavoastră bal de către baronul O'V… urmă Rocambole. Trebuie să mă credeţi, domnule marchiz, că o întâmplare din cele mai ciudate şi neprevăzute mă obligă să vă reamintesc aceste detalii prea puţin semnificative.

— Sunt inutile, domnule, spuse curtenitor marchizul, este suficient numele dumneavoastră…

— Domnule, îl întrerupse brusc Rocambole, vin la dumneavoastră însărcinat cu cea mai gravă şi mai penibilă dintre misiuni.

Marchizul avu un gest de surpriză.

— Şi pentru a explica această misiune, este necesar să vă povestesc în câteva cuvinte o istorie care vă va părea cel puţin ciudată.

— Vorbiţi, domnule viconte.

— Acum un an mă găseam în America, la New York. Aveam 24 de ani, eram tânăr, sângele îmi clocotea în vine, voiam să găsesc ceea ce se numeşte un viitor frumos.

Marchizul avu un surâs indulgent.

Rocambole reluă:

— Se afla, pe atunci, la New York o femeie care, prin frumuseţea ei şi prin obiceiurile excentrice, stârnea în cel mai înalt grad curiozitatea lumii americane. Această femeie

purta acelaşi nume ca şi dumneavoastră, spuse cu răceală Rocambole.

Marchizul scoase o exclamaţie şi-l privi pe interlocutorul său…

— Ea se numea domnişoara Dai Natha Van-Hop.

— Verişoara mea?

— Da, domnule.

— Fata unchiului meu, baronul Van-Hop, care a murit în Indii?

— Exact.

— Şi, spuse marchizul, curios la rândul său, ea este încă la New York?

— Era.

— Unde este acum?

— La Paris.

— Veniţi din partea ei?

— Da, spuse Rocambole; apoi, privindu-l pe marchiz, adăugă:

— Mi-aţi promis, domnule, să ascultaţi povestea mea…

— Continuaţi, domnule, vă ascult.

— Eram mai curios decât alţii, am făcut minuni pentru a ajunge până la domnişoara Van-Hop, care părea să dorească să-şi ascundă existenţa în faţa oricăror priviri. Am ajuns până la ea, i-am vorbit despre dragoste, am pretins că sunt îndrăgostit de ea… Ea mă ascultă surâzând, cu acel surâs care nu străluceşte decât pe buzele femeilor care au suferit mult şi am plâns de nenumărate ori.

„Nu se iubeşte decât o singură dată, îmi spunea ea, şi eu am iubit”.

La aceste cuvinte, marchizul tresări.

Rocambole continuă:

— Am fost elocvent, domnule, am încercat să fiu persuasiv, să-i vorbesc despre viitorul care aruncă întotdeauna o rază de speranţă, despre timpul care cicatrizează cele mai profunde răni, despre tinereţea ei, despre imposibilitatea de a se închide într-un doliu etern…

Dai-Natha a fost neîncrezătoare, neîncrezătoare şi inflexibilă! Dar ea îmi întinse mâna.

— Vrei să fii prietenul meu?” îmi spuse ea.

I-am sărutat mâna şi i-am spus:

— Permite-mi, totuşi, să sper…”

— Vei spera în zadar, inima mea este moartă pentru dragoste…”

Rocambole se opri şi-l privi pe marchiz.

— Vă rog să mă iertaţi că intru în aceste detalii, care n-au în realitate alt scop decât acela de a demonstra că Dai-Natha suferea din cauza unei dragoste neîmpărtăşite. Ea îmi permitea uneori s-o vizitez. Am uzat, am abuzat chiar de această permisiune, pentru că, între timp, mă îndrăgostisem cu adevărat de frumoasa indiană. Şi în felul acesta au trecut şase luni. Dai-Natha nu era şi nu voia să fie pentru mine decât o prietenă. O întâmplare independentă de voinţa mea mă obligă să părăsesc New York-ul şi să viu la Paris. Era vorba de nişte afaceri importante. Am ajuns aici anul trecut; plăcerile capitalei lumii mi-au adus o serie de distracţii şi de aventuri amoroase; câteva luni au fost suficiente pentru a mă vindeca… la vârsta asta eşti cam uituc…!

— Dar în această dimineaţă, domnule, mi-a parvenit o scrisoare, o scrisoare care avea numai două rânduri. O scrisoare semnată Dai-Natha şi concepută în următorii termeni: „Vino! Nu mai am mult timp de trăit şi contez pe prietenia dumitale”.

Rocambole întinse, într-adevăr, un bilet marchizului Van-Hop.

Acest bilet cuprindea cele două rânduri citate, scrise în engleză şi purtând într-adevăr semnătura domnişoarei Van-Hop.

Marchizul recunoscu scrisul, scoase un strigăt şi deveni foarte palid.

— În numele cerului, domnule, murmură el, ce aţi venit să-mi comunicaţi? Verişoara mea a murit?

— Nu, spuse Rocambole, nu încă… dar ascultaţi-mă, vă implor…

— Spuneţi! zise marchizul, a cărui voce trăda o spaimă profundă.

— Domnule, urmă Rocambole, am alergat la domnişoara Van-Hop, despre care, până ieri, nu ştiam că se află la Paris. Am găsit-o într-o mică locuinţă de pe strada Gabrielle, care amintea, prin decoraţiile interioare, de casa în rare locuia la New York. Dai-Natha era culcată în fundul unui mic budoar decorat ca o pagodă indiană. Era surâzătoare şi calmă, ca întotdeauna, şi părea atât de plină de viaţă, încât am crezut la început că a fost o glumă din partea ei. Ea mi-a întins mâna şi mi-a spus:

— Găseşti că arăt bine?”

— Sigur, dar sunt foarte mirat şi nu e frumos din partea ta.”

— Te înşeli, prietene, voi muri în opt zile.”

Rocambole se opri încă o dată. Marchizul era palid şi fruntea i se acoperea de sudoare.

Vicontele reluă:

— Ascultaţi-mă până la capăt, domnule. Dai-Natha m-a aşezat lângă ea, mi-a luat mâna şi mi-a spus:

— Prietene, ştii pentru ce n-am putut să răspund dragostei pe care mi-ai purtat-o? Pentru că iubeam eu însămi cu disperata ardoare a femeilor din ţara mea, pentru că, de la cincisprezece ani, – şi acum am treizeci – ochii mei nu s-au îndreptat decât spre Europa, unde trăia cel căruia i-am dăruit pentru totdeauna inima mea.”

— Şi, am strigat eu, acest om este deci orb şi nebun, încât nu te iubeşte!”

— Nu, el iubeşte pe alta”, apoi a continuat să surâdă şi mi-a spus:

— Ştii pentru ce am venit la Paris? Fiindcă el este aici. Am alergat cu o vagă speranţă, o speranţă nelegiuită, egoistă… speram că el nu mai era iubit, că el nu mai iubea… M-am înşelat. El iubeşte mai mult ca oricând, el

este iubit mai mult ca oricând… deci nu mai am ce spera în această lume.”

— Luându-i mâinile şi acoperindu-i-le de sărutări, am strigat: „Tu nu trebuie să mori, Dai-Natha, eşti atât de tânăra, atât de frumoasă… până la urmă, vei renunţa la aceste gânduri de sinucidere.”

— E prea târziu”, mi-a spus ea surâzând. „În această dimineaţă am înghiţit licoarea din acest flacon, pe care îl port la gât…”

Marchizul scoase un strigăt.

— Aşteptaţi, domnule, aşteptaţi… spuse Rocambole, ascultaţi-mă până la sfârşit.

— Această licoare, – mi-a spus Dai-Natha – este o otravă din ţara mea, o otravă lentă şi sigură, care nu mă va face să sufăr, dar care se va infiltra picătură cu picătură în vene şi mă va ucide în curs de opt zile. Există un singur remediu contra acestei otrăvi, unul singur… dar acest remediu nu-l voi putea întrebuinţa, căci nu există în Europa… Nu există decât în ţara mea. Aşa că sunt moartă”, termină Dai-Natha, „şi toţi medicii voştri din Europa nu mă vor putea vindeca… dar am vrut să te văd pentru ultima oară, am vrut să-ţi spun adio pentru totdeauna”. „Şi apoi”, a adăugat ea, „am vrut să-ţi cer un serviciu”.

— Vorbeşte”, am murmurat eu cu ochii plini de lacrimi.

— Du-te, mi-a spus ea, la bărbatul pe care l-am iubit şi din cauza căruia mor; roagă-l să vină, să-mi întindă mâna. Vreau să-l văd pentru ultima dată”.

Rocambole se opri.

— Şi după aceea, domnule? întrebă marchizul, mai palid decât un mort şi a cărui voce întretăiată trăda o emoţie profundă.

— Ei bine, domnule, spuse Rocambole cu calm, cred că nu mai am să vă spun nimic, căci bărbatul pe care l-a iubit Dai-Natha, bărbatul pentru care moare, sunteţi dumneavoastră!

Marchizul se ridică; asculta gâfâind şi fără voce, iar când vicontele de Cambolh pronunţă aceste ultime cuvinte, el se sprijini de pervazul căminului, pentru a nu cădea.

Capitolul XL.

Între omul care tocmai povestise această istorioară şi cel care-l ascultase, se lăsă un moment de teribilă tăcere. Marchizul, cu un temperament sanguin şi apoplectic, arăta ca trăsnit.

Rocambole îl privea şi îi era frică.

Îi era frică, ca nu cumva marchizul să facă o congestie şi să moară… căci moartea marchizului ar fi însemnat ruina celor mai scumpe speranţe ale „Valeţilor de Cupă”, ar fi însemnat pierderea a cinci milioane promise de Dai-Natha lui sir Williams.

Dar, ca şi taurul pe care lama toreadorului îl doboară fără să-l distrugă definitiv şi care se ridică, dintr-odată, mai puternic şi mai furios, marchizul făcu un efort violent, îşi învinse ameţeala şi redeveni calm şi energic, aşa cum sunt oamenii din Nord.

— Domnule, îi spuse el lui Rocambole, Dai-Natha, verişoara mea, v-a spus ce otravă a luat?

— Da, domnule.

— Care?

— Este fructul de manţenila, sau, mai bine zis, un extract al acestui fruct, amestecat cu foi de upas.

— Foarte bine! spuse marchizul. Are dreptate, adăugă gânditor: Nu există pe lumea asta decât un singur remediu împotriva acestei otrăvi, un remediu care se găseşte numai în Indii.

Atunci marchizul, omul care cu un minut înainte păruse trăsnit de vestea primită, omul pentru care Rocambole se temuse un moment să nu facă o congestie când îi spusese că există la Paris o femeie care se otrăvise pentru el, acest om se aşează liniştit în fotoliu şi continuă cu un calm specific englezesc:

— Acest antidot, domnule, este piatra albastră extrem de rară, care nu se găseşte decât în corpul unei reptile numită şarpele negru. Acest şarpe are capul triunghiular, ca şi vipera, spatele negru, burta de un galben auriu. Nu se întâlneşte decât foarte rar şi asta numai în apropiere de Lahore sau Visapur. De altfel, nu toţi aceşti şerpi negri au în organismul lor preţioasa piatră albastră; aproximativ unul din zece o are. Piatra unui şarpe negru, adăugă domnul Van-Hop, al cărui calm nu se dezminţea, se plăteşte în India până la două mii de lire sterline şi puteţi înţelege că nu este la îndemâna oricui să şi-o procure.

La rândul său, Rocambole îl privea pe marchiz şi părea stupefiat de acest sânge rece pe care nu-l prevăzuse absolut de loc.

Marchizul continuă, după ce aranjă puţin focul cu cleştele:

— Dacă cineva, fie din neatenţie, fie dinadins, este otrăvit cu fructul, cu frunzele sau cu sucul de manţenila, nu are alt remediu decât această piatră albastră. Se pune piatra într-un pahar cu apă, unde ea se dizolvă încet, transmiţând apei culoarea ei, şi i se dă omului otrăvit s-o bea. Este un mijloc sigur de a opri acţiunea otrăvii. Dar pentru ca antidotul să acţioneze, este necesar ca otrava să aibă timpul să se infiltreze în organism şi să se amestece cu masa sanguină. Trebuie deci aşteptat cam a şasea sau a şaptea zi după otrăvire.

— Domnule, întrerupse Rocambole cu o oarecare vioiciune, permiteţi-mi să-mi manifest întreaga mea mirare.

— Pentru ce? întrebă flegmatic marchizul.

— Pentru că, spuse Rocambole, v-am anunţat că domnişoara Dai-Natha Van-Hop s-a otrăvit; că sunteţi cauza nevinovată, este adevărat, a acestei sinucideri; că ştiţi la fel de bine ca şi mine că există un singur remediu al otrăvirii ei; că acest remediu este de negăsit în Europa şi că, în loc să fiţi dezolat, să vă pierdeţi capul, îmi povestiţi foarte

liniştit cum se procură acest remediu şi cum se întrebuinţează.

— Domnule, răspunse marchizul, un singur cuvânt va face mirarea dumneavoastră să înceteze.

— Aştept cu nerăbdare acest cuvânt! spuse Rocambole.

— Dai-Natha s-a înşelat, reluă marchizul, spunându-vă că piatra albastră este de negăsit la Paris.

Şi marchizul întinse mâna stângă şi o arătă cu plăcere interlocutorului său.

Mâna marchizului avea în degetul mic un inel gros, împodobit cu o piatră care semăna cu o peruzea.

— Iată, spuse el, o piatră albastră, o piatră de şarpe negru. Am adus-o din India acum doisprezece ani, fără să bănuiesc că, într-o zi, ea o să-mi fie de folos pentru a o readuce la viaţă pe scumpa mea Dai-Natha.

Odată cu terminarea frazei, marchizul se ridică în picioare.

— Domnule, vreţi să mă conduceţi la verişoara mea?

Rocambole se înclină afirmativ.

Marchizul îşi luă paltonul şi pălăria şi, urmat de Rocambole, coborî în curte, unde aştepta trăsura elegantului viconte.

— Domnule, reluă atunci marchizul, la fel de calm şi la fel de rece ca un adevărat olandez, sunt obligat să vă dau câteva informaţii, căci altfel o să mă credeţi odios şi ingrat, atunci când, de fapt, nu sunt decât nefericit.

Rocambole tăcu şi păru să aştepte explicaţiile marchizului:

Acesta continuă:

— Acum aproximativ treisprezece ani, mă îmbarcam la Haye pentru a face înconjurul lumii. Am ajuns, la început, la Havana şi am fost primit într-o familie de plantatori printre care am trăit câteva luni. Această familie era familia Pepei Alvarez, o femeie pe care o cunoaşteţi şi care a devenit, între timp, marchiza de Van-Hop. Am plecat din Havana şi am ajuns în India, iubind-o pe Pepa Alvarez, ştiind că sunt

iubit de ea şi după ce, la plecare, îi promisesem că o voi lua de soţie. Am ajuns în India la unchiul meu, tatăl lui Dai-Natha. Dai-Natha făcu pentru mine o pasiune nebunească şi vru să se căsătorească cu mine. Din nefericire, inima mea nu mai era liberă, îmi dădusem cuvântul. De aceea m-am reîntors la Havana, unde m-am căsătorit cu Pepa. Iată, domnul meu, că am trăit doisprezece ani îndrăgostit de soţia mea, fericit că ne iubim ca în prima zi, şi încredinţat că Dai-Natha m-a uitat. Judecaţi şi dumneavoastră mirarea mea, ascultând cele spuse de dumneavoastră.

— Domnule, răspunse Rocambole, sunteţi, de fapt, mai mult nefericit decât vinovat, şi vă plâng.

Marchizul tresări, căci cuvintele vicontelui aveau un accent misterios, plin de grave prevestiri.

— Ea nu va muri, v-o jur.

— Ea va muri.

— Uitaţi că am piatra albastră.

Rocambole ridică privirea.

— Eu uit, spuse el. Dar ea nu va voi s-o folosească.

— Voi şti s-o forţez.

— Nu văd decât un singur mijloc pentru a obţine un asemenea rezultat.

— Care? întrebă marchizul.

— S-o iubiţi.

Marchizul avu un surâs trist.

— Nu poţi iubi două femei în acelaşi timp, spuse el, şi…

— Şi?… întrebă Rocambole.

— Îmi iubesc soţia, spuse cu gravitate marchizul, o iubesc ca în prima zi a cunoştinţei noastre… aşa cum merită ea să fie iubită. Dar o voi salva pe Dai-Natha şi o voi iubi ca pe o soră, adăugă naiv marchizul, cu un ton profund afectuos, dezvăluind o inimă nobilă care-şi conservase generozitatea tinereţii, cu toată această mască de răceală imprimată trăsăturilor lui.

Trăsura vicontelui intră în strada Gabrielle şi se opri în faţa micii locuinţe a lui Dai-Natha.

Această locuinţă avea două intrări şi, totodată, două pavilioane, unite printr-o singură scară.

Rocambole intrase în cea din stânga, cu două ore înainte, traversase un vestibul, urcase o scară, străbătuse un lung culoar şi pătrunse într-o cameră în care totul amintea de Extremul Orient, de religia strămoşilor materni ai lui Dai-Natha, care nu fusese niciodată creştină şi care credea cu tărie în misterele cultului lui Budha.

Valetul arămiu, care-l condusese pe viconte în pavilionul din stânga, îi conduse acum pe amândoi în pavilionul din dreapta.

Aici, India, cu superstiţiile ei, cu picturile ei ciudate, dispăruse. Intrarea nu mai aparţinea vreunei pagode, ci era aceea a unei case obişnuite, cum se văd atâtea pe Champs-Élysées, pe străzile noi din Faubourgul Saint-Honoré; o scară splendidă, tapisată cu piei de tigru, fixate cu baghete de aramă aurită, ornată cu statui albe şi garnisită, din loc în loc, cu vase cu flori şi cu arbuşti rari.

Valetul introduse pe cei doi vizitatori într-un vast şi frumos salon şi le indică să ia loc în apropierea căminului, spunându-le într-o engleză perfectă:

— Am prevenit pe doamna.

Ieşi, ducând cu el cartea de vizită a marchizului.

Câteva minute mai târziu, – în timp ce domnul Van-Hop, cu toate dureroasele sale preocupări, nu se putu împiedica să nu admire un superb Murillo, suspendat deasupra unui cufăraş din fildeş – se auzi un foşnet de mătase, un pas uşor alunecând pe covor, o uşă deschizându-se…

Apăru o femeie. Această femeie nu mai era Dai-Natha pe care am cunoscut-o mai înainte cu câteva ore… Vrem să spunem că indiana, nepoata vechilor nababi, superstiţiosul copil al Orientului care avea strămoşii săi pictaţi în vestibulul pe care-l cunoscusem înainte, dispăruse. Ea nu mai purta rochia orientală cu desene fantastice, împodobită cu amulete şi cu brăţări de aur şi nici papucii săi de un roşu ţipător. Era îmbrăcată, de astă dată, cu o rochie de mătase

de culoare mov, frumoasele-i mâini aveau mănuşi, braţele sale, de un contur foarte pur, ieşeau pe jumătate goale din dantele. Părul, negru, era netezit la tâmple prin două benzi largi şi nu avea altă podoabă decât un buchet de camelii roşii, cochet aranjate de un coafor priceput.

Fiica Indiei se schimbase într-o splendidă doamnă din înalta societate, care nu păstrase din înrudirea ei cu rasa galbenă decât tenul de un brun auriu, oricând confundabil cu cel al unei italience sau al unei spaniole. Astfel îmbrăcată, şi aranjată, fiica nababilor putea să rivalizeze în frumuseţe, în strălucire, în decenţă şi în nobilă simplitate, cu marchiza Van-Hop, rivala ei.

Marchizul fu foarte impresionat.

El crezu că va regăsi o fetiţă pe jumătate sălbatică, cu un chip de preoteasă a pasiunii, cu expresia unei vestale dornică să-şi dedice viaţa superstiţiilor unei religii nebuloase; or, dimpotrivă, el se găsea în faţa unei femei pline de distincţie, care-şi pleca modestă, ochii în faţa lui…

Ea salută vizitatorii cu mâna, apoi se apropie de marchiz.

— Vere, îi spuse în engleză, căci nu vorbea altă limbă, îţi mulţumesc pentru graba cu care ai venit.

Îi dădu mâna să i-o sărute cu dezinvoltura unei ducese din foburgul Saint-Germain, şi adăugă:

— Îmi vei face plăcerea de a avea o discuţie între patru ochi cu mine?

Marchizul se înclină.

— Îmi vei permite, prietene, nu-i aşa? spuse ea, întorcându-se către Rocambole.

Rocambole răspunse printr-o acceptare mută. Atunci indiana îl luă pe marchiz de mână.

— Vino! spuse ea.

Ei părăsiră salonul şi merseră în fundul unui mic budoar voluptos şi cochet, adevărat cuib de pariziană.

O uşă se închise în urma lor şi-i separă, pentru moment, de tot restul lumii.

— Vere, îi spuse indiana, indicându-i să se aşeze alături de ea, îţi mulţumesc, te-am chemat… ai venit.

— Draga mea…

— Taci, spuse ea, punând frumosu-i deget pe buze, nu mă întrerupe…

— Te ascult, murmură el.

Dai-Natha era atât de surâzătoare şi de calmă, încât el începu să creadă că vicontele minţise şi că nimic nu era mai puţin serios decât povestea cu otrava.

— Iubitul meu văr, sărmanul meu Hercules, spuse ea puţin tristă (marchizul, ca mulţi olandezi, se numea, într-adevăr, Hercules); când ai venit în Indii la tatăl meu, acum doisprezece ani, eram un copil, un copil superstiţios, ignorant, nu ştiam nimic despre viaţă şi despre pasiunile furtunoase ale inimii… erai tânăr, erai frumos, tatăl meu îmi spunea adesea că vei deveni soţul meu… Te-am iubit…

— Verişoară…

— Taci! Mi-ai promis că nu mă vei întrerupe… Şi ea continuă:

— Te-am iubit, neştiind că inima ta este dată, că ţi-ai dat cuvântul de onoare unei alte femei. Când ai plecat, speram că te vei întoarce curând, număram lunile, zilele, orele… Au trecut orele, zilele, lunile, apoi anii, şi n-ai mai revenit. Apoi am aflat adevărul… Atunci eram încă sălbatica fiică a vechilor budhişti. Dacă marea n-ar fi fost între noi, atunci, cred că aş fi venit să înfig un pumnal în inima femeii pe care o iubeai!

Un fulger lumină ochii lui Dai-Natha şi-l făcu pe marchiz să tresară.

Dar acestui fulger îi urmă un surâs.

— Nu te speria pentru ea, spuse Dai-Nahta, sunt acum o femeie din lumea civilizată. Ceea ce rămâne în mine din acest sânge indian, clocotind ca lava vulcanilor, l-am întors împotriva mea… şi numai eu voi fi victimă… Dar am vrut să te văd, dragul meu, să te văd ultima dată, pentru a-ţi spune că, în aceşti doisprezece ani nici o oră, nici un minut, nici

cele mai teribile evenimente n-au reuşit să mi te smulgă din inimă. Te-am iubit timp de doisprezece ani, te-am urmărit de departe, cu priviri care trec mările, oceanele, pentru a pătrunde până acolo unde erai tu.

Dai-Natha spunea lucruri adevărate, fără strălucire, fără mânie, cu o pasiune profundă, pe care nimic nu părea s-o poată schimba.

Marchizul asculta cu inima strânsă şi o contempla cu o dureroasă mirare. Ea continuă, mai calmă:

— Dragostea pe care o aveam în inimă, scumpul meu, seamănă cu una din acele boli care îşi desăvârşesc opera încetul cu încetul. Şi a venit momentul în care vasul umplut s-a revărsat, când a trebuit să mă înclin, strivită sub povară… când mi-a fost oroare să mai trăiesc… Şi această zi, scumpul meu, a fost ieri. În această dimineaţă, am renunţat să mai duc mult timp o existenţă mizerabilă şi fără viitor.

Ea scoase un mic flacon şi i-l arătă marchizului.

Marchizul păli, dându-şi seama că flaconul conţinea o licoare roşiatică, aşa cum spusese Rocambole, şi era pe jumătate gol.

Ea începu să surâdă.

— Am băut restul, spuse ea, aşa că voi fi moartă în opt zile.

— Nu, strigă marchizul, cu o bruscă explozie de tandreţe, nu, tu nu vei muri, Dai-Natha, prietena mea, sora mea!… Tu nu vei muri, căci, iată…

Şi-i arătă mâna lui.

— Iată acest inel! este piatra albastră a şerpilor negri… remediu care nu dă greş…

Şi luă în mâinile sale mâinile lui Dai-Natha, continuând:

— Taţii noştri au fost fraţi, dragă Dai-Natha, taţii noştri s-au iubit, de ce să nu ne iubim şi noi?

Ea scoase un strigăt de bucurie straniu.

— Pentru ce să nu fii sora mea? termină marchizul.

Dai-Natha păli. Apoi ea deveni rece, calmă, imobilă, strălucirea ochilor săi se stingea.

— Eşti nebun, spuse ea. Vrei să vorbeşti despre o afecţiune frăţească femeii care moare din dragoste pentru tine?

Aceste cuvinte îl loviră pe domnul Van-Hop. Apoi ea urmă, regăsindu-şi vocea dulce şi tristă.

— Aruncă această piatră, prietene; ea nu o va salva pe Dai-Natha, căci Dai-Natha nu vrea să fie salvată.

Marchizul se aşează în genunchi:

— În numele cerului, murmură el, în numele tatălui tău şi al tatălui meu, în numele legăturilor de sânge care există între noi…!

— Legăturile de sânge au vorbit în mine, reluă ea, te-am instituit prin testament ca legatar universal şi ţi-am lăsat douăzeci de milioane de lire sterline.

— Nu, nu! strigă marchizul. Nu am nevoie de banii tăi. Vreau să trăieşti, iubită Dai-Natha.

Dai-Natha se ridică, îşi încrucişă braţele pe piept şi spuse:

— Mă găseşti frumoasă?

— Ca îngerii, spuse el.

— La fel de frumoasă ca ea?

Şi vocea ei tremura în timp ce pronunţa aceste cuvinte.

— Da, spuse marchizul.

— Dacă ea nu ar exista, m-ai iubi?

— Da, cu pasiune.

Indiana scoase un vuiet scurt, asemănător cu cel al tigreselor, în marile păduri virgine ale patriei sale.

— Şi dacă ea ar muri?

La această întrebare, vocea ei tremură şi mai vibrant, dar marchizul ridică privirea:

— Uneori iubeşti şi morţii… murmură el. Aş iubi-o chiar dacă ar fi moartă.

Dai-Natha lăsă să ţâşnească din ochii de felină o privire scânteietoare.

— Uite, spuse ea, dacă-ţi voi cere un jurământ, eu, care sunt gata să mor… eu, care mor pentru tine… eu, care te iubesc de doisprezece ani…

— Un jurământ? exclamă marchizul.

— Da, spuse ea, un jurământ teribil, un jurământ cu preţul căruia, poate, aş consimţi să trăiesc…

— Vorbeşte, spuse el cu bucurie, vorbeşte!… Oricare ar fi acest jurământ, îl voi ţine.

— Ei bine! reluă ea, trebuie să-ţi încredinţez un secret care-ţi va tulbura inima şi cugetul. Juri să-mi dai ascultare orbeşte, până în ziua în care-ţi voi da dovada de netăgăduit cu privire la ceea ce afirm acum?

— Pe cenuşa părinţilor noştri, ţi-o jur, Dai-Natha.

— Ei bine! continuă ea, acum pot să-ţi pun o întrebare?

— Bineînţeles… spuse marchizul.

— Dacă soţia ta n-ar exista, m-ai iubi, ai spus? Şi dacă ea nu ţi-ar mai fi credincioasă?

Marchizul scoase un strigăt:

— Vai! spuse el, în timp ce ochii săi scoteau flăcări ca ochii unui tigru, nu pronunţa o astfel de calomnie, Dai-Natha!

— Eu nu calomniez pe nimeni… spuse ea.

Şi adăugă cu un calm îngrozitor:

— Mă vei iubi într-o zi, Hercule, căci Pepa Alvarez, soţia ta, a încetat să fie cea mai castă şi virtuoasă dintre soţii.

Marchizul nu spuse nimic, dar se îndreptă către un cămin pe care văzu un mic pumnal malaez cu lama otrăvită.

Luă acest pumnal şi reveni spre Dai-Natha, care-l aştepta cu braţele încrucişate şi cu surâsul pe buze.

— Ai greşit, spuse el încet şi cu un calm teribil, ai greşit bând otrava, Dai-Natha, căci nu de otravă vei muri!

Capitolul XLI.

Oricine l-ar fi văzut pe marchizul Van-Hop, – după ce l-ar fi întâlnit deseori în lume – pe el, omul calm, rece, flegmatic, nu l-ar fi recunoscut. Marchizul era înfricoşător la vedere. De o paloare lividă, cu privirea scânteind, cu nările

fremătând, el o privea pe Dai-Natha ca şarpele care-şi hipnotizează prada.

Dai-Natha era surâzătoare, cu braţele încrucişate.

— Ucide-mă, îi spuse ea, ucide-mă înainte da a putea să-ţi aduc dovada pe care ţi-am promis-o.

Marchizul îşi aminti de jurământ şi braţul ridicat asupra indienei coborî.

— Ei bine! spuse el cu furie, vorbeşte, Dai-Natha, vorbeşte şi dovedeşte… Dacă ai spus adevărul, nu vei fi tu cea care va muri… va fi ea! Nu va mai fi Pepa Alvarez cea pe care o iubesc… Tu vei fi aceea pe care o voi iubi! Tu vei fi aceea cu care mă voi căsători!

— Adevărat? întrebă ea.

— Da, dar vorbeşte…

Ea nu-şi pierdu nimic din liniştea ei şi vorbi:

— Astăzi am băut otrava, Hercule; în opt zile, ore numărate, voi fi moartă; tu singur poţi să mă salvezi…

— Vorbeşte, vorbeşte!… strigă marchizul.

— Ascultă-mă, deci!… strigă ea, fiindcă ai jurat… ascultă-mă…

El se aşează zdrobit sufleteşte – căci Dai-Natha vorbea cu un glas care părea însuşi glasul adevărului – şi pumnalul îi scăpă din mână.

— Dacă, în aceste şapte zile, tu nu vei surprinde un bărbat în genunchi în faţa soţiei tale, într-un loc care nu este casa ta, poţi să mă laşi să mor.

— Şi, întrebă marchizul, în a cărui voce se simţeau furtuni, îmi vei putea dovedi că ea este vinovată?

— Ţi-o voi dovedi. Acum adu-ţi aminte de jurământul tău, căci mi-ai jurat că mă vei asculta.

— Te voi asculta.

— Eşti bărbat, urmă Dai-Natha, un bărbat trebuie să aibă forţa să se ascundă; un bărbat trebuie să aibă puterea, să-şi zugrăvească pe faţă o aparenţă de gheaţă.

Pe măsură ce Dai-Natha vorbea, trăsăturile marchizului îşi reluară, încetul cu încetul, seninătatea lor obişnuită,

privirea lui redeveni calmă, chipul căpătă e mască de indiferenţă.

— Întoarce-te la tine acasă, spuse Dai-Natha, întoarce-te şi aşteaptă. Dacă vrei să-ţi predau pe vinovaţi, trebuie ca vinovaţii să se creadă la adăpost de pedeapsă.

— Dar, strigă marchizul, care este numele lui? Spune-mi acest nume!

— Ce nume?

— Al bărbatului.

— Nu, spuse Dai-Natha, nu încă…

— Bine, spuse marchizul, voi aştepta… până ce va veni ziua… nici un muşchi al obrazului meu nu va tresări, inima mea nu va bate mai repede… voi continua să-mi privesc soţia cu aceeaşi linişte, să-i ating mâna… voi surâde… dar apoi, când va veni ziua, dacă ai spus adevărul: o voi ucide… dacă ai minţit, tu vei fi cea care vei muri…

— Eu nu voi muri, spuse ea… dar tu mă vei iubi?

— Te voi iubi!

— Şi voi fi soţia ta…?

— Da… O jur din nou, pe cenuşa părinţilor noştri!

— Bine Hercules Van-Hop, spuse ea. Acum, la revedere… peste şapte zile.

Ea luă pumnalul căzut şi i-l dădu.

— Ţine-l, îi spuse ea, din dragoste pentru mine, ucide-o cu acest pumnal… a fost făurit special pentru ea.

Un surâs îngrozitor, ca surâsul unei tigrese, alunecă pe buzele indienei. Apoi îl luă din nou pe marchiz de mână.

— Ţine-l, spuse ea, şi du-te!

Ea deschise o altă uşă, plasată în faţa celei prin care intrase cu marchizul, şi îl conduse într-un coridor, unde el se simţi apucat de mâna unui bărbat.

— La revedere, îi spuse încă o dată Dai-Natha.

Marchizul fu condus prin obscuritate, coborî o mică scară şi ajunse în curte. Aici, valetul arămiu care-i servise de ghid îl salută şi dispăru.

Marchizul plecă pe jos, cu acel pas şovăitor ca de beţiv, ca omul care vede dintr-o dată cerul deasupra lui.

Dai-Natha se reîntoarse în salon pentru a discuta cu elegantul viconte de Cambolh.

Indiana se aşează aproape de el şi îi spuse:

— A plecat!

— Convins? întrebă Rocambole.

— Convins, şi aşteptând dovada.

— Dovada o va avea, spuse cu răceală locotenentul lui sir Williams.

— Da!

— Este vorba de viaţa mea, spuse ea liniştită.

— Este vorba pentru noi de cinci milioane.

— Căci, reluă ea, poate că nu ştii un lucru. În caz că marchiza este nevinovată, voi muri în orice caz.

— Cum aşa?

— El mă va ucide.

— Dar… cum să vă ucidă? Doar îmi închipui că n-aţi băut otrava?

— Nu, spuse ea, dar trebuie s-o iau.

— La ce bun?

— Pentru că piatra albastră, care salvează viaţa oamenilor care au băut otrava, îi ucide pe cei care nu au luat-o.

— La dracu! strigă Rocambole.

— Şi apoi, continuă ea, sunt hotărâtă să mor dacă el nu mă iubeşte şi dacă nu voi deveni soţia lui.

— Vei deveni, spuse Rocambole cu certitudine.

Atunci indiana scoase din nou flaconul – din al cărui conţinut aruncase înainte jumătate – îl duse la buze şi bău.

Bău otrava până la ultima picătură.

— Acum, spuse ea repunând calmă flaconul pe masă, numai dragostea lui şi piatra albastră pot să mă facă să trăiesc.

— Vei trăi, strigă Rocambole care avea o încredere oarbă în geniul lui sir Williams.

SFÂRŞIT